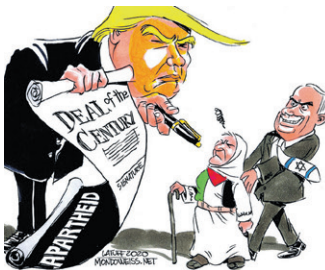

Η καμπάνια
της Συνέλευσης
8ης Μάρτη
σελ. 10-11

Η «ληστεία
του αιώνα»
στην
Παλαιστίνη
σελ. 18-19

Κοροναϊός:
Προϊόν ενός
άρρωστου
συστήματος
σελ. 6-7

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΓΛΕΝΤΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ

ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ / ΦΑΓΗΤΟ / ΠΟΤΟ / ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΦΛΕΒΑΡΗ

ώρα έναρξης: 13.00

ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ
ΚΟΜΜΟΥΝΑ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 67

σελ. 2

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΑΝΤΙΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΒΡΟΥΤΣΗ
- ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΙΩΝ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Ταξική απάντηση

στα αντιδραστικά σχέδια

ΜΑΖΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ, ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΞΕΙΣ

Της σύνταξης...

Η ΣΥΜΜΑΧΙΑ του Μητσοτάκη με τον Μακρόν δεν θα έπρεπε να προκαλεί εκπλήξεις. Παρόλο που ο ένας προέρχεται από τα σπλάχνα της Δεξιάς και ο άλλος από την καμαρίλα της σοσιαλδημοκρατίας, έχουν από καιρό συγκλίνει στη νεοφιλελεύθερη ορθοδοξία.

ΙΣΩΣ όσοι στον ΣΥΡΙΖΑ εξακολουθούν να μιλούν ως «ριζοσπάστες αριστεροί» θα έπρεπε, κοιτάζοντας τον Μακρόν, να ξανασκεφτούν λιγάκι το περιεχόμενο του «προοδευτισμού» προς τον οποίο μετακινεί ταχύτατα το κόμμα του ο Αλ. Τσίπρας.

ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ η Γαλλία εξακολουθεί να συγκλονίζεται από μια ιστορική απεργία. Οι απεργοί, έχοντας κατά τις δημοσκοπήσεις την υποστήριξη της απόλυτης πλειοψηφίας, αντιστέκονται πεισματικά στην κατάργηση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τους και την αντικατάστασή τους από ένα νεφελώδες point system, που θα αλλάζει τα πάντα κατά το δοκούν... των επιχειρήσεων. Σαν αυτό που θεμελίωσε εδώ ο Κατρούγκαλος του Τσίπρα και εξελίσσει τώρα ο Βρούτσης του Μητσοτάκη.

ΕΝΑ ΑΠΟ τα «καυτά» σημεία της απεργιακής δράσης στη Γαλλία είναι η υπεράσπιση των δημόσιων νοσοκομείων και η απαίτηση για βελτίωσή τους. Την ώρα που μια απλή γρίπη προκαλεί εκατοντάδες νεκρούς και ο κοροναϊός απειλεί να εξελιχθεί σε παγκόσμια πανδημία, τα νοσοκομεία εδώ έχουν αφεθεί να ρημάξουν, ενώ τα ΜΜΕ προετοιμάζουν το έδαφος για μια νέα ρατσιστική μόλυνση, στρέφοντας το φόβο των απλών ανθρώπων ενάντια στους «κίτρι-νους» και τους ξένους γενικότερα.

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΥΠΟΣ χαρακτηρίζει την αντιμετώπιση του ελληνικού κράτους απέναντι στους πρόσφυγες και τους μετανάστες με τη λέξη «ντροπή», ενώ η κυβέρνηση Μητσοτάκη μιλά για πλωτούς φράχτες στο Αιγαίο, κλέβοντας ιδέες από τις χειρότερες πτυχές της πολιτικής του Τραμπ, του Σαλβίνι και του Ούρμπαν. Η «φωτισμένη» Γαλλία δεν είναι μακριά: Στο Παρίσι της ισλαμοφοβίας, της βάρβαρης καταπίεσης στα προάστια των φτωχών και των μεταναστών, την ώρα που η Λεπέν ετοιμάζεται να καταγραφεί ως πλειοψηφική πολιτική δύναμη, ο Μακρόν πουλάει «αντιτουρκισμό» σαν καλός εμποράκος για τα συμφέροντα της Total και σαν πλασιέ όπλων προς τον Μητσοτάκη.

ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ, με την πλήρη υποστήριξη του Τραμπ, με την ανοχή της ΕΕ και τη σιωπή του Πούτιν, προωθεί με γρήγορο βήμα την «τελική λύση» για την Παλαιστίνη. Τη θεσμοθέτηση της πλήρους συντριβής των Παλαιστίνιων και, ταυτόχρονα, τη δημιουργία μιας ιστορικής «βόμβας» που, αργά ή γρήγορα, θα σκάσει διαλύοντας κάθε ισορροπία στην περιοχή. Γιατί, μετά από πολλές δεκαετίες ηρωικού και αιματηρού αγώνα των Παλαιστίνιων, δεν μπορεί να υπάρξει κανένας τρόπος που θα κάνει τις αραβικές μάζες να ξεχάσουν.

ΠΑΡΕΜΠΙΠΤΟΝΤΩΣ, ο Αλέξης Τσίπρας, ο πρώτος δυτικός πολιτικός που επισκεπτόμενος το Τελ Αβίβ μίλησε για την Ιερουσαλήμ ως «ιστορική και διαχρονική πρωτεύουσα του κράτους του Ισραήλ», θα έπρεπε τις μέρες ετούτες να ψάχνει να βρει τρύπα να κρυφτεί.

ΟΜΩΣ τα συμφέροντα δεν έχουν χρώμα και «πιστεύω». Ο Τραμπ, ο Μακρόν, η ΕΕ, και από κοντά ο Μητσοτάκης, αγκαλιάζονται με τον Νετανιάχου, αναβαθμίζουν τον «άξονα» Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ και τάζουν εξορύξεις και αγωγούς, προς το συμφέρον κυρίως της Exxon Mobil και της Total. Έστω κι αν γι' αυτά θα χρειαστεί η αγορά φρεγατών και αεροπλάνων από μια χώρα που έχει ελλείψεις σε αντιγριπικά εμβόλια, σε αντι-ιικά φάρμακα και κλειστές τις μονάδες εντατικής θεραπείας στα νοσοκομεία.

ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ που συσσωρεύονται είναι εκρηκτικές και εφ' όλης της ύλης. Ένα καινούργιο «αυτοί ή εμείς;» αρχίζει να συμπυκνώνεται, έστω αργά και βασιανιστικά. Η Γαλλία υπήρξε, παραδοσιακά, ο «κόκορας που προαναγγέλλει το ξημέρωμα στην Ευρώπη». Άλλοι διαλέγουν τον Μακρόν. Οι πολλοί έχουμε να πάρουμε το παράδειγμα των αποφασισμένων απεργών, που δεν λένε να λυγίσουν.

Να ενισχύσουμε την
Εργατική Αριστερά

Η «Εργατική Αριστερά» συμπλήρωσε 19 χρόνια συνεχούς έκδοσης, με παρουσία σε εκατοντάδες πολιτικές μάχες. Αποτέλεσε και φιλοδοξεί να αποτελέσει στήριγμα της προσπάθειας να ακούγεται σε κάθε γειτονιά, σε κάθε εργασιακό χώρο, σε κάθε σχολή και σχολείο η φωνή της ενωτικής ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Με τους αγώνες των «από τα κάτω», των μεγάλων μαχών για το ασφαλιστικό, από το νομοσχέδιο

Γιαννίτση ως τις μέρες μας, με το μεγάλο κίνημα για το ασφαλιστικό στη Γαλλία και το νέο νόμο του Βρούτση στην Ελλάδα, η «Εργατική Αριστερά» ήταν και θα είναι πάντα στην πρώτη γραμμή της ενημέρωσης. Με άποψη και ξεκάθαρη θέση, με διεθνιστικό και επαναστατικό στίγμα και με δέσμευση στη μάχη για τη σοσιαλιστική ανατροπή.

Με τα εφόδια αυτών των θέσεων ήμασταν κομμάτι των μεγάλων μαζικών αντιπολεμικών αγώνων από το 2003 και την επέμβαση των ΗΠΑ στο Ιράκ ως τις μέρες μας, που η όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και η φιλοπόλεμη πολιτική των κυβερνήσεων Τσίπρα και Μητσοτάκη μέσω των συμμαχιών τους με τους διεθνείς τρομοκράτες (Τραμπ και Νετανιάχου) οδηγεί στην καταστροφική συμφωνία για τον αγωγό East Med και την όξυνση του ανταγωνισμού με την Τουρκία. Ήμασταν και ήμαστε κομμάτι των μαχών για ίσα δικαιώματα σε πρόσφυγες και μετανάστες, από τις μαζικές κινητοποιήσεις για τη νομιμοποίηση των μεταναστών, ως το κίνημα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και τη δράση της Επιτροπής Στήριξης Προσφύγων Λαυρίου.

Ήμασταν και θα είμαστε τμήμα όλων των μεγάλων μαχών στην εκπαίδευση, από τις μεγάλες απεργίες δασκάλων, καθηγητών και πανεπιστημιακών, μέχρι τις μάχες για το άρθρο 16, τις μάχες για να μην περάσει η βάση του 10 και να υπάρχει ελεύθερη πρόσβαση στα πανεπιστήμια. Και ως τη σημερινή μάχη για προσλήψεις των αναπληρωτών και για να μην περάσει η ιδιωτικοποίηση της παιδείας. Όπως ήμασταν και τμήμα όλων των μαχών

για τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων στο ΙΚΑ (προγράμματα stage), στα νοσοκομεία, στους δήμους και ως τις μέρες μας (νέοι πτυχιούχοι συμβασιούχοι ΟΑΕΔ). Ήμασταν και θα είμαστε στις μάχες για το πανεπιστημιακό άσυλο, στις μάχες για τα δημοκρατικά δικαιώματα και ενάντια στην καταστολή από τη μαθητική εξέγερση που σήμανε η δολοφονία του Αλ. Γρηγορόπουλου το Δεκέμβριο του 2008 ως την επέμβαση των ΜΑΤ στην ΑΣΟΕΕ το 2019.

Θέλουμε η «Εργατική Αριστερά» να είναι βήμα για όλους δεν έχουν φωνή, για όλους τους καταπιεσμένους. Γι' αυτό το λόγο στις σελίδες μας υπάρχει πλούσια αρθρογραφία ενάντια στην ομοφοβία και για τα κινήματα των ΛΟΑΤΚΙΑ, για τις μεγάλες κινητοποιήσεις των γυναικών στις ΗΠΑ, ως τις μεγάλες φεμινιστικές απεργίες των γυναικών στην Ευρώπη τα τελευταία χρόνια και στην προσπάθεια να υπάρξει μια αντίστοιχη δυναμική και μαζική φεμινιστική απεργία και στην Ελλάδα φέτος στις 8 Μάρτη.

Επίσης προσπαθούμε να αναδείξουμε την αναγκαιότητα πολιτιστικής δράσης, αλλά και διασκέδασης μέσα από Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ και Φεστιβάλ Νεολαίας ως τις πολιτιστικές εκδηλώσεις του Πολυχώρου Κομμούνα τα τελευταία χρόνια.

Η πολιτική δράση και η μελέτη των άρθρων της εφημερίδας θέλει και στιγμές γλεντιού, στιγμές που να ξεφεύγουμε από την πολύπλοκη καθημερινότητα. Έτσι την Κυριακή 23 Φλεβάρη, ετοιμαζόμαστε να... το «κάψουμε», στο φιλόξενο χώρο του Πολυχώρου Κομμούνα (Ιουλιανού 67) από τις 1 το μεσημέρι ως αργά το απόγευμα. Θα μαγειρέψουμε, ώστε να φάμε καλά και να πιούμε και ταυτόχρονα θα χορέψουμε με ζωντανή λαϊκή μουσική. Και όχι μόνο αυτό. Όπως σας έχουμε συνηθίσει τα τελευταία χρόνια, στη Γιορτή της Εφημερίδας μας θα κληρώσουμε μεγάλα και πλούσια δώρα. Σας περιμένουμε όλους να συμμετέχετε, μαγειρεύοντας, τρώγοντας, πίνοντας, γλεντώντας και ενισχύοντας την προσπάθειά μας!

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης ΝταβανέλοςΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική ΕταιρείαΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286
e-mail: sidaxi@dea.org.gr
Fax: 210-3303566

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Ελλάς-Γαλλία, φιλοπόλεμη και αντιδραστική συμμαχία

Του Αντώνη Νταβανέλου

Οι μεγαλύτεροι σε ηλικία αναγνώστες πιθανά θυμούνται ένα σύνθημα των αστικών δυνάμεων και του καθεστωτικού Τύπου, στη δεκαετία του '70: Ελλάδα-Γαλλία, συμμαχία...

Αποτύπωνε, τότε, την πολιτική της ΝΔ υπό τον Καραμανλή εδώ και των γκολικών ρεπουμπλικάνων υπό τον Ζισκάρ Ντ' Εστέν στη Γαλλία. Οι στενές σχέσεις μεταξύ των κυβερνητικών κομμάτων της Δεξιάς στις δύο χώρες είχαν ως βάση την προοπτική της ένταξης της Ελλάδας στην τότε ΕΟΚ, τη μετέπειτα ΕΕ, μια ευρωπαϊκή «διεύρυνση» προς τα Βαλκάνια και την Ανατολική Μεσόγειο που υποστήριζε θερμά το γαλλικό κράτος.

Παρότι αυτή η «συμμαχία» καθοδηγήθηκε από τη Δεξιά και στις δύο χώρες, διέθετε «διείσδυση» προς την κοινή γνώμη, ακόμα και σε τμήματα της Αριστεράς. Η επιχειρηματολογία που τη στήριζε αναζητούσε «προοδευτικό» προσωπείο. Ανακαλούσε τις μνήμες κατά της δικτατορίας, πρόβαλλε την προοπτική μιας γενικής «ευημερίας» μέσω της ένταξης στην ΕΕ, υποσχόταν «σταθερότητα» των αστικοδημοκρατικών θεσμών.

Αυτή η ιδέα της στήριξης σε μια στενότερη συμμαχία με τη Γαλλία επανέρχεται σήμερα. Με αρκετά διαφορετικό περιεχόμενο και πολύ πιο αντιδραστική επιχειρηματολογία.

Μακρόν

Ιδεολογικά, την προοπτική χάραξε ο ΣΥΡΙΖΑ του Αλέξη Τσίπρα, που δεν δίστασε, παρουσιάζοντας στη Θεσσαλονίκη το πρόγραμμα Gr-Invest της κυβέρνησής του, να περιγράψει τον Εμανουέλ Μακρόν περίπου ως μοντέλο για τον σύγχρονο «προοδευτικό χώρο», όπως τουλάχιστον τον κατανοεί ο Τσίπρας μετά από 5 χρόνια βύθισής του στη νεοφιλελεύθερη νεομνημονιακή πολιτική.

Ο Μακρόν, παρότι διεκδικεί την κληρονομιά της σοσιαλδημοκρατίας στη Γαλλία, μετά την ολοκλήρωση της σοσιαλφιλελεύθερης διαλυτικής μετάλλαξης του κόμματος του Μιτεράν, είναι ένας ακραία νεοφιλελεύθερος πολιτικός. Η Γαλλία συγκλονίζεται τούτο τον καιρό από την πιο σκληρή και μαζική απεργία μετά το 1968, ενάντια στην ασφαλιστική αντιμεταρρύθμιση του Μακρόν.

Με αυτή την έννοια ο Κυριάκος Μητσοτάκης δεν είχε κανένα πρόβλημα να «παραλάβει» τις προεργασίες του Τσίπρα και να κλιμακώσει, με άλματα, την προοπτική μιας στενότερης συμμαχικής σχέσης με τον Μακρόν.

Η Γαλλία σήμερα προσπαθεί συστηματικά να αναβαθμίσει τον ηγετικό ρόλο της μέσα στην ΕΕ. Οικονομικά υστερεί έναντι της Γερμανίας, αλλά σε στρατιωτικό επίπεδο κυριολεκτικά κυριαρχεί. Και αυτό, σε μια περίοδο μεγάλης οξύνσης των ανταγωνισμών διεθνώς, μετα-

φράζεται σε μεγάλη πολιτική δύναμη. Αυτή είναι η βάση της ιδιαίτερα φιλόδοξης «ενεργοποίησης» του Μακρόν το τελευταίο διάστημα.

Γαλλικός ιμπεριαλισμός

Ο επεκτατισμός είναι μια τέχνη πολύ οικεία για τον γαλλικό ιμπεριαλισμό. Η Γαλλία σήμερα διατηρεί στρατό σε 5 τουλάχιστον αφρικανικές χώρες και το ναυτικό της θεωρείται στρατηγικός «παίκτης» σε παγκόσμια κλίμακα. Ο γαλλικός μιλιταρισμός διαθέτει πυρηνική δύναμη, διαθέτει μια ανταγωνιστική βιομηχανία όπλων υπολογίσιμη ακόμα και από τους Αμερικάνους και τους Ρώσους, διαθέτει μια πολεμική τεχνολογία που πέρα από τα «παραδοσιακά» μέσα δεν δίστασε διαχρονικά να χρησιμοποιεί μεγάλα σώματα μισθοφόρων δολοφόνων (Λεγεώνα των Ξένων) και προβολάτσες μεγάλης κλίμακας. Αυτή η δύναμη προβάλλει σήμερα ως η ραχοκοκαλιά της στρατιωτικοποίησης της ΕΕ.

Το γαλλικό κράτος –πέρα από τα ιδεολογήματα περί της, τάχα, προσήλωσής του στο Διαφωτισμό και στη δημοκρατία– υπήρξε μια δύναμη διαχρονικά βαθιά ρατσιστική. Οι Αφρικανοί, οι λαοί του Μαγκρέμπ, οι λαοί της Ινδοκίνας, οι Αντιγίεζοι, οι Άραβες, υπήρξαν παραδοσιακοί «στόχοι» αυτής της πολιτικής. Στα τελευταία χρόνια αυτή η πολιτική έχει μετατοπιστεί, βάζοντας κυρίως στο στόχαστρο τους μουσουλμάνους. Η ισλαμοφοβία είναι ιδιαίτερα ισχυρή «συνιστώσα» της πολιτικής όλων των κυβερνήσεων στη Γαλλία εδώ και δεκαετίες. Η ισλαμοφοβία αφορά τη νομιμοποίηση της δράσης του γαλλικού ιμπεριαλισμού διεθνώς, αλλά επίσης την ιδιαίτερα αντιδραστική αντιμετώπιση των εκατομμυρίων μουσουλμάνων εργατών στη Γαλλία, όπως έδειξαν οι επανειλημμένες άγριες εξεγέρσεις στα προάστια του Παρισιού. Αυτή η πολιτική του κράτους και της κυρίαρχης τάξης εξηγεί την άνοδο και την ανθεκτικότητα της ρατσιστικής ακροδεξιάς της Λεπέν, που έχει χτίσει την πολιτική προοπτική ακόμα και να διαδεχθεί τον Μακρόν στην κυβερνητική εξουσία. Εξηγεί επί-

σης το γιατί ο Μακρόν πήρε τα ηνία του «αντιτουρκισμού» στο εσωτερικό της ΕΕ, κατηγορώντας τη Μέρκελ για συμβιβαστικές τάσεις απέναντι στον Ερντογάν, τάσεις που τάχα συνδέονται με μια (υποτίθεται) ήπια στάση της γερμανικής κυβέρνησης απέναντι στα εκατομμύρια των Τούρκων μεταναστών εργατών στη Γερμανία.

Το καθεστώς του Μακρόν έχει σήμερα τις καλύτερες σχέσεις με τις ΗΠΑ από όλες τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις. Η παράδοση του γαλλικού επεκτατισμού και το κύρος του γαλλικού μιλιταρισμού είναι μια βάση συνεννόησης, μια «γλώσσα» που κατανοεί και εμπιστεύεται ο Τραμπ. Η Γαλλία του Ντε Γκολ –που δεν δίστασε να βγει, προσωρινά, από το ΝΑΤΟ– είναι σήμερα ο πυλώνας του ευρωατλαντισμού.

Ο συνδυασμός όλων των παραπάνω ερμηνεύει την εκστρατεία του Μακρόν στην Ανατολική Μεσόγειο. Η γαλλική Total είναι η «υπαρχηγός» πίσω από την αμερικανική Exxon Mobil, στο σχέδιο εξόρυξης υδρογονανθράκων στην Ανατολική Μεσόγειο και στην κατασκευή του αγωγού East Med. Όλοι γνωρίζουν τις επικινδυνότητες αυτού του σχεδίου και οι ελίτ δεν συμφωνούν τις σαπουνόφουσες περί Διεθνούς Δικαίου. Γι' αυτό οι γαλλικές ένοπλες δυνάμεις κλιμακώνουν θεαματικά την παρουσία τους στην περιοχή. Η Γαλλία απέκτησε μόνιμη ναυτική βάση στην Κύπρο. Το πυρηνικό αεροπλανοφόρο Σαρλ Ντε Γκολ, η ναυαρχίδα του γαλλικού στόλου, περιπολεί διαρκώς νότια της Κύπρου και της Κρήτης. Γαλλικά Raffal πετούν πάνω από τα «οικόπεδα» της κυπριακής ΑΟΖ. Η συνεργασία των Γάλλων με τους Αμερικανούς συστηματικοποιείται με διαδοχικές αεροναυτικές ασκήσεις στην περιοχή (με τη συμμετοχή ελληνικών και ισραηλινών δυνάμεων).

Οι ιμπεριαλιστές γνωρίζουν ότι στην προοπτική θα χρειαστούν ισχυρά ντόπια στηρίγματα. Γι' αυτό ο Μακρόν υποστηρίζει θερμά τον διπλωματικό και στρατιωτικό «άξονα» Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ. Γι' αυτό το γαλλικό κράτος πρωτοστατεί αυτή την περίοδο στις πρακτικές «κατα-

δίκης της Τουρκίας». Η αντίθεση οξύνθηκε και από την απόπειρα του Ερντογάν να εμπλακεί στη Λιβύη, στη χώρα όπου η Γαλλία θεωρεί ότι έχει (κληρονομημένη από την αποικιοκρατική ιστορία) την πρωτοκαθεδρία, ακόμα και έναντι ευρωπαίων «συμμάχων» όπως η Ιταλία.

Εξοπλισμοί

Αν τα παραπάνω περιγράφουν τη διπλωματική βάση της σύσφιξης των γαλλο-ελληνικών σχέσεων, οι Μητσοτάκης και Μακρόν επισημοποίησαν τον αρραβώνα με το δαχτυλίδι των εξοπλισμών. Η Ελλάδα έχει παραγγείλει προγράμματα αναβάθμισης των Μιράζ, θα συνδυάσει την παραγγελία των Αμερικανικών F35 με γαλλικά Raffal και κυρίως έχει παραγγείλει δύο υπερσύγχρονες βαριές φρεγάτες τύπου Belhara. Πρόκειται για πανάκριβα πλοία (2,5 δισ. ευρώ), με τεράστια δύναμη πυρός, απολύτως ακατάλληλα για «αμυντική» δράση στα στενά του Αιγαίου, για πλοία «ανοιχτής θαλάσσης» που μπορούν να δρουν σε μεγάλες αποστάσεις από τους ναυστάθμους τους.

Το οικονομικό κόστος των εξοπλισμών είναι καθαρός παραλογισμός σε μια χώρα ρηγμασμένη από την κρίση. Όμως εξίσου σοβαρό είναι το πολιτικό κόστος. Οι εξοπλισμοί δένουν τη χώρα στην ουρά των ΗΠΑ και της ΕΕ, με δεσμά μη ορατά, αλλά πολύ ισχυρά.

Ο Μητσοτάκης και τα φιλικά προς τη ΝΔ ΜΜΕ –με την υποστήριξη σε αυτόν τον κρίσιμο τομέα από τον ΣΥΡΙΖΑ του Τσίπρα– παρουσιάζουν την «αφήγηση» ότι, με τις στενότερες σχέσεις με τις ΗΠΑ του Τραμπ και τη Γαλλία του Μακρόν, θα επιβάλουμε στην Ανατολική Μεσόγειο μια «μοιρασιά» που ως ντόπιους νικητές θα έχει το ελληνικό κράτος και το κράτος του Ισραήλ.

Κανείς δεν δικαιούται να ξεχνά την ιστορία. Στα 1922, όταν οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (και μεταξύ τους η Γαλλία) κατοχύρωσαν τα «έπαθλα» που διεκδικούσαν από τη διάλυση του «μεγάλου ασθενούς» στην Ανατολή, αποχώρησαν αιφνιδιαστικά από τις πολεμικές επιχειρήσεις και άφησαν τους «ντόπιους» να αλληλοσφαγούν ανενόχλητοι. Οι λυκοσυμμαχίες με τις ΗΠΑ και τη Γαλλία είναι ασταθείς και επικίνδυνες πολιτικές. Έχουν άμεσο κόστος για τους λαούς και κυρίως φέρνουν όλο και πιο κοντά μια μείζονα καταστροφή: Το ενδεχόμενο ενός πολέμου για τη μοιρασιά των πετρελαίων και του φυσικού αερίου, για τη μοιρασιά των ορυκτών καυσίμων που, έτσι κι αλλιώς, η ανθρωπότητα θα υποχρεωθεί να εγκαταλείψει μέσα στα επόμενα χρόνια.

Δεν υπάρχει καμιά εκδοχή Διεθνούς Δικαίου που να δικαιολογεί αυτή την αντιδραστική προοπτική. Χρειάζονται επειγόντως πολιτικές πρωτοβουλίες ενάντια στους εξοπλισμούς, ενάντια στο εξορυκτικό μοντέλο, ενάντια στις φιλοπόλεμες πολιτικές, ενάντια στην πρόσδεση στην ουρά των Τραμπ, Μακρόν και Νετανιάχου.

Το ασφαλιστικό Βρούτση στη Βουλή Να τους σταματήσουμε με μαζικούς αγώνες

Του Θοδωρή Πατσατζή

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη ετοιμάζει μια νέα βάρβαρη ασφαλιστική αντιμεταρρύθμιση. Την ίδια στιγμή, τα φιλικά προς τη ΝΔ ΜΜΕ και «ηρωτοκλασάτοι» υπουργοί, με δηλώσεις τους, τάζουν αυξήσεις στους συνταξιούχους, που η παρατεταμένη λιτότητα τους έχει τσακίσει τη ζωή. Δυστυχώς δεν υπάρχει κανένα περιθώριο για αισιοδοξία. Για να δούμε αυξήσεις στις συντάξεις, όπως και στους μισθούς, θα πρέπει να τις διεκδικήσουμε για να τις πάρουμε. Δεν πρόκειται να μας τις δώσουν! Η δαπάνη για τις συντάξεις στον προϋπολογισμό του Μητσοτάκη για το 2020 είναι μειωμένη κατά 480 εκατ. ευρώ σε σύγκριση με το πεσοκομμένο επίπεδο χρηματοδότησης του 2019. Οι κυβερνητικές δημαγωγίες περί αυξήσεων στηρίζονται σε λογιστικά τρικ (όπως η μείωση του ποσού προσωπικής διαφοράς στους ήδη συνταξιούχους), σε υποσχέσεις για μετά το... 2023 και σε υποσχέσεις για μεγαλύτερη σύνταξη –μέσω της αύξησης του ποσοστού αναπλήρωσης που επέβαλε ο νόμος Κατρούγκαλου– στους μελλοντικούς συνταξιούχους (μετά από 20-30 χρόνια και βλέπουμε...). Οι νυν συνταξιούχοι θα δούνε στα ΑΤΜ «αυξήσεις» της τάξης των 5-8 ευρώ μηνιαίως, σε ένα τμήμα μόνο των συνταξιούχων (όσων έχουν πάνω από 30 χρόνια ασφάλισης) και που θα προκύπτουν από λογιστικό επανυπολογισμό κυρίως της επικουρικής.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο νόμος Βρούτση είναι ένας «ουδέτερος» νόμος, μια παρέμβαση που μπορεί να υποτιμηθεί. Γιατί η ΝΔ έχει σημαντικούς στόχους αντιμεταρρύθμισης.

Ασφαλώς, ο νόμος Βρούτση μονιμοποιεί τις περικοπές της μνημονια-

κής περιόδου, τις μεταβάλλει σε πάγιο τρόπο υπολογισμού των συντάξεων. Προσπαθεί έτσι να «αपाσφαλίσει» τη δημοσιονομική βόμβα που βρίσκεται στα θεμέλια του ασφαλιστικού μετά τα μνημόνια 1, 2 και 3 και τη ληστεία των αποθεματικών των Ταμείων. Γιατί οι περικοπές στις συντάξεις, όπως επιβλήθηκαν με τα μνημόνια, ήταν «προσωρινές» και θεσμοθετήθηκαν λόγω, υποτίθεται, «εκτάκτου ανάγκης». Η έξοδος από τα μνημόνια, έστω στα λόγια, δημιουργούσε και δημιουργεί την υποχρέωση επαναφοράς των συντάξεων στα προ του 2011 επίπεδα.

Ανεξάρτητα από την έκβαση της μάχης για την αναδρομική καταβολή του περικομμένου εισοδήματος (όπως έγινε στους δικαστές και στους στρατιωτικούς), η επιστροφή των συντάξεων στα νόμιμα επίπεδα παρέμενε μια βασική υποχρέωση του κράτους. Αυτή την υποχρέωση διαγράφει ο νόμος Βρούτση, θεσμοθετώντας μέσα σε συνθήκες, τάχα, «κανονικότητας» έναν πάγιο τρόπο υπολογισμού των συντάξεων που οδηγεί «μεταμνημονιακά» σε συντάξεις ισόποσες με τις μνημονιακές. Εδώ ο Βρούτσης αξιοποιεί την αθλιότητα του νόμου Κατρούγκαλου, που νομιμοποίησε τον εκ των υστέρων «επανυπολογισμό» της σύνταξης για ανθρώπους που επί 30 χρόνια πλήρωναν υποχρεωτικά εισφορές με υψηλότερες συντάξιμες προσδοκίες.

Αφετέρου, ο νόμος Βρούτση επιταχύνει τον καλπασμό προς το διαβόητο σύστημα Πινοςέτ ή σύστημα τριών πυλώνων. Δηλαδή τον περιορισμό των εγγυημένων παροχών σύνταξης-επικούρισης-περίθαλψης από το δημόσιο σύστημα σε ένα ελάχιστο επίπεδο, τον συμπληρωματικό ρόλο του ανταποδοτικού πυλώνα (επαγγελματικά ταμεία) και, τέλος, τον τρίτο πυλώνα των ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιριών, προς τον οποίο

θα πειστούν όσοι θέλουν και μπορούν να εξασφαλίσουν άνετη σύνταξη και περίθαλψη για τα γεράματά τους.

Όμως, προσοχή! Ο τρίτος πυλώνας, οι ασφαλιστικές εταιρίες, δίνουν μόνο υπόσχεση, αφού η κρατική εγγύηση της απόδοσης έχει αποσυρθεί. Το τι θα πληρώσουν πραγματικά οι ασφαλιστικές Α.Ε. θα το γνωρίσουμε μετά από 30 χρόνια. Σήμερα γνωρίζουμε μόνο την πείρα από τις χρεοκοπίες τους, όπως η Ασπίς εδώ ή η Λίμαν Μπράδερς και άλλες διεθνώς...

Και σε αυτό το πεδίο ο Βρούτσης αξιοποιεί τα δεδομένα που έχτισε ο νόμος Κατρούγκαλου. Γιατί αυτός κατήργησε την αυτονομία κρατική εγγύηση επί των προσδοκιών σε ένα υποχρεωτικό δημόσιο σύστημα, γιατί αυτός εμπέδωσε την παρουσία των Επαγγελματικών Ταμείων νόμιμα μέσα στο σύστημα, ανοίγοντας ορθάνοιχτη την πόρτα για την έφοδο του τρίτου πυλώνα.

Τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, όταν μιλούν για «σύστημα Πινοςέτ», θα πρέπει πάντα να θυμούνται ότι η κυβέρνηση του Τσίπρα με το νόμο Κατρούγκαλου έκανε το κρίσιμο βήμα προς αυτή την ακραία νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση.

Η ληστεία των αποθεματικών των Ταμείων (για την οποία ο Βρούτσης κάνει την πάπια) και η μείωση των εργοδοτικών εισφορών δημιουργούν μαύρες προοπτικές για τις παροχές του δημόσιου συστήματος. Το ίδιο ισχύει για την «ενοποίηση» των λογαριασμών επικούρησης και εφάπαξ στον ίδιο «κουμπαρά» με τις κύριες συντάξεις. Είναι ο κουμπαράς που σκοπεύουν να λεηλατήσουν στο επόμενο διάστημα, περιορίζοντας το σύνολο των προσδοκιών στο επίπεδο της κατώτατης εγγυημένης σύνταξης.

Η κουβέντα που γίνεται για μια σειρά από «παραμετρικές» αλλαγές και πιο λεπτομερείς συνέπειες είναι για την ώρα ανεύθυνη (αν δεν δούμε τις τελικές ρυθ-

**Σύσκεψη ΜΕΤΑ
για το
ασφαλιστικό**

**Πέμπτη 13 Φλεβάρη
και ώρα 6.30μμ.**

**στην αίθουσα συσκέψεων
της ΑΔΕΔΥ (Ψύλλα 2 και
Φιλελλήνων, Σύνταγμα)**

ΕΙΣΗΓΗΣΕΙΣ - ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ από τους:

- Ηλία Βρεττάκο, πρώην αντιπρόεδρο ΑΔΕΔΥ
- Τάσο Σταυρόπουλο, πρόεδρο ΠΕΣΕΚ
- Χρήστο Βαγενά, αρχ. γραμματέα ΠΟΠΟΚΠ
- Δημήτρη Πετρόπουλο, πρόεδρο ΠΟ ΕΜΔΥΔΑΣ
- Κατερίνα Γιαννούλια, μέλος ΔΣ ΠΟΓΕΔΥ

μίσεις στο χαρτί) και γίνεται για να δημιουργείται έδαφος δημαγωγίας για τα κυβερνητικά στελέχη.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση απαιτείται πλήρης ενημέρωση όλων των εργαζομένων, της νεολαίας, των ανέργων και των συνταξιούχων. Η ΓΣΕΕ, έχοντας εγκλωβιστεί στη γραφειοκρατία των Παναγόπουλων, συμφώνησε στην ύπαρξη επαγγελματικών ταμείων, σφίγγοντας ζεστά το χέρι κυβέρνησης, ΣΕΒ, εφοπλιστών και μεγαλεμπόρων. Η Αριστερά έχει κάνει ελάχιστα πράγματα τα τελευταία χρόνια για να μπορέσει να ζωντανέψει τα σωματεία στον ιδιωτικό τομέα και να εντάξει σε αυτά νέους εργαζόμενους, με αποτέλεσμα η ηγεσία της ΓΣΕΕ να μη νιώθει καμία πίεση από την πλειοψηφία όσων ξεκάθαρα χτυπιούνται από το νέο νόμο.

Είναι σημαντικό να πραγματοποιηθούν κινητοποιήσεις όσο το δυνατόν πιο μαζικές και συντονισμένες. Τα συλλαλητήρια που ξεκίνησαν καταρχήν με πρωτοβουλία του ΠΑΜΕ για τις 6 Φλεβάρη, θα μπορούσαν έτσι να ασκήσουν μεγάλες πιέσεις.

Η ΑΔΕΔΥ, παρά τις δυσκολίες στους συσχετισμούς της και κυρίως μέσα από την πίεση των εργαζομένων στο δημόσιο, που ακόμη κι αν δεν συμμετέχουν ενεργά είναι γραμμένοι στα σωματεία τους, έχει πάρει απόφαση να πραγματοποιήσει απεργία (λογικά στις 11 ή 12/2) τη μέρα που ο νόμος θα μπει για συζήτηση στη βουλή. Χρειάζεται να υπάρξουν προοπάθειες ενημέρωσης των εργαζομένων σε όσο το δυνατόν περισσότερους χώρους. Και χρειάζεται κλιμάκωση της πάλης, για να μην εφαρμοστεί ο νόμος, και μετά την πρώτη απεργία. Βοηθητικές θα είναι οι συνελεύσεις, οι δράσεις ανά χώρο ή και ανά κλάδο, που μπορούν βήμα το βήμα να αναζωπυρώσουν τη μαζικότητα στους αγώνες και να θέσουν νοκ-άουτ το νομοσχέδιο Πινοςέτ-Βρούτση.

Τα θερμά μέτωπα και το κουβάρι των λυκοσυμμαχιών που εμπλέκονται στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, εξακολουθούν να τροφοδοτούν με εντάσεις, συγκρούσεις κι απειλές ακόμα μεγαλύτερης ανάφλεξης. Στη Λιβύη, παρά το νέο γύρο συνομιλιών, είναι γνωστό και ειπώθηκε ρητά κι από τη γερμανική κυβέρνηση ότι στο μεταξύ οι προηγούμενες διεθνείς συμφωνίες (π.χ. εμπάργκο όπλων) παραβιάζονται από όλες τις πλευρές. Στη Συρία η έφοδος του στρατού του Μπασάρ Αλ Άσαντ στην επαρχία Ιντλίμπ προκαλεί ένα νέο κύμα προσφυγιάς, όπως και την αντίδραση του Ερντογάν, ενώ απειλεί να φέρει τις δυνάμεις του συριακού καθεστώτος αντι-

μέτωπες με τουρκικά στρατεύματα που βρίσκονται στις «ζώνες ασφαλείας» της περιοχής.

Η διαιώνιση των υπαρκτών εμπόλεμων συγκρούσεων, αλλά και η γενικευμένη αστάθεια που απειλεί διαρκώς με νέες, αποτελούν ζητήματα που πρέπει να αντιμετωπίσει το αντιπολεμικό κίνημα. Αλλά –πολύ περισσότερο– η Αριστερά και το αντιπολεμικό κίνημα στην Ελλάδα έχουν αυξημένα και συγκεκριμένα καθήκοντα, που προκύπτουν από την όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Αυτός εντάσσεται πλέον οργανικά στο πιο μεγάλο παιχνίδι στην περιοχή, από τη Λιβύη ως το Ιράν, μέσω της στρατηγικής επιλογής του ελληνικού κράτους για συμμαχίες με ΗΠΑ, Γαλλία, Ισραήλ,

Αίγυπτο, στο μεγάλο ιμπεριαλιστικό σχέδιο που κωδικοποιείται στον Αγωγό East Med.

Αυτή η επιλογή, ανοίγοντας με όρους τετελεσμένων ζητήματα «άσκησης και υπεράσπισης» των λεγόμενων «κυριαρχικών δικαιωμάτων», τροφοδοτεί διαρκώς εντάσεις στα νερά της Μεσογείου. Πρόσφατα, η κινητοποίηση της πολεμικής φρεγάτας «Νικηφόρος Φωκάς» για επιτήρηση του τουρκικού ερευνητικού Ουρούτς Ρέις και οι «αντιδικίες» μέσω ασυρμάτου για τη δικαιοδοσία του τουρκικού ερευνητικού να πλέει σε συγκεκριμένα νερά, προκάλεσαν νέο κλίμα υστερίας για «παραβίαση της ελληνικής υφαλοκρηπίδας ανήμερα των Ιμίων». Σε αυτό το κλίμα, η κυβέρνηση τα δίνει όλα

στους στρατοκράτες, παραγγέλλοντας πανάκριβα επιθετικά όπλα, την ώρα που η κοινωνία στενάζει από τα διαδοχικά μέτρα σκληρής λιτότητας.

Η σχετική εκδήλωση-συζήτηση που οργανώνεται από 4 οργανώσεις της αντι-καπιταλιστικής Αριστεράς, αποτελεί ένα σημαντικό πρώτο βήμα για τα καθήκοντα που έχουμε μπροστά μας κι έρχεται σε μια συγκυρία που καθιστά αυτή τη συζήτηση απολύτως επίκαιρη. Η συζήτηση για τις διαφορετικές οπτικές κι εκτιμήσεις εντός της Αριστεράς, αλλά και η ανάδειξη των βασικών σημείων ενότητας που θα στηρίξουν την ενωτική πάλη κατά του πολέμου, του εθνικισμού και του ιμπεριαλισμού, είναι κρίσιμη. Ακολουθεί το κείμενο του καλέσματος.

Μαζική ενωτική δράση ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και τον εθνικισμό

Κάλεσμα σε ανοιχτή πολιτική εκδήλωση διαλόγου για τη δική μας απάντηση

Βρισκόμαστε αναμφίβολα εντός μιας περιόδου έξαρσης των πολεμικών συγκρούσεων και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών είτε ως πραγματικότητες είτε ως πραγματικά ενδεχόμενα. Είκοσι σχεδόν χρόνια μετά την έναρξη της «σταυροφορίας» ενάντια στην παγκόσμια τρομοκρατία, το κράτος των ΗΠΑ ανάγεται πανηγυρικά ως ο παγκόσμιος πλέον «θεσμικός» τρομοκράτης. Με την επίθεση στο κράτος του Ιράν και την δολοφονία του στρατηγού Σολέϊμάνι να αποτελεί εκκωφαντικό γεγονός μιας μακροχρόνιας στρατηγικής δημιουργίας και «διαχείρισης της αποσταθεροποίησης» στην Μέση Ανατολή.

Τα παραπάνω δεν αποτελούν μια μακρινή ιστορία από τα βάρη της ανατολής αλλά μια υπόθεση που μας αφορά άμεσα. Η συνολική πολιτική κατεύθυνση των ελληνικών κυβερνήσεων, με ακραιφνές στιγμιότυπο την πρόσφατη ανοιχτή πολιτική στήριξη του Έλληνα πρωθυπουργού στην αποκάλυπτη δολοφονία του Ιρανού αξιωματούχου από πλευράς ΗΠΑ, εντάσσει την Ελλάδα στρατηγικά στον φιλοπόλεμο και επικίνδυνο άξονα ΗΠΑ - Ισραήλ, με απρόβλεπτες συνέπειες για τον εργαζόμενο λαό. Αυτή η πολιτική, του αναβαθμισμένου ρόλου του ελληνικού κράτους στην περιοχή ως στρατηγικός σύμμαχος των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, «εγκαινιάστηκε» από την προηγούμενη κυβέρνηση Τσίπρα και συνεχίζει/εντείνει η κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Απόρροια της παραπάνω επιλογής είναι και οι ανταγωνισμοί στην Ανατολική Μεσόγειο για τον έλεγχο πιθανών κοιτασμάτων υδρογονανθράκων. Η επιδίωξη δημιουργίας θαλάσσιου συνεχούς μέσω της ενοποίησης των ΑΟΖ Ελλάδας - Κύπρου - Αιγύπτου - Ισραήλ με τη στήριξη των ΗΠΑ συνιστά μια επικίνδυνη και τυχοδιωκτική πολιτική, όπως αυτή επιχειρείται με την υπογραφή του αγωγού EastMed. Η πολιτική αυτή στην Ελλάδα συνδέεται άμεσα με τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης και με τα εξορυκτικά σχέδια που επιδιώκουν να μετατρέψουν το ένα τρίτο της επικράτειας σε μία βιομηχανική ζώνη εξορύξεων. Το τουρκικό κράτος, ως ο έτερος πόλος του αντα-

γωνισμού αυτού, προβαίνει, και αυτό με την σειρά του, σε επιθετικές κινήσεις, όπως η συμφωνία με την κυβέρνηση της Τρίπολης στη Λιβύη, επιδιώκοντας την αναβάθμιση του πολιτικού και στρατιωτικού του ρόλου στην περιοχή.

Την ίδια στιγμή, εν όψει και της υπογραφής της νέας συμφωνίας Ελλάδας - ΗΠΑ, οι ΝΑΤΟϊκές βάσεις αναβαθμίζονται. Όλα τα παραπάνω συνθέτουν ένα μωσαϊκό μέσα στο οποίο η Ελλάδα επιχειρεί να γίνει ενεργό κομμάτι των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, αποτελώντας ήδη κρίσιμο ορμητήριο αλλά και στόχο στρατιωτικών επιθέσεων.

Αυτό άλλωστε φαίνεται να έχουν προεξοφλήσει οι διάφοροι κυβερνητικοί κήρυκες των ΜΜΕ όταν ζυμώνουν με λύσσα καθημερινά το ενδεχόμενο «θερμών επεισοδίων» επιχειρώντας να καλλιεργή-

σουν στον λαό κλίμα εθνικής συναίνεσης σε μια ενδεχόμενη πολεμική εμπλοκή αλλά και σε μία πολιτική η οποία δίνει εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ σε επιθετικά εξοπλιστικά προγράμματα ενώ την ίδια στιγμή δε δίνει φράγκο για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών. Ο εργαζόμενος λαός άλλωστε και όχι οι ίδιοι, ούτε τα παιδιά τους, θα είναι αυτός που θα πληρώσει τον λογαριασμό των επιλογών τους.

Όλα αυτά καταδεικνύουν για τις δυνάμεις της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς ένα κρίσιμο πολιτικό καθήκον. Την ανάγκη συγκρότησης ενός μαζικού ενωτικού αντιπολεμικού κινήματος, ενάντια στα ιμπεριαλιστικά σχέδια και τις εθνικιστικές, πολεμοκάπηλες ρητορείες.

Προς αυτή την κατεύθυνση επιθυμού-

με να ανοίξει πλατιά ο διάλογος για ένα μαζικό, ενωτικό, μαχητικό αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα:

- Ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και τον εθνικισμό, για την ειρήνη των λαών της περιοχής

- για το κλείσιμο των ορμητηρίων του θανάτου, των βάσεων ΗΠΑ-ΝΑΤΟ

- για να δοθούν λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες και όχι για εξοπλιστικά προγράμματα καταλήστευσης του δημόσιου πλούτου

- ενάντια στην εμπλοκή της χώρας σε πολεμικές επεμβάσεις και στην υποβοήθηση των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών

- για την αποδέσμευση από το ΝΑΤΟ και την απεμπλοκή από τον άξονα Ελλάδας - Κύπρου - Αιγύπτου - Ισραήλ

- για την διεθνιστική αλληλεγγύη και τον κοινό αγώνα του ελληνικού και του τουρκικού εργαζόμενου λαού ενάντια στα φιλοπόλεμα, τυχοδιωκτικά και επιθετικά σχέδια του ελληνικού και τουρκικού κράτους

Τα παραπάνω αποτελούν για εμάς βασικά κοινά σημεία μάχης πάνω στη θεματική του πολέμου και του ιμπεριαλισμού, πέρα από τα οποία, όμως, με ειλικρίνεια διακρίνουμε και άλλα, ανοιχτά προς συζήτηση, που συγκροτούν διαφοροποιήσεις. Δεν μας αποθαρρύνει μια τέτοια διαπίστωση. Έχοντας δεσμευτεί σε μια συντροφική κατεύθυνση διαλόγου και κοινής δράσης μπορούμε να αισιοδοξούμε για περαιτέρω πολιτικά προχωρήματα και κατακτήσεις μέσα από ενωτικές διαδικασίες βάσης που θα επανασυσπειρώνουν και θα επαναστρατεύουν τον κόσμο της αριστεράς. Με μια τέτοια λογική σας καλούμε στην ανοιχτή πολιτική συζήτηση που διοργανώνουμε με θέμα: «Μαζική ενωτική δράση ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και τον εθνικισμό», την Τετάρτη 12 Φεβράρη, στις 18.30, στον χώρο της ΑΣΟΕΕ, έχοντας τη φιλοδοξία να στήσουμε έναν τόπο συνεύρεσης και διαλόγου για τα δυναμικά των συλλογικοτήτων μας, για ανένταχτους / ες αγωνιστές /ιες, αλλά και για άλλες συλλογικότητες και τα δυναμικά τους, που μπορεί να βλέπουν θετικά μια τέτοια κατεύθυνση και κουλουρά για την πολιτική ανασυγκρότηση και αντεπίθεση.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

● Α ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 ● ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
● ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 ● ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 ● ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 ● ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820
● ΚΡΗΤΗ: 6979925065 ● ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637
● ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 ● ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Κοροναϊός: Προϊόν

Του Τομ Μπραμπλ*

Ο θανατηφόρος νέος κοροναϊός εξελίσσεται γρήγορα σε μια σοβαρή παγκόσμια υγειονομική κρίση. Η εμφάνισή του επιβεβαιώνει αυτό που επιστήμονες ισχυρίζονται εδώ και αρκετά χρόνια: Τα συστήματα υγείας και πολύ περισσότεροι οι κυβερνήσεις μας είναι απροετοίμαστα ή ακόμα και απρόθυμα είτε να αποτρέψουν το ξέσπασμα τέτοιων ασθενειών, είτε να τις αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά, όταν εμφανιστούν. Η ευθύνη για τους θανάτους εκατοντάδων ανθρώπων –που μπορεί να γίνουν χιλιάδες, αν ο ιός συνεχίσει να εξαπλώνεται– βαρύνει απολύτως ένα σύστημα που βάζει τα συμφέροντα των πλούσιων και των μεγάλων εταιριών πάνω από αυτά των φτωχών και των ασθενών.

Μέχρι την Κυριακή 2 Φλεβάρη, είχαν πεθάνει τουλάχιστον 360 άνθρωποι και είχαν καταγραφεί πάνω από 17.000 κρούσματα μόλυνσης. Αν και όλοι οι θάνατοι, εκτός από έναν, έχουν συμβεί στην Κίνα, πλέον υπάρχουν πάνω από 130 κρούσματα μόλυνσης σε καμιά εικοσαριά χώρες (12 κρούσματα στην Αυστραλία). Κανείς δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα πόσο θα εξαπλωθεί ο ιός ή πότε θα υποχωρήσει, αλλά οι υπάρχουσες ενδείξεις είναι ανησυχητικές.

Σύμφωνα με τις περισσότερες εκτιμήσεις, είμαστε ακόμα στις πρώτες μέρες της επιδημίας και ο ρυθμός αύξησης των μολύνσεων ξεπερνά εκείνους άλλων μαζικών επιδημιών των τελευταίων δεκαετιών, του MERS το 2012 και του SARS το 2002. Όποιος φέρει τον ιό μπορεί δυνητικά να τον μεταδώσει σε 2 ή 3 ανθρώπους ακόμα. Αυτό σημαίνει ότι κάθε υγειονομική εκστρατεία πρέπει να αντιμετωπίσει τουλάχιστον τα 3/4 των κρουσμάτων, για να μπορέσει να αντιστρέψει την εξάπλωση.

Μπορούμε να περιμένουμε ακόμα περισσότερες μολύνσεις τις επρχόμενες μέρες και βδομάδες. Αφενός γιατί ο ιός μεταφέρεται εύκολα από άνθρωπο σε άνθρωπο μέσω του βήχα και του φταρνίσματος. Αφετέρου γιατί οι μολυσμένοι μπορεί να μην έχουν εμφανή συμπτώματα για μέρες, καθιστώντας τα μέτρα απομόνωσής τους, για να μην προσβάλουν άλλους, καθυστερημένα. Η πιθανότητα να εξαπλωθεί γρήγορα ο κοροναϊός ενισχύεται από την απουσία «ανοσίας της αγέλης», αλλά και διαθέσιμου εμβολίου.

Οι φόβοι μεταξύ των εργαζομένων στη δημόσια υγεία όσον αφορά την εξάπλωση του ιού ενισχύονται από το γεγονός ότι όλη η παγκόσμια οικονομία είναι πιο συνδεδεμένη από ό,τι σε προηγούμενα ξεσπάσματα επιδημιών. Στις αρχές του 20ού αιώνα, θα χρειάζονταν βδομάδες ή και μήνες για να μεταφερθεί ένας ιός από μία χώρα σε μιαν άλλη. Σήμερα, με 1,5 δισεκατομμύριο επιβάτες σε διεθνείς πτήσεις ετησίως, οι κολλητικές ασθένειες μπορούν να περάσουν τα σύνορα μέσα σε λίγες ώρες. Όλη αυτή η αβεβαιότητα προκαλεί μεγάλη ανησυχία για την τρέχουσα κρίση. Απαιτείται επείγουσα δράση για να αντιμετωπιστεί η εξάπλωση του κοροναϊού, πριν οι απώλειες φτάσουν τις χιλιάδες.

Θανατηφόροι ιοί

Δεν γίνεται να ξεταστεί το ξέσπασμα του κοροναϊού απομονωμένο από τη σειρά θανατηφόρων ιών που εμφανίστηκαν τις δύο τελευταίες δεκαετίες. Όπως έγραψε ο βιολόγος Ρομπ Γουάλας στο MR Online στις 29 Γενάρη, καμιά εικοσαριά μολυσματικοί πυρετοί και

ασθένειες έχουν εμφανιστεί ή επανεμφανιστεί στη διάρκεια αυτού του αιώνα. Κάποιοι από αυτούς έγιναν διάσημοι σε κάθε σπίτι, λόγω του αριθμού ανθρώπων ή ζώων που σκότωσαν. Σε αυτούς περιλαμβάνονται ο Ebola (που σήμερα καλπάζει και πάλι στην κεντρική Αφρική), η νόσος χεριών-ποδιών-στόματος, η ηπατίτιδα Ε, η λιστέρια, η σαλμονέλα, ο ιός Ζίκα και ένα φάσμα παραλλαγών της γρίπης.

Παρ' όλα αυτά, γράφει ο Γουάλας, «δεν έγινε σχεδόν τίποτα για καμία από αυτές τις ασθένειες. Οι Αρχές ανάσαιναν ανακουφισμένες, κάθε φορά που η εκάστοτε ασθένεια υποχωρούσε, και μετά περίμεναν τι θα φέρει η επόμενη επιδημιολογική ζαριά». Κυβερνήσεις και επιχειρήσεις έχουν αρνηθεί να πάρουν τα δομικά μέτρα που είναι αναγκαία για να εμποδιστεί η ανάδυση κι άλλων τέτοιων ασθενειών ή για να θεραπευτεί η επόμενη πιο αποτελεσματικά.

Οι δομικές αιτίες, σύμφωνα με τον Γουάλας, περιλαμβάνουν την αποψίλωση των δασών και την εντατική αγροκαλλιέργεια, που περιορίζουν την ικανότητα της φύσης να αναζωογονείται. Η εμπορευματοποίηση και η εκβιομηχάνιση της διατροφικής παραγωγής στις πιο φτωχές χώρες εξωθούν την αναζήτηση πηγών τροφίμων όλο και πιο βαθιά σε μέχρι πρότινος άθικτες περιοχές, ενώ η επέκτασή του πληθυσμού των πόλεων φέρνει μεγάλες οικιστικές εγκαταστάσεις ανθρώπων σε άμεση γειτνίαση με πληθυσμούς άγριων ζώων.

Τα προγράμματα δομικής αναπροσαρμογής που επιβλήθηκαν σε αφρικανικές χώρες από τις διεθνείς τράπεζες, προωθούν μη-βιώσιμες αγροτικές πολιτικές που θυσιάζουν την προσεκτική διαχείριση της γης και συνεπώς την προσεκτική διατροφική παραγωγή. Καταστρέφουν επίσης τη δυνατότητα των πιο φτωχών χωρών να παρέχουν επαρκείς ποσότητες δωρεάν εμβολίων και αντι-ιικών φαρμάκων σε όλους όσους βρίσκονται στις περιοχές που πλήττονται από ασθένειες. Οι νόμοι περί «πατέντας», που ψηφίζονται για να προστατεύουν τα κέρδη των δυτικών φαρμακευτικών εταιριών, έχουν ως συνέπεια τον θάνατο φτωχών ανθρώπων εξαιτίας έλλειψης φαρμάκων –δεν υπάρχουν λεφτά για να κερδίσει κανείς από φτωχούς ανθρώπους. Ο ανταγωνισμός, αντί της συνεργασίας, μεταξύ ερευνητικών ομάδων που χρηματοδοτούνται από εταιρίες προκειμένου να βρουν ιατρικές λύσεις, λειτουργεί ως «φρένο» στις ανακαλύψεις που χρειαζόμαστε. Οι περικοπές στη δημόσια υγειονομική περίθαλψη την καθιστούν ανύπαρκτη ή αβαστακτική οικονομικά για εκατομμύρια ανθρώπους.

Ανεπάρκεια των υποδομών υγείας

Οι υπηρεσίες υγείας σε κάποιες χώρες στην Αφρική, την Ασία και τη Λατινική Αμερική είναι ανεπαρκώς εφοδιασμένες για να αντιμετωπίσουν άρρωστους ασθενείς και συνεπώς να περιορίζουν την εξάπλωση μολυσματικών κι επικίνδυνων ασθενειών. Αλλά το ίδιο ισχύει και στις ΗΠΑ, όπου η πρόσβαση σε αξιοπρεπή περίθαλψη περιορίζεται στους πιο εύπορους. Η κυβέρνηση Τραμπ απαγόρευσε την είσοδο στις ΗΠΑ σε αλλοδαπούς που ταξιδεύουν από ή μέσω Κίνας, για να μειώσει τον κίνδυνο να κολλήσουν Αμερικάνοι τον κοροναϊό. Αλλά το αμερικανικό σύστημα υγείας, προσανατολισμένο περισσότερο στα κέρδη των ασφαλιστικών εταιριών και των ιδιωτών παρόχων υγείας από ό,τι στην υγεία του πληθυσμού, είναι απροετοίμαστο να αντιμετωπίσει οποιοδήποτε ξέσπασμα επιδημίας. Τα νοσοκομεία στις ΗΠΑ θα κατέρρεαν πολύ γρήγορα, αν μια

ενός άρρωστου συστήματος

επιδημία χτυπούσε τις μεγάλες πόλεις. Και αυτή η πραγματικότητα δεν αφορά μόνο τις ΗΠΑ μεταξύ των αναπτυγμένων χωρών.

Η αντιμετώπιση ασθενειών έχει γίνει πιο δύσκολη μετά τις περικοπές του Τραμπ στο Υπουργείο Υγείας και Ανθρώπινων Υπηρεσιών, στο Κέντρο Ελέγχου και Πρόληψης Ασθενειών (του οποίου ο προϋπολογισμός είναι 40% μειωμένος σε σχέση με το 2010) και στο πρόγραμμα Medicaid. Στο μεταξύ οι στρατηγικοί και οι ναύαρχοι δεν χρειάζεται ποτέ να παρακαλέσουν ιδιαίτερα για χρηματοδότηση: Πάντα υπάρχει χρήμα για πόλεμο.

Η αδυναμία παροχής εκείνων των υποδομών υγείας που θα μπορούσαν και να αποτρέπουν και να αντιμετωπίζουν επιθετικές νέες ασθένειες στις φτωχότερες, αλλά και στις πλουσιότερες χώρες, είναι δομικό στοιχείο του καπιταλισμού. Αν και αυτού του είδους οι ασθένειες έχουν σοβαρές οικονομικές επιπτώσεις, οι καπιταλιστές πάντα προτιμούν να βρουν πρόχειρες λύσεις για να περιορίσουν το οικονομικό κόστος, παρά να ξοδέψουν χρήματα για να αποτρέψουν την εμφάνιση προβλημάτων. Αυτή είναι η φύση του καπιταλισμού, είναι ένα ανταγωνιστικό σύστημα στο οποίο τα αφεντικά πάντα προσπαθούν να μειώσουν το οικονομικό κόστος για να «παραμείνουν στο παιχνίδι» και να βγάλουν περισσότερα χρήματα. Δείτε μόνο την κατασκευαστική βιομηχανία. Οι καπιταλιστές πάντα προτιμούν να γλιτώσουν ένα δολάριο από δω κι ένα δολάριο από κει, παρά να πληρώσουν για την ασφάλεια στις οικοδομές. Συνήθως έχουν την πεποίθηση ότι δεν πρόκειται να συμβεί κάτι. Αλλά κι αν συμβεί, δεν είναι τα αφεντικά αυτά που θα τραυματιστούν ή θα πάθουν και χειρότερα.

Το κυνήγι του κέρδους

Οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις υιοθετούν την ίδια ακριβώς στάση απέναντι και στην υπερθέρμανση του πλανήτη και

στις θανατηφόρες πανδημίες. Γιατί να ξοδέψουμε χρήματα, ώστε να πράξουμε τα αναγκαία για να περιοριστεί ο κίνδυνος; Καλύτερα να σουλουνάσουμε τα πράγματα και να διορθώσουμε το πρόβλημα αργότερα, αν τα πράγματα πάνε όντως στραβά, παρά να πάρουμε από τώρα αποτρεπτικά μέτρα για κάτι που μπορεί και να μη συμβεί. Η λιτότητα που επιβάλλουν οι κυβερνήσεις στα δημόσια οικονομικά, ενισχύει ακόμα περισσότερο αυτή την ανεύθυνη συμπεριφορά. Ακόμα και ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (ΠΟΥ), που ανακήρυξε τον κοροναϊό ως παγκόσμια υγειονομική έκτακτη ανάγκη, δεν έχει γλιτώσει από αυτή τη λογική. Παρά τις δυνατότητες που θα είχε ο ΠΟΥ να παίξει έναν σημαντικό ρόλο στην αντιμετώπιση διεθνών απειλών στην υγεία, έχει πέσει θύμα του νεοφιλελευθерισμού, αντιμετωπίζοντας σοβαρή έλλειψη χρηματοδότησης εδώ και χρόνια. Η σημερινή του χρηματοδότηση, που βρίσκεται στα 5 δισ. δολάρια, ισούται με τα ποσά μόνο ενός μεγάλου νοσοκομείου στις ΗΠΑ.

Σφυροκοπημένη επί βδομάδες από τη λαϊκή περιφρόνηση για την ανίκανη και άκαρδη αντίδρασή της στην κρίση των πυρκαγιών, η κυβέρνηση Μόρισον χρησιμοποίησε το ξέσπασμα του κοροναϊού ως ευκαιρία να αποσπάσει την προσοχή από τις πυρκαγιές και να εκτρέψει την οργή για την κακοδιαχείριση της κρίσης. Η απόφαση του πρωθυπουργού, ακολουθώντας τον Τραμπ, να απαγορεύσει σε όλους –εκτός των Αυστραλών και των στενών συγγενών τους– όσους ταξιδεύουν από ή μέσω Κίνας να εισέλθουν στην Αυστραλία έχει ως κίνητρο εν μέρει την πρόθεση της κυβέρνησης να εμφανιστεί ισχυρή και αποφασιστική μετά από τις βδομάδες που παρέπαιε στην αντιμετώπιση των πυρκαγιών.

[...]

Η κυβέρνηση έχει ήδη αποδείξει ότι δεν νοιάζεται για τους εργαζόμενους

θύματα καταστροφών. Έδωσε μόνο ψίχουλα σε όσους έχασαν τις δουλειές τους ή τα σπίτια τους στη διάρκεια των πυρκαγιών. Πολλοί από αυτούς θα παραμείνουν άνεργοι για μήνες, ενώ θα αντιμετωπίζουν τεράστια έξοδα για να μετεγκατασταθούν ή να ξαναχτίσουν τα σπίτια τους.

Το ίδιο ισχύει και με τον κοροναϊό. Η κυβέρνηση ως τώρα δεν έχει προβλέψει το παραμικρό για να βοηθήσει τις πολλές χιλιάδες, ίσως και δεκάδες χιλιάδες Αυστραλούς εργατές, που θα τεθούν σε διαθεσιμότητα τις επρχόμενες βδομάδες εξαιτίας του κλεισίματος επιχειρήσεων στο εμπόριο και τη βιομηχανία και τον αποκλεισμό ολόκληρων επαρχιών στην Κίνα. Αυτά τα κλεισίματα θα περικόψουν τη ζήτηση αυστραλιανών αγαθών στην Κίνα και επίσης θα τραβήξουν προς τα κάτω μια διεθνή οικονομία που ήδη σέρνεται. Τα αφεντικά θα αναζητήσουν τρόπους να κάνουν τους εργαζόμενους να πληρώσουν για την επιβράδυνση στις παραγγελίες των επιχειρήσεων.

[...]

Η υγειονομική κρίση έδωσε στα ΜΜΕ του Μέριντοχ άλλη μια ευκαιρία να υποδαυλίσουν το ρατσισμό ενάντια στον κινέζικο λαό... Η Δεξιά κάνει ό,τι μπορεί για να υπονοήσει ότι ο ιός είναι το αποτέλεσμα κάποιας ιδιαιτερότητας της Κίνας και των Κινέζων: ευθύνονται οι διατροφικές συνήθειες ή η κακή υγιεινή των Κινέζων. Η εφημερίδα «Australian» είχε άρθρο στο οποίο ένας δεξιός πανεπιστημιακός έριξε την ευθύνη για τον κοροναϊό στην «Κομμουνιστική» κυβέρνηση της Κίνας. Ισχυρίστηκε ότι το ξέσπασμα έγινε τόσο θανατηφόρο και δύσκολο διαχειρίσιμο εξαιτίας του γεγονότος ότι η κυβέρνηση δεν λογοδοτεί στον κινέζικο λαό. Αλλά αρκεί κανείς να σημειώσει τις συνέπειες που έχουν οι Δυτικές αγροβιομηχανίες στην παγκόσμια διατροφική ασφάλεια για να εντοπιστεί η υποκρισία αυτών των ισχυρισμών.

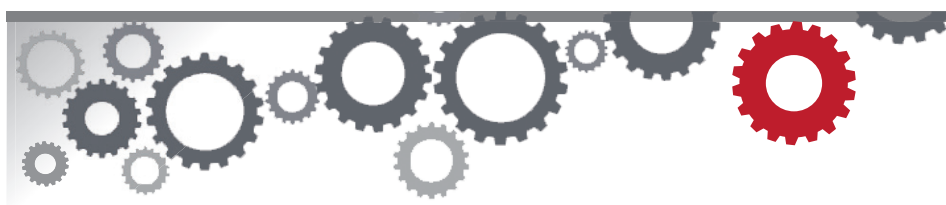
Όσον αφορά το πολιτικό σύστημα, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι τοπικές Αρχές στην επαρχία Ηubei επιχείρησαν να συγκαλύψουν το ξέσπασμα το Δεκέμβριο. Ο κινέζικος λαός υποφέρει από τους διεφθαρμένους πολιτικούς ηγέτες του. Αλλά μήπως είναι οι ΗΠΑ καλύτερες; Δείτε πώς επέτρεψαν οι ΗΠΑ επί κυβέρνησης Ρίγκαν να εξαπλωθεί θηριωδώς ο HIV-AIDS τη δεκαετία του '80, χωρίς να παίρνουν κανένα μέτρο για να επιβραδυνθεί η εξάπλωσή του ή να βοηθηθούν οι φορείς. Πάνω από 30 εκατομμύρια άνθρωποι έχουν πεθάνει πλέον από αυτή την ασθένεια σε όλο τον πλανήτη, εξαιτίας εν μέρει της αδράνειας του Ρίγκαν. Η περίπτωση του HIV-AIDS είναι η πιο εμφανής απόδειξη ότι το κινέζικο κράτος δεν είναι το μόνο που βάζει σε κίνδυνο την υγεία των πολιτών του, εξαιτίας των δικών του πολιτικών συμφερόντων.

[...]

Όπως μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι κρίσεις πυρκαγιών θα ξεσπάσουν ξανά, γνωρίζουμε και ότι αυτή δεν θα είναι η τελευταία κατάσταση έκτακτης ανάγκης για τη δημόσια υγεία λόγω θανατηφόρου ιού. Ο τρόπος που είναι οργανωμένος ο καπιταλισμός εγγυάται απόλυτα ότι αυτά θα είναι τακτικά χαρακτηριστικά στις ζωές μας τα επρχόμενα χρόνια. Οι προτεραιότητες του συστήματος, στο οποίο τα κέρδη μπαίνουν πάνω από τις ανθρώπινες ζωές, θα διασφαλίσουν όλο και μεγαλύτερες «διασταυρώσεις» μεταξύ της περιβαλλοντικής κατάρρευσης και της κατάρρευσης της ικανότητάς μας να τρεφόμαστε και να διατηρούμε τη δημόσια υγεία. Για να αποτρέψουμε τη σπiral κάθοδο προς τη βαρβαρότητα, χρειάζεται η ριζική αλλαγή προτεραιοτήτων του συστήματος.

* Αποσπάσματα άρθρου που δημοσιεύτηκε στο σάιτ «Redflag», της οργάνωσης Socialist Alternative στην Αυστραλία

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Εργοδοτικό έγκλημα στη Motor Oil

Ενας νοσοκόμος και 3 εργάτες ηλικίας 37 ως 55 ετών νοσηλεύονται από το βράδυ της Παρασκευής 31 Γενάρη σε νοσοκομεία της Αττικής, μετά από σοβαρό ατύχημα που έγινε στα διυλιστήρια της Motor Oil στην Κόρινθο. Πρόκειται για ένα ατύχημα που έχει θαφτεί από τα μεγάλα ΜΜΕ και τα κανάλια, παρά τον κίνδυνο που διατρέχει η ζωή των 4, διασωληνωμένων σε Μονάδες Εντατικής Θεραπείας, εργαζομένων που έχουν σοβαρά εγκαύματα, καθώς στο ατύχημα υπήρχε και πυρκαγιά.

Η πυροσβεστική δεν ενημερώθηκε για την πυρκαγιά από τη Motor Oil, αλλά από το ΕΚΑΒ, όταν αυτό έφτασε στο χώρο του ατυχήματος για να παραλάβει τους 4 εργαζόμενους κι ενώ η φωτιά είχε σβηστεί. Εργαζόμενοι στην επιχείρηση κάνουν λόγο για υπερεντατικοποίηση της εργασίας, αλλά από μόνο του αυτό δεν μπορεί να φωτίσει τα αίτια του ατυχήματος. Το «έγκλημα» πρέπει να διαλευκανθεί πλήρως από την κυβέρνηση και το υπουργείο Εργασίας και να αποδοθούν οι ευθύνες στους υπεύθυνους.

Την τελευταία βδομάδα είχαμε κι άλλα ατυχήματα σε ΛΑΡΚΟ και ΟΤΕ και η βασική αιτία είναι η έλλειψη των μέτρων υγιεινής και ασφάλειας. Οι εργοδότες δεν παίρνουν μέτρα, εκμεταλλευόμενοι το αδύναμο θεσμικό πλαίσιο που έχουν διαμορφώσει οι μνημονιακοί νόμοι και καθώς οι Επιθεωρήσεις Εργασίας είτε έχουν καταργηθεί, είτε δεν έχουν προσωπικό. Αλλά λείπουν και μέτρα που δεν διεκδι-

κούν οι εργαζόμενοι είτε γιατί δεν υπάρχουν σωματεία, είτε γιατί φοβούνται την απόλυση και την ανεργία.

Το ατύχημα στη Motor Oil ανέδειξε το πόσο ανεπαρκές είναι επίσης και το σύστημα υγείας που έχουν δημιουργήσει οι μνημονιακές πολιτικές των τελευταίων 11 χρόνων. Τα δημόσια νοσοκομεία έχουν ξεμείνει από προσωπικό και δεν έχουν επαρκή χρηματοδότηση για να είναι άρτια σε τεχνικές υποδομές. Αποτέλεσμα αυτών των πολιτικών είναι το να υπάρχουν ΜΕΘ με κρεβάτια που μένουν κλειστά και δεν μπορούν να παραλάβουν ασθενείς. Έτσι οι 4 σοβαρά εγκαυματίες από το ατύχημα περιφέρονταν για πάνω από 12 ώρες από νοσοκομείο σε νοσοκομείο κι από κλινική σε κλινική.

Πρώτα διακομίστηκαν στο νοσοκομείο Κόρινθου, αλλά λόγω του ότι είναι αδύνατο σχεδόν το νοσοκομείο αυτό να περιθάλψει εγκαυματίες, οι 2 στάλθηκαν στη ΜΕΘ Εγκαυμάτων του Γ. Γεννηματάς και οι άλλοι 2 στο Θριάσιο Νοσοκομείο. Γι' αυτούς η περιπέτεια δεν έληξε εκεί, γιατί οι 2 ΜΕΘ του Θριάσιου δεν είχαν άδειο κρεβάτι. Οι ασθενείς που χρειάζονταν ειδική φροντίδα επιλέχθηκε να παραμείνουν αρκετές ώρες στη Μονάδα Αυξημένης Φροντίδας του Θριάσιου, που δεν έχει τη δυνατότητα να παρέχει την απαιτούμενη περίθαλψη, και στη συνέχεια ο ένας μεταφέρθηκε σε ΜΕΘ του Θριάσιου που άδειαζε κρεβάτι και ο άλλος στη ΜΕΘ του ΚΑΤ.

Νέα δώρα στην εργοδοσία!

Η κυβέρνηση της ΝΔ αποκαλύπτεται μέρα με τη μέρα. Παραμένει παραδοσιακά, όπως όλες οι κυβερνήσεις της Δεξιάς στο παρελθόν, η καλύτερη πολεμική μηχανή των καπιταλιστών για την πλήρη ισοπέδωση κάθε εργατικού δικαιώματος με την ταυτόχρονη απαλλαγή του κεφαλαίου από κάθε υποχρέωση. Όπως λοιπόν γράφεται το τελευταίο διάστημα σε φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ, η κυβέρνηση ετοιμάζει νέο σχέδιο μείωσης των εργοδοτικών εισφορών υγείας (ΕΟΠΥΥ) από 2 ως 4,55%.

Πρόκειται για μια επιπλέον μείωση από τη μείωση του 0,9% που προβλέπει για τον Ιούνιο του 2020 το ασφαλιστικό νομοσχέδιο που έχει δημοσιοποιήσει ο υπουργός Εργασίας Γ. Βρούτσης. Η μείωση αυτή θα συμφωνηθεί ως τον Απρίλιο με τους «θεσμούς» και θα περιλαμβάνεται στο νέο τετραετές Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα Δημοσιονομικής Πολιτικής για το 2020-2023. Πρόγραμμα που, με βάση τις προθέσεις που δείχνει αυτή η μείωση, θα είναι βάρβαρο αντεργατικό.

Τα παπαγαλάκια του υπουργείου Εργασίας περιγράφουν ότι το σχέδιο θα περιλαμβάνει τη θέσπιση ενός σταθερού, ανεξάρτητου από τις μικτές αποδοχές των μισθωτών, ασφαλιστρού υγείας που θα είναι περίπου 55 ευρώ το μήνα. Αντίστοιχο δηλαδή αυτού που θα ισχύει από φέτος και για τους ελεύθερους επαγγελματίες, οι οποίοι θα επιλέξουν την 1η ασφαλιστική κατηγορία εισφορών (155 ευρώ για κύρια σύνταξη, 55 ευρώ για υγεία). Σύμφωνα πάντα με όσα διαρρέουν, θα δίνεται η δυνατότητα ή η υποχρέωση το ασφαλιστρού να πληρώνεται εξολοκλήρου από τους εργαζόμενους, κάτι που, αν συμβεί, πρώτον θα απαλλάξει πλήρως τους εργοδότες από τις εισφορές υγείας και δεύτερον θα σπρώξει τους εργαζόμενους είτε στο να μην πληρώνουν και άρα να μην έχουν παροχές υγείας, είτε στην ιδιωτική ασφάλιση που είναι πιθανό να τους προσφέρει υψηλότερες παροχές, έστω και στα λόγια, από το δημόσιο σύστημα ασφάλισης.

Εκλογές στον Σύλλογο Εργαζομένων του Δήμου Καλλιθέας

Της Ελένης Χριστοπούλου,
εργαζόμενης στον
Δήμο Καλλιθέας

Στα μέσα του Φλεβάρη θα διεξαχθούν εκλογές για την ανάδειξη νέου Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου των εργαζομένων στον Δήμο Καλλιθέας. Οι εκλογές αυτές γίνονται, καθώς η δεξιά κυβέρνηση στοχεύει να αφαιρέσει κι άλλα εργατικά δικαιώματα. Ιδιαίτερα στην τοπική αυτοδιοίκηση, με το αναπτυξιακό πολυνομοσχέδιο μπαίνει μπροστά η κυβερνητική προσπάθεια για ιδιωτικοποιήσεις. Οι συνεχείς δηλώσεις του υπουργού Εσωτερικών Τ. Θεοδωρικάκου επιβεβαιώνουν την απόφαση της κυβέρνησης να δωρίσει ένα μεγάλο μέρος των υπηρεσιών των δήμων σε ιδιώτες, και με το νομοσχέδιο πρόκειται να δοθούν υπηρεσίες καθαριότητας και πρασίνου και να παραχωρηθούν τεχνικές υπηρεσίες σε ιδιώτες μηχανικούς.

Παράλληλα προχωρά σε απαλοιφή παροχής των ΜΑΠ (Μέτρων Ατομικής Προστασίας), των ιατρικών εξετάσεων και εμ-

βολιασμών σε μερίδα εργαζομένων (ΦΕΚ 4584Β\2019), ενώ αφήνει κενά σε υπηρεσίες λόγω έλλειψης προσωπικού. Στην έλλειψη προσωπικού, άλλωστε, βασίζεται και για τις ιδιωτικοποιήσεις, καθώς αφήνοντας τους δήμους χωρίς προσωπικό και χωρίς χρηματοδότηση, είναι εύκολο να λες μετά στον κόσμο ότι, αφού δεν μπορεί ο δήμος να αναλάβει το πράσινο, ας το αναλάβουν οι εργολάβοι για να γίνει η δουλειά. Είναι γνωστό πως το πέρασμα των υπηρεσιών του δήμου σε ιδιώτες δεν εξυπηρετεί παρά μόνο το κέρδος των ιδιωτών. Την ώρα μάλιστα που έγινε γνωστό ότι στη Νορβηγία επανήλθαν οι υπηρεσίες από τους ιδιώτες στους δήμους, μετά το αποτυχημένο πείραμα ιδιωτικοποίησής τους.

Αλλά τα προβλήματα στον δήμο Καλλιθέας χειροτερεύουν μέρα με τη μέρα. Υπάρχει έλλειψη χώρων υγιεινής, χώρων αποδυτηρίων και χώρων προστασίας από αντίξοες καιρικές συνθήκες. Επίσης δεν έχει γίνει πλήρης εμβολιασμός των εργαζομένων, καθώς και ολοκλήρωση των ιατρικών εξετάσεων. Σημαντική είναι επίσης η έλλειψη προσωπικού στο σύνολο των υπηρεσιών του δήμου. Προβλήματα

έχουν και οι παιδικοί σταθμοί (έλλειψη αιθουσών), όπως και η δίχρονη υποχρεωτική εκπαίδευση, αφού ο δήμος δεν έχει τόσα νηπιαγωγεία όσα χρειάζονται για την κάλυψη των αναγκών της περιοχής.

Μέσα σ' αυτό το δύσκολο πεδίο, το ψηφοδέλτιο του ΜΕΤΑ στην Καλλιθέα έρχεται να δώσει την εκλογική μάχη. Μια μάχη που δίνει τα τελευταία χρόνια, όχι μόνο προεκλογικά ή μέσα από ένα ψηφοδέλτιο, αλλά με τη συνεχή παρουσία στους αγώνες των εργαζομένων και με συνεχή προσπάθεια. Προσπάθεια να καταλάβουν οι εργαζόμενες και εργαζόμενοι ότι κανείς δεν είναι σωτήρας, αλλά οι ίδιες και οι ίδιοι με τη συμμετοχή στο σωματείο και τον αγώνα τους θα μπορέσουν να βάλουν φρένο και να ανατρέψουν συγκεκριμένες πολιτικές.

Το ψηφοδέλτιο είναι ακόμα ανοιχτό, καθώς οι εκλογές έχουν καθυστερήσει περιμένοντας την απόφαση του δικαστηρίου για την παραμονή των συμβασιούχων στη δουλειά και αναμένονται να διεξαχθούν περίπου στα μέσα του Φλεβάρη. Οι μέχρι τώρα υποψήφιοι με το ΜΕΤΑ είναι: Μάριος Κατσουρός, Στέλιος Κίσκουρας, Μαίρη Τζεμπούλου και Ελένη Χριστοπούλου.

31ο Συνέδριο ΕΚΑ

«Είναι αναγκαίος ένας διαφορετικός πολιτικός προσανατολισμός»

Ολόκληρο
στο **Rproject.gr**

Του Δημήτρη Τσιαπλή*

Το 31ο Συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας συγκαλείται σε μια περίοδο που ήδη έχει ξεκινήσει νέα μετωπική επίθεση κατά των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων της κοινωνίας από την κυβέρνηση της ΝΔ, η οποία διεδέχθηκε τον ΣΥΡΙΖΑ στη διακυβέρνηση της χώρας. Από την αρχή της ανάληψης της εξουσίας και χωρίς χάσιμο χρόνου ή ενδοιασμούς, συνεχίζοντας τη νεοφιλελεύθερη πολιτική των προηγούμενων, η ΝΔ έδειξε το δόντια της στους εργαζόμενους και άρχισε να υλοποιεί τον πυρήνα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που εκφράζει, υπηρετώντας πίστα τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Ανεργία

Είναι δεδομένο ότι τα τελευταία 2-3 χρόνια τα επίσημα ποσοστά ανεργίας έχουν υποχωρήσει σε σχέση με την πρώτη φάση της κρίσης. Σε αυτό συντέλεσαν τα τεράστια ποσοστά ανεργίας της περιόδου 2012-2014 που συμπύκνωσαν τη δι-απραγματευτική δύναμη των εργαζομένων, τσακίζοντας όχι μόνο τον κατώτατο μισθό (που μειώθηκε και με νομοθετική απόφαση), αλλά και το μέσο μισθό συνολικά. Ουσιαστικά, οι εργοδότες προ-σλαμβάνουν πλέον 3 εργαζόμενους στο κόστος των 2, εκτοξεύοντας παράλληλα και το βαθμό της εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης.

Η αλλαγή του συστήματος επιβολής προστίμων, με τον πρόσφατο «αναπτυ-ξιακό» νόμο της ΝΔ, οδήγησε τους εργο-δότες να αλλάξουν τακτική: Αντί να έχουν τους εργαζόμενους αδήλωτους (οι οποί-οι καταγράφονταν στα επίσημα ποσοστά της ανεργίας), με μαζική πρακτική έγινε υποδηλωμένη εργασία: Οι εργαζόμενοι δουλεύουν κανονικά ή και υπερωρίες και δηλώνονται ως 4ωρα. Ο πραγματικός μισθός υπολείπεται πολλές φορές ακόμα και του θεσμοθετημένου βασικού μι-σθού, και οι ελαστικές σχέσεις εργασίας αποτελούν πλέον το μεγαλύτερο ποσο-στό των νέων προσλήψεων.

Τέλος, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι συ-νεχίζεται το ρεύμα μετανάστευσης προς το εξωτερικό, οι μετανάστες δεν κατα-γράφονται στις στατιστικές της ανεργί-ας και ένα μεγάλο τμήμα του παραγωγι-κού πληθυσμού βρίσκεται πλέον εκτός Ελλάδας.

Η κατάσταση στο ΕΚΑ

Την ίδια ώρα η κατάσταση στο συνδικαλι-στικό κίνημα βρίσκεται όχι απλώς σε τέλ-μα, αλλά χρειάζονται νέες λέξεις για να περιγράψουν αυτό που συμβαίνει. Μετά από μια δεκαετία στην οποία σαρώθηκαν πολιτικές εκπροσωπήσεις και κόμματα, η ηγεσία της ΓΣΕΕ κατόρθωσε να πα-ραμείνει μέχρι πρόσφατα στη θέση της, όχι επειδή είχε κάποια αυτόνομη ταξική πολιτική που συσπείρωσε την εργατική

τάξη, αλλά το αντίθετο. Επειδή ακριβώς δεν εκπροσωπεί στην πραγματικότητα τους εργαζόμενους της χώρας, ξεκινώ-ντας από τις μεγάλες μάζες εργαζομένων που είναι ασυνδικαλιστοί (κάτω από 10% εκτιμάται η συνδικαλιστική πυκνότη-τα στον ιδιωτικό τομέα) και φτάνοντας στους νόθους αντιπροσώπους των συνε-δρίων, αντιλαμβάνεται κανείς το μέγεθος της διάστασης που υπάρχει μεταξύ των πραγματικών εργαζομένων και της υπο-τιθέμενης ηγεσίας τους. Σήμερα, πλέον, η ΓΣΕΕ έχει δοτή διοίκηση από την αστι-κή δικαιοσύνη, και ο χρόνος διεξαγωγής του συνεδρίου της παραμένει αδιευκρί-νιστος. Στο διάστημα που παρήλθε από το προηγούμενο συνέδριο, η ηγεσία της ΓΣΕΕ προχώρησε σε ακόμα πιο «τολ-μηρή» διολίσθηση στην εργοδοτική κα-τρακύλα της, επιλέγοντας να συγκροτή-σει τη λεγόμενη «Κοινωνική Συμμαχία» μέσω της οποίας κάλεσε στην απεργία της 30ής Μάη 2018 μαζί με εργοδοτικές ενώσεις.

Το Εργατικό Κέντρο Αθήνας δεν βρί-σκεται και αυτό σε πολύ καλύτερη κατά-σταση. Παρά τον διαφορετικό εσωτερικό συσχετισμό, διακρίνεται σε μεγάλο βαθ-μό από απραξία, πέρα από κάποιες ανα-κοινώσεις συμπάραστασης σε κλαδικές και επιχειρησιακές κινητοποιήσεις, και συμπόρευση με τις επιλογές της ηγεσίας της ΓΣΕΕ. Εξάλλου, η εικόνα του ΕΚΑ μι-λάει από μόνη της και στα συνέδριά του. Συνέδρια στα οποία όλη η συζήτηση εξαντλείται στη διαδικασία νομιμοποίη-σης συνεδρίων, κατά την οποία λόγω δι-αφωνιών αποχωρούν σταδιακά σχεδόν όλες οι παρατάξεις, για να προσέλθουν στη συνέχεια κανονικά στις κάλπες, δίνο-ντας την εικόνα ενός σόου, που το μόνο που πραγματικά ενδιαφέρει τους συμμε-τέχοντες είναι ο εκλογικός συσχετισμός και σε κανένα βαθμό τα προβλήματα της εργατικής τάξης.

Φωτεινή εξαίρεση σε αυτή την κατά-σταση αποτέλεσε η απόφαση για κή-ρυξη απεργίας, μαζί με την ΑΔΕΔΥ, στις 24 Σεπτεμβρίου του 2019, κόντρα στη (δικαστικά ορισμένη) ηγεσία της ΓΣΕΕ. Απεργία που έδειξε ότι μπορεί να κινητο-ποιηθεί ένας κόσμος, και μάλιστα ανέαν-ντι στον αναπτυξιακό νόμο που δεν είχε γίνει ακόμα αρκετά σαφές τι πρόκειται να επιφέρει ως αλλαγές στα δικαιώματα των εργαζομένων. Με αυτή την ευκαιρία το ΕΚΑ απέκτησε ξανά ορατότητα στους εργαζόμενους της Αθήνας, οι περισσό-τεροι από τους οποίους έχουν ξεχάσει ή δεν γνωρίζουν καν την ύπαρξή του, ακρι-βώς λόγω της κατάστασης που επικρατεί εδώ και χρόνια.

Αγώνας για ανασυγκρότηση

Το Εργατικό Κέντρο Αθήνας πρέπει και θα μπορούσε να λειτουργεί με πολύ δι-αφορετικούς όρους, να πρωτοστατήσει στην ανασυγκρότηση του εργατικού κι-νήματος στην Ελλάδα ως το μεγαλύτε-ρο ΕΚ της χώρας, αλλά και αξιοποιώντας τη θέση του ως συνδικάτο πόλης στην Ελλάδα:

Να οργανώσει καμπάνιες μαζικών εντάξεων στο συνδικαλιστικό κίνημα και δημιουργίας νέων σωματείων. Σωμα-τείων –πραγματικά και όχι για λόγους συσχετισμών– εκεί που δεν υπάρχουν, ιδίως στους χώρους εργασίας της νέας γενιάς εργαζομένων και των νέων προλε-ταριακών στρωμάτων.

Να ανοίξει τις πόρτες του στους επι-σφαλώς εργαζόμενους/ες και σε όσους/ες κινούνται στην γκρίζα ζώνη μεταξύ επισφάλειας και ανεργίας, που αποτε-λούν πλέον την πλειοψηφία της νέας γενιάς εργαζομένων, αλλά είναι πάρα πολλοί πλέον και στις μεγαλύτερες ηλι-κίες. Να αναγκάσει σε αυτή την κατεύ-θυνση τα σωματεία μέλη του να έχουν καταστατική πρόβλεψη ένταξης των επι-σφαλώς εργαζομένων στις τάξεις τους. Ταυτόχρονα, να παρέμβει στους κλάδους και τις επιχειρήσεις, όπου η εργοδοσία, εκμεταλλευόμενη την ανεργία και την επισφάλεια, έχει επιβάλλει τη συνδικα-λιστική ερήμωση, να ενισχύσει τους συ-ναδέλφους, που παρ' όλα αυτά υψώνουν ανάρτηση μέσα στις δυσκολότερες συν-θήκες, και να διδαχθούν από τη δράση τους.

Να αγωνιστεί για την άρση του διαχω-ρισμού και κατακερματισμού του συν-δικαλιστικού κινήματος και τη συγκρό-τηση ενιαίων και ισχυρών συνδικάτων, που θα εκπροσωπούν όλους τους εργα-ζόμενους, τους άνεργους Έλληνες και μετανάστες. Να εντάξει τους μετανάστες εργαζόμενους στα συνδικάτα και να απο-τελέσει σημείο αναφοράς για τη συνολι-κότερη ενεργή ένταξή τους στις οργανώ-σεις της εργατικής τάξης.

Να οργανώσει συζητήσεις και καμπά-νιες τόνωσης της ασφαλιστικής συνεί-δησης, προετοιμάζοντας το έδαφος για μαζικές κινητοποιήσεις απόκρουσης του νέου ασφαλιστικού, αλλά και διεκδί-κησης συνολικής επαναθεμελίωσης του ασφαλιστικού συστήματος. Με μείωση των ορίων συνταξιοδότησης και αναδι-ανεμητική λογική. Η μαχητικότητα και αντοχή των Γάλλων εργαζομένων τους τελευταίους μήνες, αλλά και η ιστορία του διεθνούς εργατικού κινήματος δεί-χνουν ότι το δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση μπορεί να ξαναγίνει βασικό στοιχείο της εργατικής συνείδησης.

Να λειτουργήσει ως συνδικάτο πόλης οργανώνοντας τα σωματεία του, αλλά και ευρύτερους κοινωνικούς φορείς σε μια κατεύθυνση υπεράσπισης και επα-ναδιεκδίκησης ευρύτερων κοινωνικών δικαιωμάτων: Το δικαίωμα για όλους στη δημόσια υγεία, το δικαίωμα στη στέγη και μια προοδευτική κεντρική στεγαστι-κή πολιτική.

το δικαίωμα στην πρόσβαση στην ενέργεια, ξεκινώντας από το δικαίωμα στη θέρμανση, την αναβάθμιση των αστικών συγκοινωνιών, την πυκνωση του δικτύου των ΜΜΜ σταθερής τροχιάς, την πρόσβαση στον αθλητισμό και τον πολιτισμό.

Να οργανώσει ένα ευρύ μέτωπο ενά-ντια στις ιδιωτικοποιήσεις του δημο-

σίου πλούτου, αλλά και των δημοσίων επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας. Να συμβάλει στην επίλυση των προ-βλημάτων των εργαζομένων και με όρους αυτοοργάνωσης. Χωρίς αυτό να αποτελεί άλλοθι για την κεντρική εξουσία να αποσυρθεί από τους το-μείς που πρέπει να καλύπτει, η ιστορία του εργατικού κινήματος είναι γεμάτη παραδείγματα που η αυτοοργάνωση έδωσε αρχικά τις λύσεις, με τα πρώτα ασφαλιστικά ταμεία να αποτελούν ίσως το εμβληματικότερο παράδειγμα. Να οργανώσει το λυσσαλέο κυνηγητό των εργοδοτών, που δεν σέβονται το δικαί-ωμα στη μητρότητα. Να οργανώσει μια πλατιά ομπρέλα συνδικάτων, αλλά και συνολικότερα μαζικών φορέων, την επαναφορά του πλαισίου προστασίας της και ειδικές πρόνοιες για τις εργαζό-μενες μητέρες, οι οποίες σήμερα αντι-μετωπίζουν μία διπλή πρόκληση: Να εργάζονται σαν να μην είχαν παιδιά και να είναι μητέρες σαν να μην εργάζονται. Παράλληλα, ένα τέτοιο ΕΚΑ θα έπρεπε να εντείνει τους αγώνες για την εργασι-ακή ισότητα των φύλων, που παραμένει επίδικο, με τις γυναίκες να υπαμείβονται σε σχέση με τους άντρες συναδέλφους τους, την ώρα που αναγκάζονται, και λόγω της αποδιάρθρωσης των πλευρών του «κοινωνικού κράτους», να επωμίζο-νται όλο και περισσότερες ευθύνες στα νοικοκυριά.

Να υπερασπιστεί τα πολιτικά και κοι-νωνικά δικαιώματα, μπαίνοντας ασπίδα γύρω από όσους και όσες βιώνουν την ένταση της καταστολής, στην οποία επι-δίδεται η κυβέρνηση της ΝΔ.

Να συσφίξει σχέσεις με φορείς της τουρκικής εργατικής τάξης, δηλώνοντας ξεκάθαρα ότι οι εργαζόμενοι δεν έχουν συμφέρον και δεν πρόκειται να πολεμή-σουν για τις επενδύσεις των ξένων και ελ-ληνικών εξορυκτικών εταιριών.

Για να γίνουν όλα αυτά όμως, είναι αναγκαίος ένας διαφορετικός πολιτι-κός προσανατολισμός του ΕΚΑ, ταξικά αυτόνομος, μακριά από λογικές αναπα-ραγωγής γραφειοκρατιών. Ένας τρόπος λειτουργίας που θα επέτρεπε την αξιο-ποίηση της επανορθωτικής των εργαζο-μένων και την υιοθέτηση και νέων, πιο μαχητικών μορφών αγώνα για τη διεκδί-κηση των εργατικών δικαιωμάτων απευ-θείας απέναντι στην εργοδοσία, πέραν της διεκδίκησης από τις κυβερνήσεις για την επαναθεσμοθέτηση του νομικού πλαισίου κατοχύρωσης των συλλογικών διαπραγματεύσεων.

Τέλος οι δυνάμεις της συνδικαλιστικής Αριστεράς, παρά την αγωνιστική τους στάση, θα πρέπει να ξεπεράσουν την αδυναμία τους και να διατυπώσουν ένα συνολικό πρόγραμμα οργάνωσης του ερ-γατικού κινήματος.

*Ο Δημήτρης Τσιαπλής είναι αντιπρόεδρος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Ιατρικών Επι-σκεπτών (ΠΟΙΕ), αντιπρόσωπος στο συνέδριο του ΕΚΑ & μέλος της παράταξης «ΡΕΣΑΛΤΟ στη ΓΑΛΕΡΑ».

Συνέλευση 8 Μάρτη: Μ προς την παγκόσμια

Της Σαπφώς Διαμαντοπούλου

Ένα μήνα σχεδόν πριν την παγκόσμια φεμινιστική απεργία και η καμπάνια που οργανώνουμε μέσα από τη Συνέλευση 8 Μάρτη έχει κάνει ήδη αρκετά βήματα, ώστε να φτάσει το μήνυμά μας σε όσο το δυνατόν περισσότερους χώρους και να καταφέρει έτσι να κινητοποιήσει όσο το δυνατόν περισσότερες και περισσότερες. Η κεντρική αφίσα της Συνέλευσης με το σύνθημα «Απεργία στο σπίτι, απεργία στη δουλειά» έχει ήδη αρχίσει να δίνει χρώμα στους δρόμους της Αθήνας. Ωστόσο, είναι πολλά ακόμα αυτά που πρέπει να οργανωθούν για να γίνουμε ορατές σε κάθε πιθανό σημείο. Σε μια συγκυρία όπου τόσο ο θεσμικός όσο και ο καθημερινός σεξισμός στην Ελλάδα επιτίθεται διαρκώς και με κλιμακούμενη ένταση στις ζωές μας, η φεμινιστική απεργία είναι πιο αναγκαία από ποτέ.

Η επικαιρότητα επιβεβαιώνει την ανάγκη νέων γυναικείων διεκδικήσεων και αντιστάσεων. Το πρόσφατο Συντονιστικό Αναπληρωτών Αδιόριστων Εκπαιδευτικών, στο δελτίο τύπου της σύσκεψης της Καμπάνιας για την Προστασία της Μητρότητας, που έγινε στις 25/1, καταλήγει σε προφανή αιτήματα: Να σταματήσει η εξώθηση σε άδειες άνευ αποδοχών και παραιτήσεις – Πλήρη εργασιακά, ασφαλιστικά και συν-

δικαιστικά δικαιώματα – Υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας – Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλες και όλους.

Οι γυναικοκτονίες συνεχίζονται, με κάποιες να συγκεντρώνουν συμβολικό και κρίσιμο ενδιαφέρον, όπως η περίπτωση της Ελένης Τοπαλούδη, για την οποία η δίκη είναι σε εξέλιξη, ενώ η ζωή των γυναικών βρίσκεται σε μεγαλύτερη απειλή ακριβώς επειδή είναι υποτιμη-

μένη από το ίδιο το σύστημα.

Όσο για τις ιδεολογικές επιθέσεις, η κυβέρνηση συνεχίζει να προκαλεί με το νέο «επεισόδιο» της παρακίνησης του υπουργείου Παιδείας επισήμως, για συμμετοχή μαθητών κι εκπαιδευτικών στην αντιδραστική ημερίδα της Πανελληνίας Ένωσης Γονέων «Η Χριστιανική Αγωγή», με θέμα «Παιδεία και Ελληνορθόδοξη Παράδοση» στις 9/2. Θυμίζουμε ότι η εν λόγω οργάνωση, το 2009, με επιστολή της προς τον υπουρ-

γό Παιδείας ζητούσε να μην εισαχθεί στα σχολεία το μάθημα της «σεξουαλικής αγωγής», ώστε στο σχετικό διάλογο να συμμετέχουν όλοι οι εμπλεκόμενοι φορείς, μεταξύ των οποίων και η εκκλησία.

Καθώς οι επιθέσεις που δέχονται οι γυναίκες καθημερινά είναι πολλές, ενώ η εκμετάλλευση και η καταπίεση που βιώνουμε πολύπλευρη και συνεχής, είναι ανάγκη όλες, εργαζόμενες και

Συζήτηση
για τις

Φεμινιστικές αντιστάσεις
στη δουλειά

Τετάρτη 5-2, 7μμ

Αίθουσα ΤΕΕ
(Νίκης 4, 1ος όροφος)

Φεμινιστικές αντ

Αποσπάσματα από την ομιλία
της Ελένης Χριστοπούλου

Εργάζομαι στην οδοκάθαρση του Δήμου Καλλιθέας και την εμπειρία μου απ αυτόν τον χώρο θα μεταφέρω, έναν ιδιαίτερο εργασιακό χώρο. Να ξεκινήσω από το γεγονός ότι η πλειοψηφία εργαζομένων είναι πλέον γυναίκες, κάτι που μπορείτε να το διαπιστώσετε εύκολα αν προσέξετε τα απορριματοφόρα στον δρόμο και το ποιες κάνουν την αποκομιδή των σκουπιδιών. Θεωρούμε πως είναι απόρροια της κρίσης και της με-

γάλης ανεργίας των γυναικών η στρόφι τους σε ένα επάγγελμα με έντονες επιδράσεις στην υγεία τους (προβλήματα σε εγκυμοσύνες, στους πνεύμονες, στην μέση, στα χέρια, στα πόδια κλπ) αλλά και σε ένα χώρο με έντονο σεξισμό. Παράλληλα παρατηρούμε μια δυναμική αύξηση εργατικών ατυχημάτων θανατηφόρων τις περισσότερες φορές (να μην ξεχάσουμε την συνάδελφο του Ζωγράφου που πέθανε πριν τρία χρόνια μετά την λήξη της απεργίας λόγω εντατικοποίησης). Και, βέβαια, τελειώνοντας την εργασία τους όλες αυτές οι γυναίκες, συνεχίζουν στο σπίτι, αφού έχουν ρίξει στους ώμους τους όλες τις κοινωνικές παροχές που έχουν κο-

Μετρώοντας αντίστροφα φεμινιστική απεργία

άνεργες, φοιτήτριες και συνταξιούχες, μετανάστριες και προσφύγιες, να οργανωθούμε και να παλέψουμε μαζί, ώστε η φετινή 8 Μάρτη να αποτελέσει τον κεντρικό αγωνιστικό κόμβο, που θα στοχεύει στη συνολική ανατροπή των έμφυλων διακρίσεων. Η πάλη για την έμφυλη ισότητα είναι κομμάτι των ταξικών μας αγώνων. Είναι επομένως σημαντική η απόφαση της ΑΔΕΔΥ για στάση εργασίας στις 6 Μάρτη 2020, σε συνέχεια και της περσινής σχετικής απόφασης, η οποία πάρθηκε μέσα από τις διεκδικήσεις του κόσμου της εργασίας για τη συμμετοχή όλων στην πρώτη φεμινιστική απεργία στην Ελλάδα.

Το γεγονός ότι η φετινή 8 Μάρτη θα είναι Κυριακή δεν μας εμποδίζει από το να καλέσουμε σε φεμινιστική απεργία. Αφενός, στις σημερινές συνθήκες το ποσοστό των γυναικών –όπως και των αντρών– που δουλεύουν τις Κυριακές ως ελαστικά εργαζόμενες είναι εξαιρετικά υψηλό. Αφετέρου, η απλήρωτη και αόρατη δουλειά στο σπίτι, η φροντίδα για την κοινωνική αναπαραγωγή, η οποία πέφτει σχεδόν αποκλειστικά –ακόμα και εν έτει 2020– στις πλάτες των γυναικών, δεν αναγνωρίζει Κυριακές ή αργίες. Οι γυναίκες που δεν εργάζονται τις Κυριακές, αναλαμβάνουν συχνά πολύ μεγαλύτερα βάρη στο σπίτι απ’ ό,τι συνηθίζεται τις υπόλοιπες μέρες. Έχουμε επομένως πάρα πολλούς λόγους ακόμα ώστε στις 8 Μάρτη να απεργήσουμε από τη δουλειά και από το σπίτι.

Την ημέρα εκείνη θέλουμε να βγούμε στους δρόμους μαζί, διεκδικώ-

ντας περισσότερες κοινωνικές δαπάνες για τις ανάγκες μας και όχι για εξοπλισμούς, καλύτερες εργασιακές συνθήκες για όλες, αναγνώριση της δουλειάς στο σπίτι και ακόμη καταγγέλλοντας τις πολύπλευρες σεξιστικές επιθέσεις που βιώνουμε καθημερινά.

Οι προετοιμασίες για την παγκόσμια φεμινιστική απεργία έχουν ήδη ξεκινήσει σε αρκετές χώρες. Στην Ελβετία, μετά τη μεγάλη συμμετοχή του κόσμου στην πρώτη τους φεμινιστική απεργία στις 14 Ιουνίου 2019, αποφάσισαν φέτος να οργανώσουν τις κινητοποιήσεις τους με τρόπο πιο αποκεντρωμένο, ώστε όλες οι γυναίκες απ’ άκρη σ’ άκρη της χώρας να γίνουν κομμάτι της απεργίας. Στη χώρα των Βάσκων στην Ισπανία πραγματοποιήθηκε ήδη στις 30 Γενάρη μια από τις μαζικότερες γενικές απεργίες των τελευταίων χρόνων, όπου αρκετές φεμινιστικές συλλογικότητες έθεσαν ηχηρά τα αιτήματά τους, δίνοντας έτσι μια έντονη φεμινιστική χροιά στη γενική απεργία. Τα παραδείγματα αυτά μας γεμίζουν ενθουσιασμό και ιδέες για τους δικούς μας αγώνες εδώ, αλλά και για τη δυναμική που μπορούν να αποκτήσουν.

Παράλληλα, στην Ελλάδα, φέτος ξεδιπλώνεται μια σειρά από δυνατότητες, ώστε η 8 Μάρτη να αποτελέσει έμπνευση για όσο το δυνατόν περισσότερες αγωνιζόμενες-ους. Μέσα από τη Συνέλευσή μας οργανώνουμε διάφορα καλλιτεχνικά δρώμενα (συναυλίες, θέατρο κλπ), τα οποία θα λάβουν χώρα την ημέρα της φεμινιστικής απεργίας στο κέντρο της Αθήνας, πριν και μετά την κεντρική μας

διαδήλωση. Ήδη έχουμε έρθει σε επαφή με καλλιτέχνιδες και καλλιτέχνες που ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν και να στηρίξουν μ’ αυτό τον τρόπο τον αγώνα μας. Όσο πλησιάζουμε στην ημέρα της φεμινιστικής απεργίας, οι συναντήσεις μας στους χώρους δουλειάς, στα πανεπιστήμια, στους δρόμους και παντού γίνονται συχνότερες.

Το Σάββατο 8 Φλεβάρη στον Αθηναϊκό Ορειβατικό Σύλλογο, η Συνέλευση

οργανώνει πάρτι οικονομικής ενίσχυσης, όπου διασκεδάζοντας θα έχουμε μια ακόμα ευκαιρία να βρεθούμε και να κουβεντιάσουμε για την παγκόσμια φεμινιστική απεργία.

Οι ιδέες, οι προβληματισμοί και τα βιώματα που ανταλλάσουμε, η καθεμιά από το δικό της μετερίζι, εμπλουτίζουν την πορεία μας προς την 8 Μάρτη, όπου θα φωνάξουμε όλες μαζί πως «αν σταματήσουμε εμείς, σταματάει ο κόσμος».

Δίκη Τοπαλούδη

Από τις 13 Γενάρη παρακολουθούμε την εκδίκαση της υπόθεσης βιασμού και δολοφονίας της Ελένης Τοπαλούδη. Η συγκεκριμένη γυναικοκτονία έχει απασχολήσει αρκετά τη δημόσια σφαίρα λόγω της μεγάλης της αγριότητας, σε σημείο που αρκετοί δημοσιογράφοι έχουν συμπεριλάβει στο λόγο τους τον όρο «γυναικοκτονία». Εμείς ως Συνέλευση 8 Μάρτη βρισκόμασταν και στις τρεις δικασίμους που πραγματοποιήθηκαν μέ-

χρι τώρα στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο, δηλώνοντας την αλληλεγγύη μας στην οικογένεια της Τοπαλούδη, φωνάζοντας πως «δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τι κάναν στην Ελένη, δεν θέλουμε καμία άλλη δολοφονημένη». Η δίκη συνεχίζεται στην ίδια αίθουσα στις 14 Φλεβάρη. Είναι σημαντικό να είμαστε μαζί εκεί, ώστε να πιέσουμε για την απονομή δικαιοσύνης στη μνήμη της Ελένης Τοπαλούδη, καθώς και όλων των γυναικών θυμάτων βιασμού και φόνου.

Ιστάσεις στους χώρους δουλειάς

πεί και που γι αυτές είναι υπεύθυνο το κράτος.

Πώς στέκονται και αντιστέκονται οι γυναίκες μέσα σ αυτούς τους χώρους; Ένα έντονο παράδειγμα ήταν η στάση και η συμμετοχή τους στη τελευταία μεγάλη απεργία του κλάδου. Να σημειώσουμε ότι μια μερίδα γυναικών μπήκε στην δουλειά κουβαλώντας σημαντικά προβλήματα ενδοοικογενειακής βίας. Ένοιωσαν, όμως, πιο δυνατές και απόκτησαν αυτοπεποίθηση, λόγω του γεγονότος πως είχαν δουλειά αλλά αμοιβόνταν και για την δουλειά αυτή, καθώς και αυξήθηκε η κοινωνικοποίηση τους και έτσι ξεκίνησαν να αντιστέκονται στην βία αυτή. Η συμμετοχή

τους στην απεργία(αν ανατρέξουμε σε φωτογραφίες θα δούμε στα πανό των σωματείων μπροστάρησες γυναίκες) τις δυνάμωσε περισσότερο και τους χάρισε την δική τους φωνή. Παράλληλα αρκετές γύρισαν στα σχολεία(η πλειοψηφία των εργαζομένων είναι υποχρεωτικής εκπαίδευσης) αψηφώντας ακόμα και τις οικογενειακές πιέσεις.

Άρα σημαντικό για τις διεκδικήσεις είναι η συμμετοχή στα σωματεία και στις παρατάξεις. Η συμμετοχή σε παρατάξεις μας ανοίγει δρόμους σε ένα αντροκρατούμενο συνδικαλιστικό χώρο. Για παράδειγμα, εγώ συμμετέχω σε μια αριστερή παράταξη στον εργασιακό μου χώρο και αυτή η συμμετο-

χή μου έδωσε την δυνατότητα και να έχουμε πέρσι το ψήφισμα για την 8η Μάρτη και να γίνονται παρεμβάσεις. Όπως και χρειάζεται η συμμετοχή μας στους συλλόγους και στα σωματεία όχι μόνο για την διεκδίκηση αιτημάτων μα για να μπορούμε να διεκδικούμε λύσεις σε πιο «δικά» μας αιτήματα.

Όπως προανέφερα, αυτός ο χώρος έχει σεξισμό. Κάτι που θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε χωρίς ωστόσο να αποκοπούμε από τους άντρες συναδέλφους μας. Γιατί τα προβλήματα μας τσακίζουν όλες και όλους και μαζί είμαστε υπόχρεες να δώσουμε αγώνες. Αν κοπούν πχ τα βαρέα και ανθυγιεινά ή αλλάξει το συνταξιοδοτικό ή ακόμα χει-

ρότερα περάσουν τα σχέδια της κυβέρνησης για ιδιωτικοποίηση στους ΟΤΑ θα πρέπει σύσσωμες και σύσσωμοι να δώσουμε μάχη χωρίς να διασπάσουμε την ίδια την δύναμη μας.

Είναι, λοιπόν, ονειρικά και εύκολα μέσα στους εργασιακούς χώρους. Όχι, είναι δύσκολα. Θέλει συνεχή αγώνα και προσπάθεια για να καταλάβουν οι εργαζόμενες πως μόνο με την δική τους αποφασιστικότητα και τον δικό τους αγώνα θα μπορέσουν να κερδίσουν. Έχει, όμως, μια ανείπωτη ομορφιά καθώς βλέπουμε γυναίκες, έστω και λίγες κάθε φορά, να πατάνε γερά στα πόδια τους, να σηκώνονται στο μπόι τους και να προσπαθούν να το ξεπεράσουν.

Ζωγράφου: Κοπή πίτας για την «Ανυπότακτη Πόλη»

Του Σπύρου Αντωνίου

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε, την Παρασκευή 31/1, η κοπή πίτας της δημοτικής κίνησης «Ζωγράφου

Ανυπότακτη Πόλη», στο Στέκι «Ανυπότακτη Πόλη». Ακολούθησε γλέντι με ζωντανή μουσική και μεζέδες που πρόσφεραν μέλη της κίνησης.

Το 2019 ήταν για μας η χρονιά που συγκροτηθήκαμε σαν καρπός τοπικών κινηματικών και πολιτικών διεργασιών. Ήταν και η χρονιά της πρώτης συμμετοχής μας

στις δημοτικές εκλογές, που οδήγησε στην εκλογή ενός μέλους μας στο δημοτικό συμβούλιο. Παράλληλα ξεκινήσαμε τη λειτουργία ενός Στεκιού, ανοιχτού στη γειτονιά, που φιλοξενεί ποικίλες πολιτικές και πολιτιστικές δραστηριότητες (συζητήσεις, βιβλιοπαρουσιάσεις, προβολές, θεατρικά παιχνίδια κ.ά.).

Το αμέσως επόμενο διάστημα προετοιμάζουμε μια εκδήλωση για τις γεωπολιτικές εξελίξεις στη ΝΑ Μεσόγειο, συμβάλλοντας, στο βαθμό που μας αντιστοιχεί, στην ανάγκη ενίσχυσης του αναγκαίου αντιπολεμικού κινήματος. Με επιμονή στον αγώνα για μια άλλη πόλη, για μια άλλη κοινωνία. Συνεχίζουμε!

Η «Πόλη Ανάποδα» για το δικαίωμα στη στέγη

Της Ιωάννας Γαϊτάνη

Με μεγάλη συμμετοχή ολοκληρώθηκε η πρώτη φάση της καμπάνιας της Πόλης Ανάποδα, που οργανώθηκε στις 28 Γενάρη, για τον περιορισμό της βραχυχρόνιας μίσθωσης. Δεκάδες υπογραφές συλλέχθηκαν στις γειτονιές, πάνω από 100 άτομα παρακολούθησαν την εκδήλωση, 1.700 άτομα από τη ζωντανή μετάδοση μέσω ίντερνέτ, ενώ έγιναν πολλές τοποθετήσεις και εξαιρετικές παρεμβάσεις ομιλητών/τριών από Ελλάδα και εξωτερικό.

Επειδή η ιδιοκατοίκηση μειώνεται με ραγδαίους ρυθμούς κυρίως μέσω πλειστηριασμών, η έλλειψη στέγης εξαπλώνεται όσο φτωχοποιούνται τα λαϊκά στρώματα και τα εργασιακά δικαιώματα στα αίθρια είναι ανύπαρκτα, χρειάζεται ο Δήμος να ζητήσει από την κυβέρνηση την

ενεργοποίηση του ν.4472/17, όπου υπάρχει η πρόβλεψη για περιορισμό σε 2 μόνο ακίνητα ανά ΑΦΜ και για 90 μέρες για την ηπειρωτική Ελλάδα, τη δημιουργία παρατηρητηρίου και την ανάγκη επανασύστασης συλλόγων ενοικιαστών, ανέφερε ο Κώστας Σαμδάνης από την πλευρά της Πόλης Ανάποδα.

Η κατοικία δεν θεωρείται κοινωνικό δικαίωμα, βάλλεται από τη μονοκαλλιέργεια του τουρισμού και δεν υπάρχει πολιτική επανάχρησης 200.000 κενών σπιτιών στην Αθήνα, με αποτέλεσμα η αγορά να δίνει τη λύση κυρίως μέσα από τη μαζική μεταφορά μικρών σπιτιών σε λίγα χέρια και σε ακόμα λιγότερα οι βραχυχρόνιες μισθώσεις, πρόσθεσε η Τόνια Κατερίνη.

Δεν πρέπει να δαιμονοποιούμε το αίθριο, αλλά να υπάρξουν παρεμβάσεις ακόμα μεγαλύτερες από το Δήμο για κατοικία προσιτή μέσα από προγράμματα επανάχρησης χιλιάδων κενών σπιτιών στην πόλη, ώστε να διατίθενται με κοι-

νωνικά κριτήρια, συμπλήρωσε ο Αντρέας Καραδάκης.

Η φυγή των παραδοσιακών κατοίκων των κέντρων των πόλεων, η αδυναμία να βρουν στέγη κοντά στους χώρους εργασίας χιλιάδες φοιτητές, εκπαιδευτικοί, γιατροί, εργαζόμενοι στον επισιτισμό, αλλά και νέα ζευγάρια, λόγω της αύξησης των ενοικίων, είναι μερικές από τις συνέπειες τις οποίες περιέγραψαν οι συμμετέχοντες εκπρόσωποι κινημάτων και

δημοτικών παρατάξεων από Κέρκυρα, Βερόλινο, Βαρκελώνη.

Σε κόντρα με το κλίμα που θέλει να επιβάλει η κυβέρνηση δια του φασίστα υπουργού Ανάπτυξης, για τον οποίο τα σπίτια είναι εμπορεύσιμα υλικά, εμείς στην Πόλη Ανάποδα θα επιμένουμε με την καμπάνια μας για το δικαίωμα στη στέγη, γιατί κατοικία, ρεύμα και νερό είναι δικαιώματα όλων και όχι εργαλεία κερδοσκοπίας των λίγων.

Κινητοποίηση για το Μητροπολιτικό Πάρκο Γουδή

Του Θάνου Λυκουργιά

Την Τετάρτη 12 Φεβρουαρίου στις 5.30μμ στο μετρό Πανόρμου πλήθος πολιτιστικών φορέων, συνελεύσεων και άλλων συλλογικοτήτων, με συμμετοχή και της Β' ΕΛΜΕ θα πραγματοποιήσουν κινητοποίηση για την υπεράσπιση του πάρκου Γουδή και

της διαμόρφωσή του ως ενιαίου χώρου υψηλού πρασίνου και ήπιας αναψυχής και πολιτ. δραστηριότητας. Η κινητοποίηση έρχεται ως συνέχεια της ημερίδας για μητροπολιτικά πάρκα- ελεύθερους χώρους και κλιματική αλλαγή, την οποία είχαν συνδιοργανώσει οι παραπάνω 14 φορείς τον περασμένο Νοέμβρη, σε μια ελπιδοφόρα προσπάθεια ενημέρωσης και συντονισμού των επιμέρους κινηματικών δυνάμεων. Η υπόθεση της αγωνιστικής υπεράσπι-

σης του πάρκου Γουδή κρατά εδώ και πολλά χρόνια, καθώς σταθερά οι κυβερνήσεις «κωφεύουν» στα αιτήματα των κατοίκων, προωθώντας και σε αυτή την περίπτωση τα επιχειρηματικά συμφέροντα. Όχι μόνο δεν έχει ξηλωθεί ακόμα το παράνομο κτίριο του Badminton, αλλά με νόμο του περασμένου Αυγούστου – και πολύ πρόσφατη αποδοχή δωρεάς – χωροθετείται η μεταφορά της Γεν. Γραμματείας Έρευνας και Τεχνολογίας στην

καρδιά του χώρου, ενώ αναμένεται να ανανεωθεί και η σύμβαση της ΕΠΟ. Η δε πρόσφατη «νομιμοποίηση» του Mall μόνο ανησυχία μπορεί να προκαλέσει. Η συγκέντρωση θα ξεκινήσει από το μετρό Πανόρμου και θα πορευτεί προς το ΥΠΕΝ, προχωρώντας παράλληλα σε αποκλεισμό του δρόμου για την ενημέρωση των κατοίκων και των περαστικών. Η Ανυπότακτη Αθήνα στηρίζει με όλες τις δυνάμεις της αυτό τον αγώνα!

Δυτικό Μέτωπο: Συντονισμός ενάντια

Του Θοδωρή Πατσατζή

Το Δυτικό Μέτωπο καλεί σε ανοιχτή σύσκεψη την Τετάρτη 5 Φεβράρη στις 7 μμ στο Πολιτιστικό Κέντρο Πετρούπολης, για να συντονιστούν οι δράσεις δημοτικών παρατάξεων, σωματείων, συλλόγων, φορέων και κατοίκων της Αττικής ενάντια στις αποφάσεις της Περιφέρειας Αττικής για συνέχιση της λειτουργίας της «νέας» χωματερής στη Φυλή και του ΕΜΑΚ (Εργοστασίου Μηχανικής Ανακύκλωσης και Κομποστοποίησης).

Η σύσκεψη είναι συνέχεια του με-

Ανάγκη πανεκπαιδευτικού μετώπου

Τα σχολεία αντιδρούν στα σχέδια της κυβέρνησης

Του Θωμά Λεριά

Τις τελευταίες ημέρες, σε αρκετά σχολεία κυρίως της Αττικής, αλλά και στη Θεσσαλονίκη και την επαρχία, οι μαθητές και οι μαθήτριες αντιδρούν στο νομοσχέδιο Παιδείας που ψηφίστηκε στη Βουλή στις 23 Ιανουαρίου. Συγκεκριμένα, πάνω από εκατό σχολεία πανελλαδικά πραγματοποιούν συνελεύσεις και καταλήψεις στα σχολεία τους, με βασικά αιτήματα την απόσυρση του άρθρου που εξισώνει τα πτυχία των δημόσιων πανεπιστημίων με τα αντίστοιχα ιδιωτικών σχολών, αλλά και την κάλυψη των κενών στα σχολεία.

Χαρακτηριστικό των κινητοποιήσεων είναι το σύνθημα που έγραφε ένα πανό σε σχολείο της Γκράβας την περασμένη εβδομάδα, «Πανεπιστήμια με 8.000 Μόρια, Όχι ευρώ». Κι αυτό γιατί μεταξύ άλλων, το νομοσχέδιο περιλαμβάνει την εξίσωση των πτυχίων των δημόσιων πανεπιστημίων με τα ιδιωτικά. Την ώρα που οι μαθητές και οι μαθήτριες αφιερώνουν δεκάδες ώρες καθημερινά και χιλιάδες ευρώ για να μπορούν να είναι «ανταγωνιστικοί» στον αγώνα δρόμου των πανελλαδικών, η ρύθμιση αυτή ανοίγει διάπλατα το δρόμο για την ιδιωτικοποίηση της παιδείας. Είναι εξοργιστικό, σε ένα λύκειο πλήρως εντατικοποιημένο και εξαρτώμενο από την παραπαιδεία και την ιδιωτική εκπαίδευση, η κυβέρνηση να αποκλείει μαθητές από την πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση μέσω της δημόσιας εκπαίδευσης. Ταυτόχρονα, πρόθεση της κυβέρνησης είναι η επαναφορά της τράπεζας θεμάτων και της βάσης του 10, που σε συνδυασμό με τον καθορισμό των θέσεων στις σχολές από τα ίδια τα τμήματα (προφανώς μείωση θέσεων) και την αξιο-

λόγησή τους καθαρά με το πόσο «αυτοχρηματοδοτούμενες» είναι, θα οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερη εντατικοποίηση και αποκλεισμό μαθητών και μαθητριών από την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Στην πραγματικότητα, η εξίσωση των πτυχίων οδηγεί στην κατάργηση του άρθρου 16 στην πράξη, καθώς παράλληλα με την αναγνώριση των ανεξέλεγκτων ιδιωτικών κολλεγίων, υποβαθμίζεται η δημόσια-δωρεάν παιδεία. Η στόχευση της κυβέρνησης άλλωστε αποτυπώνεται καθαρά στο νομοσχέδιο, όπου ψηφίστηκε η αναστολή της έναρξης λειτουργίας 37 νέων τμημάτων, που θα εισάγονταν στο μηχανογραφικό του 2020. Προφανώς η επίθεση στην παιδεία είναι συνολικότερη και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο αντιδρούν οι μαθητές. Γιατί πέρα από τη σημερινή κατάσταση στα σχολεία, τα σχέδια της κυβέρνησης για την τριτοβάθμια εκπαίδευση περι-

λαμβάνουν τη διαγραφή φοιτητών, την εντατικοποίηση και την ολοένα και μεγαλύτερη σύνδεση των πανεπιστημίων με τον ιδιωτικό τομέα, απειλώντας το δημόσιο-δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το ξενόγλωσσο τμήμα στο ΕΚΠΑ, που θέσπισε δίδακτρα στο προπτυχιακό επίπεδο, τα μεταπτυχιακά που ήδη στοιχίζουν υπέρογκα ποσά, αλλά ακόμα και η Αρχιτεκτονική της Πάτρας όπου η πρόθεση του προέδρου είναι η θέσπιση διδασκτρών στο προπτυχιακό πρόγραμμα.

Ήδη έχουν πραγματοποιηθεί διαδηλώσεις κυρίως σε τοπικό επίπεδο την περασμένη βδομάδα, όπως στον Πειραιά, το Γαλάτσι και το Αιγάλεω. Την περασμένη βδομάδα επίσης, οι μαθητές και οι μαθήτριες ενώθηκαν μαζί με αναπληρωτές καθηγητές και φοιτητές στο πανελλαδικό συλλαλητήριο στις 30/1. Ακόμα πραγμα-

τοποιήθηκε συγκέντρωση και διαδήλωση των μαθητών στο Υπουργείο Παιδείας τη Δευτέρα 3/2, διεκδικώντας μεταξύ άλλων την απόσυρση του άρθρου για την εξίσωση πτυχίων, την κάλυψη όλων των κενών στα σχολεία και την επαρκή θέρμανση στα σχολεία, που ήδη πολλά τη στερούνται εντελώς.

Οι κινητοποιήσεις πρέπει να συνεχιστούν και να αποκτήσουν πανελλαδική έκταση, κόντρα στα σχέδια της κυβέρνησης για τη δημόσια παιδεία. Οι μαθητές και οι μαθήτριες, μαζί με τους καθηγητές και τους φοιτητές πρέπει να συντονιστούν, αναγκάζοντας την κυβέρνηση να πάρει πίσω το νομοσχέδιο που κάνει ένα βήμα παραπάνω προς την ιδιωτικοποίηση της παιδείας. Το σύνθημα των μαθητών είναι σαφές, «Η παιδεία δεν είναι μπίζνα», και γι' αυτό το λόγο οφείλουμε να αντισταθούμε στα σχέδια ιδιωτικοποίησής της.

ΣΤΟΥΣ ΧΥΤΑ

γάλου συλλαλητηρίου που έγινε στα τέλη του 2019, με πρωταγωνιστές τους μαθητές-τριες από τα σχολεία της Πετρούπολης και θα έπρεπε να καλεστεί νωρίτερα, καθώς ήταν βέβαιο ότι η περιφέρεια Αττικής και ο ΕΔΣΝΑ (Ενιαίος Διαβαθμιδικός Συνδεσμός Νομού Αττικής) θα παρέμεναν αδιάλλακτοι, εφαρμόζοντας τις καταστροφικές αποφάσεις της προηγούμενης (Δούρου) και της σημερινής (Πατούλης) πλειοψηφίας. Ο τωρινός μάλιστα Περιφερειάρχης εμφανίστηκε εντελώς προκλητικός σε δηλώσεις του, τονίζοντας ότι «η χωματερή της Φυλής θα εξακολουθεί να είναι η μοναδική χωματερή του λεκανοπεδίου για όσα χρόνια χρειαστεί», ενώ για το

ΕΜΑΚ είπε ότι θα μετατραπεί σε «πράσινο εργοστάσιο» και θα επεξεργάζεται το σύνολο των βιοαποβλήτων της Αττικής.

Η πλειοψηφία της Περιφέρειας Αττικής ήδη επεξεργάζεται την αλλαγή του υπάρχοντος πολύ κακού ΠΕΣΔΑ (Περιφερειακού Σχεδίου Διαχείρισης Αποβλήτων) Αττικής προς το χειρότερο. Ο στόχος τους είναι να κατασκευαστούν καινούργια εργοστάσια καύσης, της χειρότερης δηλαδή και πιο επιβαρυντικής για το περιβάλλον επεξεργασίας απορριμμάτων. Για τα κέρδη των ιδιωτών που ασχολούνται με την επεξεργασία των σκουπιδιών, σκοπεύουν να καταστρέψουν όλη την Αττική.

Τις τελευταίες μέρες αποκαλύφθη-

καν από το Δυτικό Μέτωπο οι κρυμμένες για πάνω από 4 χρόνια μελέτες που έγιναν για λογαριασμό του Δήμου Φυλής και του κράτους για τον ΧΥΤΑ Φυλής και τις επεκτάσεις του. Σύμφωνα με αυτές, έχουμε «μεγάλες και εγκληματικές υπερβάσεις, σε σχέση με τα θεσμοθετημένα όρια, στις τιμές των αέριων, εδαφικών ρύπων και ρύπων του υδροφόρου ορίζοντα», ενώ ταυτόχρονα έχουμε στο χώρο του παλιού ΧΥΤΑ Άνω Λιοσίων (ο ΧΥΤΑ Φυλής είναι στην ουσία επέκτασή του) εντοπισμό ραδιοϊσοτόπων, οι εκπομπές των οποίων «υπερβαίνουν τα ανώτερα όρια της ιονίζουσας εκπεμπόμενης ακτινοβολίας, με αποτέλεσμα να προκύπτει μείζον περιβαλλοντικό πρόβλη-

μα (μόλυνση του Εδάφους, του Αέρος και όλων των Υδάτινων πόρων της περιοχής), με άμεση συνέπεια την επιβάρυνση της υγείας των ανθρώπων (με αλματώδη αύξηση όλων των μορφών καρκίνου) και των ζώντων οργανισμών στη περιοχή».

Στη σύσκεψη χρειάζεται να προγραμματιστούν δράσεις κάθε 3 με 4 εβδομάδες σε κάθε δήμο της Δυτικής Αθήνας και της Αττικής. Δράσεις ενημέρωσης του κόσμου, κάλεσμα σε κάθε κεντρική κινητοποίηση για το περιβάλλον, όπως η πανελλαδική κινητοποίηση στις 28 Μάρτη ενάντια στις εξορύξεις, και κινητοποιήσεις στην περιοχή του ΧΥΤΑ, αλλά και στην Αθήνα μπροστά στη Βουλή.

30 Ιανουαρίου – Χώρα των Βάσκων Μια γενική πολιτική απεργία είναι εφικτή

Της Κατερίνας Σεργίδου

Πάνω από 145.000 διαδηλώτριες-ές συμμετείχαν στη Γενική Απεργία, που κάλεσε η πρωτοβουλία της Χάρτας Κοινωνικών Δικαιωμάτων της Εουσκαλερία (Euskal Herria-Χώρα των Βάσκων) στις 30 Ιανουαρίου.

Οι πρωινές διαδηλώσεις ήταν μαζικές σε όλες τις μεγάλες πόλεις. Στο Μπιλμπάο διαδήλωσαν 50.000 άνθρωποι, 35.000 στην Παμπλόνα και στο Σαν Σεμπασιτιάν και 25.000 στη Βιτόρια. Το απόγευμα διοργανώθηκαν διαδηλώσεις σε κάθε πόλη και χωριό.

Η φωτογραφία της πόλης του Σαν Σεμπασιτιάν είναι εντυπωσιακή. Μικρές και μεγαλύτερες ομάδες ανθρώπων με σημαίες (ξεχωρίζαν οι μοβ-φεμινιστικές), συγκεντρώνονταν σε κάθε γωνία, συναντώντας άλλες ομάδες, κατευθυνόμενες προς τα σημεία προσυγκεντρώσεων. Τρακτέρ, μεγάλα φορτηγά, ποδηλάτες συνόδευαν τις διαδηλώτριες. Με φόντο τα παλιά κτίρια του 19ου αιώνα, σε μια κατεξοχήν τουριστική πόλη, όπου όλα φαίνεται να λειτουργούν αρμονικά, χιλιάδες άνθρωποι διεκδίκησαν μαχητικά ζωή με αξιοπρέπεια, απαιτώντας από τη δεξιά κυβέρνηση του PNV να ικανοποιήσει άμεσα τα αιτήματά τους.

Οι εκπρόσωποι των μεγάλων συνδικάτων ELA και LAB από τις κεντρικές εξέδρες ανακοίνωσαν ότι δίνουν περιθώριο δύο μηνών στην κυβέρνηση, να προχωρήσει σε αλλαγές που θα βελτιώσουν δραστικά τη ζωή των εργαζομένων και των συνταξιούχων, αλλιώς οι απεργίες θα επαναληφθούν.

Κατά γενική ομολογία η απεργία είχε επιτυχία. Στην πλειοψηφία τους ιδιωτικές επιχειρήσεις κάθε είδους (πολυκαταστήματα, σούπερ-μάρκετ, εργοστάσια, καφέ) και τράπεζες ήταν κλειστές. Το ίδιο συνέβη και στον δημόσιο τομέα που λειτουργήσε με προσωπικό ασφαλείας. Νοσοκομεία, σχολεία, πανεπιστήμια και άλλες δημόσιες υπηρεσίες υπολειπόμενων. Είχαν προηγηθεί συνελεύσεις εργαζομένων σε χώρους εργασίας, όπου υπερψηφίστηκε η πρόταση συμμετοχής στην απεργία.

Ιδιαίτερα υψηλό ήταν το ποσοστό συμμετοχής στα εργοστάσια. Έκλεισαν όμως και επιχειρήσεις στις οποίες οι εργοδοτικές απειλές δεν επέτρεψαν στις εργαζόμενες-ους να απεργήσουν. Ομάδες σωματείων και συμπαραστατριών από το πρωί επισκέφθηκαν αυτούς τους χώρους, ζητώντας το κλείσιμό τους. Στις βιτρίνες μεγάλων αλυσίδων όπως τα Zara,

το FNAC, η Caixa Bank, τα Eroski, υπήρχαν αφίσες κολλημένες στα κατεβασμένα ρολά. Στις περισσότερες πόλεις ήταν αδύνατο να βρεθεί καφενείο, φούρνος ή καπνοπωλείο ανοιχτό. Οι διαδηλώτριες-ες μοίραζαν καφέ, τσάι και σάντουιτς σε συναδέλφους που περπατούσαν πλάι τους στο δρόμο. Μπαμπάδες με καρτσάκια, μαμάδες με μοβ σημαίες, άνθρωποι όλων των ηλικιών, περπάτησαν χιλιόμετρα μέχρι να φτάσουν στα κεντρικά σημεία συγκέντρωσης.

Ναι, η απεργία μας είναι πολιτική

Την ίδια μέρα της διαδήλωσης, αλλά και τους μήνες που προηγήθηκαν, έγινε σαφές με κάθε τρόπο πως αυτή η απεργία θα ήταν διαφορετική από όλες τις γενικές απεργίες που είχαν γίνει μέχρι τώρα στη Χώρα των Βάσκων (αλλά και στο Ισπανικό Κράτος). Η προηγούμενη γενική απεργία είχε γίνει το 2013, όμως σε τίποτα δεν θύμιζε αυτή της 30ής Γενάρη. Η συγκεκριμένη απεργία πέρα από γενική χαρακτηρίστηκε ως κοινωνική, πολιτική και επιθετική. Κοινωνική και πολιτική, γιατί διευρύνε περισσότερο από κάθε άλλη απεργία τα αιτήματά της.

Η Χάρτα Κοινωνικών Δικαιωμάτων, που δημιουργήθηκε το 2013 από όλα τα βασικά συνδικάτα και τις κοινωνικές οργανώσεις, αποτελεί ένα κοινωνικό πρόγραμμα-πρόταση συνολικής αλλαγής της βασικής κοινωνίας, που αναφέρεται σε μια λαϊκή κυριαρχία (συμπεριλαμβάνοντας και το αίτημα της βασικής ανεξαρτησίας).

Στις διεκδικήσεις των κινημάτων που οργάνωσαν την απεργία, περιλαμβάνονται αιτήματα που αφορούν την αύξηση του κατώτατου μισθού, την αύξηση των συντάξεων στα 1.080 ευρώ για όλες-ους, την κατάργηση της οικιακής εργασίας και τη δραστηκή βελτίωση των συνθηκών εργασίας στην καθαριότητα και σε άλλους επισφαλείς τομείς.

Ήταν μια απεργία με έντονο αντικυβερνητικό χαρακτήρα σε μια Αυτονομία που αυτό δεν είναι εύκολο, αφού όποιες-οι στρέφονται ενάντια στην κυβέρνηση συχνά κατηγορούνται για υπονόμηση του βασικού εθνικισμού. Ένα από τα συνθήματα έλεγε: «Ποτέ καμιά κυβέρνηση δεν μας έχει χάρισει τίποτα». Έντονη ήταν η παρουσία συνταξιούχων, που όχι αδικώς περηφανεύονται γιατί χάρη σε αυτές-ούς έγινε πραγματικότητα αυτή η απεργία. Ήταν αυτοί που τα τελευταία χρόνια ξεκίνησαν να κινητοποιούνται, ζητώντας από τα συνδικάτα να προκηρύξουν μια μεγάλη απεργία, αφού το κίνημα συνταξιούχων δεν μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο. Κάποιοι συνταξιούχοι, με τα χαρακτηριστικά βασικά καπέλα, κρατούσαν φρατζόλες και μαγκούρες.

Όμως η απεργία δεν έμεινε στα εργατικά ζητήματα. Στη Χάρτα Δικαιωμάτων παρουσιάζεται ένα πρόγραμμα φεμινιστικό, αντιρατσιστικό, αντιπολεμικό και οικολογικό, το οποίο υποστηρίχτηκε μέσα από τα συνθήματα της γενικής απεργίας. Προτάθηκαν μέτρα βελτίωσης της ζωής των ανθρώπων σε όλες τις όψεις της καθημερινότητας, δίνοντας την ευκαιρία σε διαφορετικά στρώματα να συμμετάσχουν με τα αιτήματά τους και το κυριότερο να τα ενώσουν με τα αιτήματα των άλλων. Ήταν μια απεργία που ένωσε τις διαφορετικές φωνές της αντίστασης, χρησιμοποιώντας ένα πολύ ισχυρό μέσο: την απεργία.

Οι διοργανώτριες-ές επέμεναν επίσης στον «επιθετικό» χαρακτήρα της απεργίας. Σημείωσαν πως αυτό που έκανε αυτή την απεργία ξεχωριστή είναι ότι τα κινήματα πήραν την πρωτοβουλία να απεργήσουν, διεκδικώντας επιθετικά από την κυβέρνηση «τα πάντα» και όχι αμυνόμενα, όπως γίνεται συνήθως, για κάποιο κλαδικό ζήτημα. Επιπλέον μια τέτοια κινητοποίηση αποκτά μεγαλύτερη αξία σε μια Περιφέρεια που το βιοτικό επίπεδο είναι υψηλό.

Πολύ σημαντικό ήταν και το γεγονός ότι μαχητικά συνδικάτα όπως οι Comisiones Obreras και SAT από το υπόλοιπο Ισπανικό Κράτος έστειλαν μηνύματα αλληλεγγύης, αναγνωρίζοντας τον κοινωνικό χαρακτήρα της απεργίας. Με αυτό τον τρόπο, εμμέσως απαντούσαν και στην κριτική που ασκήθηκε στην απεργία και στα βασικά συνδικάτα, επειδή οργάνωσαν μια καθαρά βασική απεργία (με τα σύμβολα και τη γλώσσα των ανθρώπων που κατοικούν στη Χώρα των Βάσκων).

Ντυμένες στα μοβ

Η απεργία είχε έντονο φεμινιστικό και ΛΟΑΤΚ χαρακτήρα. Οι φεμινιστικές συλλογικότητες ήθελαν η απεργία να είναι και φεμινιστική. Αφιέρωσαν πολύ χρόνο στη δημιουργία υλικών, που αναδείκνυαν την αξία της γυναικείας εργασίας στο σπίτι και στους χώρους εργασίας, μίλησαν για τις συνθήκες εργασίας των οικιακών βοηθών, κατήγγειλαν το μισθολογικό χάσμα, τη σεξιστική και ματσό βία και τις γυναικοκτονίες.

Στο Σαν Σεμπασιτιάν ένα μεγάλο μπλοκ γυναικών κάθε ηλικίας ξεκίνησε από το Σπίτι των Γυναικών με σημαίες και σφυρίχτρες. Συνταξιούχες, οικιακές βοηθοί, μετανάστριες, καθηγήτριες πανεπιστημίου και φοιτήτριες διαδήλωσαν στο δρόμο.

Περνώντας από τα καθολικά σχολεία των καλογηριών, οι διαδηλώτριες φώναζαν «Κάντε πέρα τα ροζάρια σας από τις ωθήκες μας» (Sacad vuestros rosarios de nuestros ovarios). Κάποιες γυναίκες κρα-

τούσαν χαρτονένιες γυναικείες φιγούρες στη μνήμη των γυναικών που απουσίαζαν. Οι περισσότερες φορούσαν το μοβ χρώμα είτε στις μπλούζες, είτε σε μαντήλια, είτε σε περιβραχιόνια.

Τα κείμενα των μεγάλων συνδικάτων αναφέρονταν εκτενώς στις συνθήκες εργασίας των γυναικών, σημειώνοντας πως «η απεργία ή θα είναι φεμινιστική ή δεν θα είναι».

Ποδηλατώντας προς την απεργία

Η απεργία δεν θα είχε την ίδια επιτυχία, αν δεν είχαν προηγηθεί μήνες προετοιμασίας. Όσο πλησίαζαν οι μέρες, πύκνωναν και οι μικρές τοπικές κινητοποιήσεις. Πανό, αφίσες, πικετοφορίες ήταν κάποιες από τις παραδοσιακές μορφές που ακολουθήθηκαν. Υπήρξαν όμως και νέες μορφές διάδοσης του μηνύματος της απεργίας, που αποτελούν πια τμήμα της παράδοσης των κινημάτων στο Ισπανικό Κράτος και στη Χώρα των Βάσκων. Συλλογικές συνεντεύξεις Τύπου σε υπαίθριους χώρους, συλλογικές φωτογραφίες στις οποίες οι συμμετέχουσες-οντες κρατούν αφίσες, χαρτόνια και μαντήλια με συνθήματα, ποδηλατοδρομίες, συλλογικές κουζίνες ήταν μόνο μερικές από τις δράσεις που οργανώθηκαν πριν την απεργία.

Και τώρα;

Σε λίγες εβδομάδες αναμένεται να ανακοινωθεί η ημερομηνία των τοπικών εκλογών στη Χώρα των Βάσκων. Δεν έχει ακόμα αποφασιστεί αν αυτές θα γίνουν τον Ιούνιο ή τον Σεπτέμβριο του 2020. Καθώς πλησιάζουν οι εκλογές, η αντιπαράθεση ανεβαίνει. Την ίδια στιγμή η καταλανική εμπειρία αποτελεί έμπνευση, αλλά και προειδοποίηση για τον βασικό λαό. Όμως τα κινήματα της Εουσκαλερία δεν χρειάζονται απαραίτητα εξωτερική έμπνευση. Τα τελευταία χρόνια η ανάπτυξη του φεμινιστικού κινήματος και του κινήματος αλληλεγγύης στους πρόσφυγες (ongi etorri errefuxiatuak) έδειξαν ότι υπάρχει ένα υψηλό επίπεδο κοινωνικής κινητοποίησης και πολιτικής συνείδησης.

Μέχρι πρόσφατα τα κοινωνικά κινήματα δεν είχαν κεντρική πολιτική έκφραση. Αν και μια πρόσφατη δημοσκόπηση έδειξε ότι το 80% των πολιτών στη Χώρα των Βάσκων αυτοπροσδιορίζεται ως αριστερό, η παντοδυναμία του δεξιού εθνικιστικού κόμματος PNV, που είναι υπέρ της ανεξαρτησίας, δεν είχε αμφισβητηθεί. Οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που συγκεντρώθηκαν γύρω από την γενική-πολιτική απεργία, άνοιξαν ένα δρόμο, θέτοντας σοβαρά το ερώτημα: Μπορούμε;

Η Αλέκα Παπαρήγα και η ΚΕ για τη γραμμή του ΚΚΕ στη Μεταπολίτευση

«Ταλαιπώρησε το Κόμμα για πολλά χρόνια...»

Του Αντώνη Νταβανέλου

Προκειμένου να στηρίξει πολιτικά τη σημερινή της γραμμή («Αναιρείται η αυτοτέλεια του ΚΚ, όταν υιοθετεί τη λογική των μεταβατικών προγραμμάτων...»), η ηγεσία του ΚΚΕ συνεχίζει τη θεαματική αναθεώρηση τμημάτων της ιστορίας του κόμματός της και κατεδαφίζει «αγκωνάρια» της ιδεολογικοπολιτικής συγκρότησης των στελεχών του.

Η έκδοση των πρακτικών της 18ης Ολομέλειας της ΚΕ του ΚΚΕ (24 Ιούνη-2 Ιούλη 1973) συνοδεύτηκε από «συμπεράσματα» της σημερινής ΚΕ, άρθρα στο «Ριζοσπάστη» και ομιλία της Αλ. Παπαρήγα, που βάζουν κυριολεκτικά στο στόχαστρο την πολιτική του ΚΚΕ στην πρώιμη «καυτή» Μεταπολίτευση, υπό την ηγεσία τότε του Χαρίλαου Φλωράκη.

Η 18η Ολομέλεια της ΚΕ ήταν πραγματικά κρίσιμη: Όφειλε να κρίνει τη διάσπαση του 1968, να αποτυπώσει το πολιτικό περιεχόμενο της εσωκομματικής «αλλαγής» από τον Κολιγιάννη στον Φλωράκη, να εκτιμήσει τα πεπραγμένα του ΚΚΕ στην αντιδικτατορική αντίσταση και –πάνω απ' όλα– να χαράξει γραμμή για τη δράση στις νέες συνθήκες μετά την ανατροπή της χούντας. Η 18η Ολομέλεια έθεσε τα θεμέλια για το πρόγραμμα του ΚΚΕ που εγκρίθηκε στο 9ο Συνέδριό του (4-10 Δεκέμβρη 1973), με κεντρική «στρατηγική» ιδέα την πάλη για τη Νέα Δημοκρατία (όπως ονομαζόταν «η πρώτη φάση» του πρώτου σταδίου στην, τάχα, αδιαίρετη διαδικασία προς τον σοσιαλισμό).

Φτιασιδώματα

Για να εμποδίσει την αναθεώρηση από το να γίνει ισοπεδωτική, η σημερινή ΚΕ του ΚΚΕ καταφεύγει στη δοκιμασμένη μέθοδο του «φτιασιδώματος» της ιστορίας.

Γράφει ο «Ριζοσπάστης» για το πώς εκτίμησε η 18η Ολομέλεια την αντιδικτατορική δράση του ΚΚΕ:

[Το ΚΚΕ ήταν] «το μοναδικό κόμμα που έβλεπε και στήριξε την ανατροπή της χούντας μέσα από την οργανωμένη πάλη της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. Δεν την ανέθεσε στο διεθνή καπιταλιστικό παράγοντα –ευρωπαϊκό, αμερικανικό και γενικά Νατοϊκό– ή στις εγχώριες αστικές πολιτικές δυνάμεις».

Αυτή η «αφήγηση», κομμένη και ραμμένη για τις σημερινές ανάγκες των ακροατηρίων του ΚΚΕ, δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα. Δεν αντέχει ούτε στην αντιπαραβολή με άλλες δηλώσεις ηγετικών στελεχών του ΚΚΕ. Λέει, για παράδειγμα, ο Δημήτρης Κουτσούμπας («Η αντιδικτατορική πάλη, το Πολυτεχνείο και ο ρόλος του ΚΚΕ και της ΚΝΕ», «Ριζοσπάστης» 19/11/2012):

«Η γραμμή που χαράχτηκε με την ειρήνηση Κολιγιάννη στη 12η Ολομέλεια του '68, αφού ανέφερε συγκεκριμένα

την αναγκαιότητα να φτιαχτεί ένα ισχυρό αντιδικτατορικό κίνημα με τη συμμετοχή του λαού **και του στρατού**, με τη συμμετοχή όλων των κομμάτων **της Δεξιάς, του κέντρου και της Αριστεράς**, για την ενότητα και την κοινή πάλη κατά της δικτατορίας... επεσήμαινε ότι ο αγώνας δεν πρέπει να ταυτίζεται με την πάλη για εθνική δημοκρατική αλλαγή, δηλαδή με τη δημοκρατική επανάσταση... πολύ περισσότερο δεν πρέπει να ταυτίζεται με την πάλη για το σοσιαλισμό...» (Οι υπογραμμίσεις δικές μου). Μέχρι τότε, αλήθεια, «διήρκεσε» αυτή η γραμμή; Σε ποιο βαθμό την ανέτρεψε ο Χαρ. Φλωράκης;

Μας απαντά, σεμνά, η Αλ. Παπαρήγα σήμερα («Ρ» 18-19/1/2020):

«Το Κόμμα εκτιμούσε ως πιο κοντινό του **σύμμαχο** το ΠΑΚ υπό τον Α. Παπανδρέου και **ορισμένα στελέχη της Ένωσης Κέντρου**... (κατά το χουντο-δημοψήφισμα) **απευθύνθηκαν στο ΚΚΕ ορισμένοι αστοί πολιτικοί** με στόχο την κοινή στάση στο ΟΧΙ στο δημοψήφισμα... το κλίμα συζήτησης έδειχνε ότι **υπήρχε φόβος και δισταγμός μήπως το Κόμμα απομονωθεί από τα άλλα κόμματα**...» (Οι υπογραμμίσεις δικές μου).

Ακριβώς επειδή αυτές οι εκτιμήσεις είναι πολύ πιο κοντά στην αλήθεια για τη γραμμή του ΚΚΕ στην αντιδικτατορική πάλη, το ΚΚΕ ακόμα και σήμερα αποφεύγει να «αναθεωρήσει» με σαφήνεια και ευθύτητα τη στάση του στην κορυφαία «στιγμή» της αντίστασης, στην εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Θυμίζουμε ότι η ΚΕ του ΚΚΕ έχει εγκρίνει (τον Ιούλη του 1976) την «Έκθεση και Συμπεράσματα για τα γεγονότα του Νοέμβρη του 1975», όπου δηλώνεται:

«Εκτιμήθηκε ότι πρόκειται για ανεύθυνη και βιαστική κίνηση, με έντονο το αριστεριστικό στοιχείο, που ήταν, ως ένα βαθμό, έξω από τη γραμμή μας, η οποία εκείνο τον καιρό γενικά ήταν κατά των καταλήψεων και των βιαστικών και απρογραμμάτιστων ανοιχτών εκδηλώσεων...».

Η αποκατάσταση της αλήθειας για την αντίσταση και την εξέγερση του Νοέμβρη παραμένει έτσι ως αντικείμενο άλλων, μελλοντικών, «αναθεωρήσεων» από την πλευρά του ΚΚΕ. Όμως η ιστορία δεν ήταν το μοναδικό κίνητρο στις εργασίες των σημερινών ηγετικών στελεχών του ΚΚΕ.

Πολιτική

Η Αλ. Παπαρήγα επιτίθεται με δριμύτητα –και σωστά!– στην πολιτική γραμμή που επέβαλε ο Χαρ. Φλωράκης (σημειώνοντας μάλιστα τις ευθύνες του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος επ' αυτού...), στη γραμμή της 18ης Ολομέλειας και του Προγράμματος του 9ου Συνεδρίου, που ακολούθησε συστηματικά το ΚΚΕ στα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης:

[Η 18η Ολομέλεια και το 9ο Συνέδριο] «...παρά τις βελτιώσεις που έφεραν με την κριτική των προηγούμενων αποφάσεων, άφησαν άθικτο τον κρίσιμη σημασίας πυρήνα του Προγράμματος του 8ου Συ-

νεδρίου, υιοθετώντας τα δύο στάδια της επαναστατικής διαδικασίας... η Νέα Δημοκρατία αποτελούσε μια αρχική φάση στο αντιιμπεριαλιστικό δημοκρατικό στάδιο, που ουσιαστικά οδηγούσε στο μεγαλύτερο κατακερματισμό της επαναστατικής διαδικασίας... Η λογική ταύτισης της πολιτικής συμμαχιών του Κόμματος με διαμόρφωση πολιτικών μετώπων από τα πάνω... ταλαιπώρησε το Κόμμα για πολλά χρόνια, ως την αλλαγή του Προγράμματός του στο 15ο και πιο ολοκληρωμένα στο 19ο Συνέδριο...».

Η Αλ. Παπαρήγα έχει απολύτως δίκιο, όταν στιγματίζει τη «σταδιοποίηση» στη στρατηγική των κομμουνιστών. Με βάση αυτή τη «σταδιοποίηση», ο Χαρ. Φλωράκης ξεδίπλωσε μια περίπλοκη πολιτική στα χρόνια της Μεταπολίτευσης (απέναντι στην οποία κανείς από τη σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ δεν αντέδρασε, τότε). Τα απώτερα «στάδια» της στρατηγικής χρησιμοποιού-

Καταγγέλλει το «άνοιγμα» των συμμαχιών προς τα αστικά κόμματα και τις μερίδες τους, για να απορρίψει το «άνοιγμα» των συμμαχιών προς αριστερά κόμματα και οργανώσεις

νταν στα λόγια, για να επιτυγχάνεται (όσο επιτεύχθηκε...) ο διαχωρισμός από το ΚΚΕ εσωτερικού και κυρίως το ΠΑΣΟΚ. Το τρέχον πολιτικό «στάδιο» της στρατηγικής, η Νέα Δημοκρατία, χρησιμοποιούνταν για να επιτυγχάνεται η χιλιотραγουδισμένη «ένταξη του ΚΚΕ στην πραγματική πολιτική ζωή της χώρας», για να ξεδιπλώνονται συμμαχίες που περιλάμβαναν το ΠΑΣΟΚ και επεκτείνονταν συγκυριακά σε αστικά τμήματα, φτάνοντας και στις άριστες σχέσεις που οικοδομήθηκαν επί Φλωράκη με τη Νέα Δημοκρατία του Καραμανλή. Ως «γέφυρα» που θα ένωνε αυτά τα δύο άκρα, πρόβαλε η προοπτική ενίσχυσης του ρόλου του ΚΚΕ και κυρίως η κοινοβουλευτική μεγέθυνσή του. Ήταν μια εκδοχή του «ειρηνικού-κοινοβουλευτικού δρόμου», προσαρμοσμένη στις συνθήκες του ριζοσπαστισμού της Μεταπολίτευσης, των αναγκών να υπερνικηθεί το ΚΚΕ εσ. και –κυρίως– της «ανταγωνιστικής συνύπαρξης» με το ΠΑΣΟΚ. Σε αυτή την κατεύθυνση το ΚΚΕ δεν δίστασε να συγκρουστεί με τον αυθόρμητο εργατικό ριζοσπαστισμό (23 Ιούλη 1975-25 Μάη 1976, εργοστασιακά σωματεία), να δώσει χείρα βοήθειας στον Καραμανλή (θεωρία αριστεροχουντισμού και προβοκατορολογία), να συμπλεύσει με το ΠΑΣΟΚ (Αλλαγή

δεν γίνεται χωρίς το ΚΚΕ) και τελικά να φτάσει στην κυβέρνηση Τζανetakή. Γι' αυτό, άλλωστε, το σύνολο των αστών ιστορικών παραδέχεται τη «σοβαρότητα» του ΚΚΕ σε εκείνη την κρίσιμη περίοδο.

Αντιστροφή

Όμως η Αλ. Παπαρήγα καυτηριάζει (εκ των υστέρων...) την πολιτική Φλωράκη για να παραδώσει, αντεστραμμένο, ένα πολιτικό μήνυμα, που αφορά το σήμερα: Καταγγέλλει το «άνοιγμα» των συμμαχιών προς τα αστικά κόμματα και τις μερίδες τους, για να απορρίψει το «άνοιγμα» των συμμαχιών προς αριστερά κόμματα και οργανώσεις, προς τμήματα του εργατικού κινήματος με βάση ένα μεταβατικό πρόγραμμα, ακόμα και αν αυτό είναι αντικαπιταλιστικό και όχι περιορισμένο στις ανάγκες της συγκυρίας.

«Αναιρείται η αυτοτέλεια του ΚΚ, όταν υιοθετεί τη λογική των μεταβατικών προγραμμάτων...» (κατηγορείται λαθεμένα) το ΚΚΕ ότι δεν συνέβαλε στην οικοδόμηση ενός μετώπου πολιτικής συνεργασίας κατά των μνημονίων, ενώ σήμερα δεν συμβάλλει στην οικοδόμηση **αριστερού πολιτικού μετώπου συνεργασίας, αντικαπιταλιστικού ή αντινεοφιλελεύθερου**...» (υπογραμμίσεις δικές μου).

Ποιον αφορά αυτό το «μήνυμα»; Προφανώς χιλιάδες αριστερούς αγωνιστές-στρίες. Όμως η Αλ. Παπαρήγα συμπληρώνει: «Τέτοιες επιβιώσεις στη σκέψη **παραμένουν ακόμα ισχυρές** σε δυνάμεις που **βρίσκονται ή προσέρχονται κοντά στο ΚΚΕ και σήμερα**...» (υπογραμμίσεις δικές μου). Το μήνυμα, λοιπόν, αφορά και δυνάμεις στο ΚΚΕ που ποντάρισαν (ηχ στις προηγούμενες εκλογές) σε κόσμο που μπορούσε να «προσέρχεται κοντά στο ΚΚΕ», ελπίζοντας σε ένα «άνοιγμα» και σε πρωτοβουλίες για ένα αριστερό πολιτικό μέτωπο.

Η απόρριψη του μεταβατικού προγράμματος, της μεταβατικής πολιτικής και του Ενιαίου Μετώπου (υπό τη σαφή προϋπόθεση ότι αναφέρεται σε εργατικά τμήματα και την Αριστερά) είναι ένα γνωστό «λάθος» στην ιστορία της Τρίτης Διεθνούς, μετά το θάνατο του Λένιν. Ήταν η διαβόητη «3η περίοδος» και η πολιτική κατά του «σοσιαλφασισμού». Κράτησε λίγο και είχε αυτοκτονικά αποτελέσματα, για να δώσει τη θέση της στην αιφνίδια δεξιά στροφή των «Λαϊκών Μετώπων» και των αστικο-δημοκρατικών συμμαχιών.

Η Αλ. Παπαρήγα και όσοι σκέφτονται ανάλογα δεν κάνουν «αριστεριστικό» λάθος. Δίνουν την πολιτική έμφαση στην «ανθεκτικότητα» του ΚΚΕ, ποντάρουν στη δική του κοινοβουλευτική ενίσχυση (κάποτε...) και αποφεύγουν όπως ο διάβολος το λιβάδι την ανάληψη πολιτικών πρωτοβουλιών με ρίσκο, αλλά και με απειλητική διάθεση προς το καθεστώς. Με αυτή την έννοια αποτελούν τη φυσιολογική συνέχεια της «σοβαρότητας» του Χαρ. Φλωράκη κατά τη θύελλα της Μεταπολίτευσης...

Ένα νέο περιστατικό εργοδοτικής δολοφονικής βίας ξαναέφερε στην επιφάνεια ότι πολλοί μετανάστες εργάτες γης στην Ελλάδα ζουν σε συνθήκες που θυμίζουν Αμερικάνικο Νότο επί σκλαβιάς.

Στο Μαραθώνα αυτή τη φορά (ποιος ξεχνά τη Μανωλάδα;), 23χρονος Ινδός εργάτης γης, από αυτούς που «δουλεύουν ήλιο με ήλιο», με εξευτελιστικά μεροκάματα σε άθλιες συνθήκες, απλά ζήτησε να πληρωθεί τα ψίχουλα που του χρωστούσε ο εργοδότης.

Και το αφεντικό τον πυροβόλησε με καραμπίνα, στέλνοντάς τον τραυματία στο νοσοκομείο. Η απάντηση ήρθε από μια εντυπωσιακή κινητοποίηση συνδικάτων, που διαδήλωσε στους κεντρικούς δρόμους της πόλης, κινητοποιώντας πολλούς ντόπιους και μετανάστες εργάτες μαζί. Ήταν μια σημαντική πρωτοβουλία που έδειξε ότι δυνάμεις του ΠΑΜΕ μπορούν να συμβάλουν σημαντικά στον αντιρατσιστικό αγώνα. Όταν θέλουν...

Η πρόσφυγας Εβίν Αλί δέχτηκε 16 μαχαίριές από τον σύζυγό της, μπροστά στα 3 ανήλικα παιδιά τους στο Λαύριο. Την Κυριακή 2 Φλεβάρη, κούρδισες γυναίκες κάλεσαν σε συγκέντρωση στα Προπύλαια και πορεία προς το Σύνταγμα «για την εξάλειψη της εντεινόμενης έμφυλης βίας». Αξίζει να σημειωθεί και η πρωτοβουλία που είχαν να καταθέσουν αίτημα να μεταφερθούν τα τρία ανήλικα παιδιά στην Ελβετία, όπου βρίσκεται η αδερφή της αδικοχαμένης Εβίν. Όπως λένε, «Ασφαλές περιβάλλον για την ψυχική υγεία των παιδιών αυτών, δεν είναι ούτε η αστυνομία, ούτε η πρόνοια. Είναι η αγκαλιά της θείας τους» και με το αίτημά τους ανοίγουν ένα ζήτημα που θα αγνοήσουν πιθανά διάφοροι καλοθελητές για την αντιμετώπιση του περιστατικού. Εκτός από το πάθος και τη συγκίνηση που υπήρχε στη διαδήλωση που κάλεσαν οι γυναίκες του Λαυρίου, αξίζει να αναφέρουμε και τη μαζική παρουσία αντρών προσφύγων, με πλακάτ ενάντια στις γυναικοκτονίες και με φεμινιστικά συνθήματα...

Ο «πλωτός φράχτης» 2 χιλιομέτρων που ανακοίνωσε η ΝΔ (με υπόσχεση για επέκταση και συνέχεια) δίκαια προκαλεί χλευασμό. Είναι μια κουκίδα στο χάρτη όχι του Αιγαίου, αλλά ακόμα και των υδάτων παράκτια της Μυτιλήνης. Επίσης μια ματιά αν του ρίξει κανείς, καταλαβαίνει ότι είναι το τελευταίο πράγμα που θα αποτρέψει ανθρώπους που δραπετεύουν από καθεστώτα και παραστρατιωτικούς, ταξιδεύουν χιλιόμετρα σε βουνά κι ερήμους και φορτώνονται σε σαπιοκάραβα για να διασχίσουν φουρτουνιασμένα νερά, να σταματήσουν να προσπαθούν. Αλλά πρόκειται για χυδαία πρόκληση.

Ακριβώς επειδή πρόκειται σε μεγάλο βαθμό για συμβολισμό, η χυδαιότητά του αφορά το τι ακριβώς συμβολίζει. Είναι η πρόθεση αποτροπής με κάθε κόστος, το κλείσιμο του ματιού στα πιο ξενοφοβικά ένστικτα της κοινωνίας. Θυμίζει το «τείχος του Τραμπ». Όλοι ήξεραν ότι είναι επικοινωνιακό καραγκιοζιλίκι («και θα βάλουν τα λεφτά οι Μεξικάνοι!»), αλλά όλοι καταλάβαιναν ότι ήταν το ιδεολογικό πουςάρισμα της υπαρκτής απάνθρωπης πολιτικής στα σύνορα με το Μεξικό. Έμπειροι Ισπανοί σύντροφοι σημείωναν από την εποχή των πρώτων φραχτών σε Θέουτα-Μελίγια ότι, πάνω και πέρα από την αμφίβολη «αποτελεσματικότητα», είναι η καλλιέργεια της αντίληψης: «τείχος» υψώνει απέναντι σε «εισβολέα». Αυτό το σήμα στέλνει η ΝΔ: Πόσο επικίνδυνη απειλή πρέπει να είναι αυτοί οι άνθρωποι, για να φράζουμε ακόμα και τη θάλασσα!

Η εφημερίδα «Αυγή» αφιέρωσε το πρωτοσέλιδο του κυριακάτικου φύλλου της σε μια μαρτυρία ψυχολόγου των Γιατρών Χωρίς Σύνορα για την άθλια κατάσταση που βρίσκονται τα προσφυγόπουλα στη Μόρια, «για τις συνθήκες και τη ζωή σε έναν απέραντο λασπότοπο».

Η αρχισυνταξία της εφημερίδας προφανώς έλειπε με άδεια σε άλλον πλανήτη τα τελευταία 4 χρόνια, γιατί δεν χρειαζόταν να είσαι καν εντός Ελλάδας για να πάρει το αυτί σου κάτι για το αίσχος της Μόρια και να ασχοληθείς δημοσιογραφικά. Ίσως πάλι να είναι απλά αγαθιάρηδες και να σκέφτονταν επί 4 χρόνια ότι «για να το λέει ο σύντροφος ο Βίτσας ότι τα ΜΜΕ λένε υπερβολές για τη Μόρια, έτσι θα είναι, δεν χρειάζεται να κάνουμε ρεπορτάζ για να το επιβεβαιώσουμε»...

μικρά αντιρατσιστικά

Μετά την αναστολή της ηρωικής Οι κινητοποιήσεις

Του Πάνου Πέτρου

Στα μέσα προς τέλος Γενάρη, οι γενικές συνελεύσεις των εργαζομένων στους σιδηροδρόμους αποφάσισαν η μία μετά την άλλη την αναστολή της απεργίας διαρκείας. Πήρε έτσι τέλος μια απεργία που υπήρξε υποδειγματική ως προς τη δημοκρατική της οργάνωση, την ενότητα των απεργών και τη μαχητικότητά της, που ηρωικά άντεξε επί ενάμιση μήνα, ως η πιο μακροχρόνια κλαδική απεργία στη σύγχρονη ιστορία της Γαλλίας.

Η συγκινητική μαζική ανταπόκριση στις εκκλήσεις για στήριξη των απεργιακών ταμείων δεν αρκούσε για να αντιμετωπίσει την οικονομική εξάντληση των απεργών, που βρίσκονταν σε κινητοποίηση από τις 5 Δεκέμβρη. Αλλά το οικονομικό βάρος ήρθε να προστεθεί και στη «μοναξιά» των σιδηροδρομικών (τουλάχιστον όσον αφορά την καθημερινά ανανεούμενη απεργία διαρκείας).

Οι σιδηροδρομικοί δεν μπόηκαν σε αυτή την παρατεταμένη δράση, πιστεύοντας ότι έτσι θα κερδίσουν. Λειτουργήσαν συνειδητά ως «πρωτοπορία» –με την κυριολεκτική «στρατιωτική» έννοια του όρου– ως το απόσπασμα που βγαίνει στην πρώτη γραμμή της μάχης, για να υποστηρίξει με τη δράση του την προέλαση του υπόλοιπου στρατεύματος.

Η παράταση της απεργίας τους είχε ως στόχο να δώσει χρόνο στους υπόλοιπους κλάδους να πράξουν το ίδιο. Στις μέρες γενικών απεργιών («πανεθνικές μέρες δράσεις»), που κατέβαζαν εκατοντάδες χιλιάδες στους δρόμους, η έκκληση ήταν πάντα ίδια: «δεν μπορούμε να κερδίσουμε, αν όλοι αυτοί που απεργούν σήμερα, επιστρέψουν αύριο στη δουλειά τους, τους χρειαζόμαστε και αύριο». Αυτό το στοίχημα δεν κερδήθηκε σε αυτές τις πρώτες εβδομάδες της αντιπαράθεσης, όποτε οι σιδηροδρομικοί έκαναν μια υποχώρηση, αν και εξακολουθούν να ανταποκρίνονται μαζικά στα «κεντρικά» απεργιακά καλέσματα των γενικών συνημοσπονδιών.

Αν και χάθηκε αυτή η ευκαιρία που δημιουργούσε η δράση ενός καθοριστικού κλάδου, το μέτωπο της αντιπαράθεσης με τον Μακρόν παραμένει ενεργό. Τα συνδικάτα, που στέκονται ενάντια στη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση, δηλώνουν ότι ο αγώνας συνεχίζεται, ενώ ούτε οι ίδιοι οι σιδηροδρομικοί δεν δηλώνουν «ηττημένοι». Αυτό αντανάκλαται και έμπρακτα. Η «διασυνδικαλιστική» συνεχίζει να οργανώνει πανεθνικές μέρες δράσης (24 Γενάρη, 29 Γενάρη, 6 Φλεβάρη) και η ανταπόκριση των εργαζομένων συνεχίζει να είναι μαζική.

Στο μεταξύ διαφαίνονται δυνατότητες να «πάρουν τη σημαία του αγώνα» άλλοι κλάδοι ή κοινωνικές δυνάμεις από τα χέρια των εργαζομένων σε μετρό και τρένα. Η αστική αρθρογραφία ήδη σχολιάζει ότι «με τα τρένα να λειτουργούν, τα φώτα πέφτουν στην ενέργεια». Η κυβέρνηση ήδη εξαπολύει σε αυτόν τον κλάδο τις πιο χυδαίες επιθέσεις της («εξτρεμιστές» κ.ο.κ.).

Οι εργαζόμενοι στην ενέργεια βρίσκονταν κι αυτοί σε παρατεταμένη κινητοποίηση –αλλά όχι σε γενικευμένη καθημερινή βάση κι όχι με «πλήρη ένταση» (συνειδητά δεν είχε «μπλοκαριστεί» συνολικά η λειτουργία). Με την υποχώρηση των σιδηροδρομικών, φαίνεται ότι αρχίζουν μια –εξαιρετικά στοχευμέ-

νη– κλιμάκωση: Κόβουν το ρεύμα σε επιχειρήσεις, βυθίζουν στο σκοτάδι εκδηλώσεις με καλεσμένους υπουργούς, αποκαθιστούν την πλήρη ηλεκτροδότηση φτωχών νοικοκυριών, που βρίσκονται σε «καθεστώς περιορισμένης πρόσβασης» λόγω χρεών, βυθίζουν στο σκοτάδι αστυνομικά τμήματα ως αντίποινα σε συλλήψεις απεργών.

Αυτή η δράση έχει προκαλέσει τη μήνη του Μακρόν και των απολογητών του, γιατί υπενθυμίζει μια μεγάλη αλήθεια, με την οποία καταλήγει η ανακοίνωση «ανάληψης ευθύνης» εκ μέρους των απεργών: «Εμείς δουλεύουμε, εμείς παράγουμε, εμείς αποφασίζουμε. Αντίσταση». Εκτός εργατικού κινήματος, είναι κρίσιμης σημασίας το γεγονός ότι έληξε η περίοδος των διακοπών σε σχολεία και σχολές: Στις 29 Γενάρη, λύκεια και πανεπιστήμια έκλεισαν για τη συμμετοχή στη συνδικαλιστική κινητοποίηση, όπου υπήρξε σημαντική συμμετοχή της νεολαίας. Το κάλεσμα για τις 6 Φλεβάρη απέκτησε κάποιες νέες υπογραφές στο πλευρό των εργατικών συνημοσπονδιών –αυτές των μεγαλύτερων φοιτητικών ενώσεων. Με κάποιες απεργίες-μποϊκοτάζ να έχουν ήδη αρχίσει σε κάποια λύκεια και πανεπιστήμια, μένει να φανεί αν η γαλλική νεολαία θα δείξει και πάλι το ιδιαίτερο αντανάκλαστικό της να ρίχνεται με θέρμη στη μάχη, για να δώσει μια επιπλέον ώθηση, όταν βλέπει ότι ο εκάστοτε πρόεδρος αντιμετωπίζει μια σοβαρή πρόκληση από το εργατικό κίνημα.

Διαρκής κινητικότητα

Η αναζήτηση νέων «μπροστάρηδων» δεν συμβαίνει σε κενό. Η κοινωνική οργή παραμένει διάχυτη. Περιστασιακά, αποσπασματικά, μερικά, μια σειρά κλάδοι βρίσκονται σε αναβρασμό. Εργαζόμενοι σε διυλιστήρια και σε λιμάνια, εκπαιδευτικοί, νοσηλευτικό προσωπικό, δικηγόροι, και σε κάποιες περιπτώσεις κομμάτια του ιδιωτικού τομέα (πχ σούπερ μάρκετ) συμμετέχουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στο κίνημα. Μια συμβολική δράση των δικηγόρων, όπου πέταξαν τις ρόμπες τους μπροστά σε υπουργό, βρίσκει ταχύτητα μιμητές με νοσοκομειακούς να πετάνε τις στολές τους, εκπαιδευτικούς να πετάνε βαλίτσες και τετράδια κ.ο.κ.

Παράλληλα, το απεργιακό κίνημα εξακολουθεί να κρατά ζωντανό το εξεγερτικό «πνεύμα» των Κίτρινων Γιλέκων: Οι υπουργοί δεν τολμούν να κυκλοφορήσουν, το Λούβρο ή η Εθνική Βιβλιοθήκη αποκλείονται, μπλόκα υψώνονται σε δρόμους ή σιδηροδρομικές γραμμές, δημοτικά συμβούλια διακόπτονται από καταληψίες. Οι μακρονικοί δήμαρχοι φέτος δεν έκοψαν βασιλόπιτες –ένας που τόλμησε, τράπηκε σε φυγή από δεκάδες απεργούς. Ένα κτίριο περιφερειακής διοίκησης είδε την είσοδό του χτισμένη με τούβλα κι ένα αστυνομικό τμήμα είδε την είσοδό του φραγμένη από δεμάτια άχυρα. Τα γραφεία των βουλευτών του Μακρόν έχουν γίνει στόχος των διαδηλωτών. Ο ίδιος ο Μακρόν τράπηκε σε φυγή, όταν επιχείρησε να παρακολουθήσει μια θεατρική παράσταση.

Αξίζει να σημειωθεί και το ευρύτερο κοινωνικό κλίμα. Η απόρριψη της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης παραμένει πλειοψηφική –και διευρύνεται, όσο περνά ο καιρός. Η υποστήριξη στις απεργίες (παρ' όλες τις δυσκολίες) παραμένει πλειοψηφική. Αυτά τα γενικά ποσοστά (γύρω στο 60%) αυξάνονται πολύ περισσότερο στον κόσμο της μισθωτής εργασίας. Τέλος, εντυπωσιάζει το 70% που δηλώνει

απεργίας διαρκείας των σιδηροδρομικών συνεχίζονται και πιέζουν τον Μακρόν

βέβαιο ότι οι κινητοποιήσεις θα συνεχιστούν για αρκετό καιρό ακόμα.

Ο Μακρόν έχει υποστεί μια πρώτη πολιτική ήττα, σε σχέση με τον αρχικό του σχεδιασμό. Επιχείρησε να πείσει ότι «βάζει τέλος στα συνταξιοδοτικά προνόμια» για να απομονώσει κοινωνικά τα συνδικάτα. Υπολόγιζε ότι θα μπορούσε να τους καταφέρει ένα άμεσο συντριπτικό χτύπημα και ήθελε να χτίσει το προφίλ του «ατσαλάκωτου» για να κερδίσει την ολόθερμη στήριξη της άρχουσας τάξης.

Απέτυχε προπαγανδιστικά –καθώς το περιεχόμενο της συνταξιοδοτικής του μεταρρύθμισης γίνεται όλο και πιο γνωστό και όλο και πιο απεχθές, ενώ ο αγώνας των συνδικάτων κερδίζει λαϊκή υποστήριξη. Ανακάλυψε ότι τα συνδικάτα έχουν ακόμα σθένος να οργανώσουν αντίσταση και βρέθηκε να είναι ο πρόεδρος της χώρας που αντιμετωπίζει τη μεγαλύτερη απεργιακή αναταραχή στην Ευρώπη εδώ και 2 μήνες, κοστίζοντας πολλά εκατομμύρια ευρώ στους εργοδότες. Για να αποφύγει τη γενίκευση του κινήματος, έχει υποχρεωθεί σε ελιγμούς και παραχωρήσεις (ηλικιακές εξαιρέσεις, κλαδικές εξαιρέσεις κ.ο.κ.) που μπορεί να μην αναιρούν τη μεγάλη ζημιά που θα υποστούν όλοι οι εργαζόμενοι από το νέο συνταξιοδοτικό, αλλά κάνουν ζημιά στο αλαζονικό προφίλ του «ατσαλάκωτου», που, τάχα, θα έβαζε τέλος στην «εποχή της διαπραγματεύσεως».

Οι δυσκολίες που αντιμετωπίζει (και από τα πάνω) αντανakλώνται στο βούλευμα του Συμβουλίου του Κράτους, το

ανώτατο συμβουλευτικό σώμα που γνωμοδοτεί επί των προτεινόμενων νόμων, το οποίο επικρίνει ένα «κακοσχεδιασμένο νομοσχέδιο», «με αμφιλεγόμενες οικονομικές προβλέψεις» για το οποίο «δεν είχε επαρκή χρόνο μελέτης».

Τα δύσκολα είναι μπροστά

Η επόμενη δοκιμασία αφορά την έναρξη του διαλόγου με τα συνδικάτα όσον αφορά την ηλικία συνταξιοδότησης. Η αναστολή της αύξησης από τα 62 στα 64 ήταν το «τυράκι» που αναζητούσε η μετριοπαθής CFDT για να αποσυρθεί από το κίνημα. Ήταν ένα μέτρο απολύτως ενδεικτικό για την αλαζονεία του Μακρόν –που ήθελε να αποστερήσει και τις πιο συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες ακόμα και από το δικαίωμα «να διαπραγματεύονται το βάρος της αλυσίδας». Για να διαρραγεί το απεργιακό μέτωπο, αποδέχτηκε την επιστροφή στην παραδοσιακή μέθοδο του «κοινωνικού διαλόγου». Αλλά ο «κοινωνικός διάλογος» θα είναι η ώρα της αλήθειας: Αποκλείοντας κάθε αύξηση των εργοδοτικών εισφορών, η συζήτηση για την «αναζήτηση ισοδύναμων μέτρων» θα αποκαλύψει πικρά μέτρα και είτε η CFDT θα τα αποδεχτεί (ενώ ήδη αντιμετωπίζει την οργή τμήματος της βάσης της για την ως τώρα στάση της) είτε θα υποχρεωθεί εκ νέου να ξαναμπεί στο κίνημα για να διασώσει τη φήμη της και την επιρροή της.

Σε αυτό το φόντο, το νομοσχέδιο εγκρίθηκε από το υπουργικό συμβούλιο και μπαίνει στη Βουλή προς συζήτηση

μέσα στο Φλεβάρη. Είναι μια διαδικασία που έχει χρόνο μπροστά της, ενώ η Αριστερά επιχειρεί να την παρατείνει ακόμα περισσότερο. Οι βουλευτές της Ανυπότακτης Γαλλίας έχουν καταθέσει πάνω από 5.000(!) τροπολογίες, όλες με την πανομοιότυπη εισαγωγή «Διαφωνούμε με όλη τη μεταρρύθμιση και κάθε άρθρο της...». Το γαλλικό νομοθετικό σύστημα προβλέπει διαδικασίες «ξεκαθαρίσματος» προτεινόμενων τροπολογιών, που θα φτάσουν σε συζήτηση, αλλά αυτή η προσπάθεια «μποϊκοτάζ» (όπως καταγγέλλεται από τον εξοργισμένο αστικό Τύπο) είναι ενδεικτική της κατάστασης.

Υπάρχει χρόνος για ανασύνταξη του απεργιακού κινήματος, μετά το πισωγύρισμα της υποχώρησης των σιδηροδρομικών, αλλά πρέπει να αξιοποιηθεί για τη διεύρυνσή του. Η κοινωνική διαθεσιμότητα υπάρχει καταρχήν. Πολλοί τηλε-σχολιαστές αναρωτιούνται για την επιμονή εκατοντάδων χιλιάδων «45αρηδων», που εξαιρούνται από τη μεταρρύθμιση, να διαδηλώνουν. Όπως είπαν οι χορεύτριες της Όπερας του Παρισιού (που εξαιρέθηκαν): «δεν θέλουμε να είμαστε η γενιά που θυσιάσε την επόμενη».

Αυτό το πνεύμα γενίκευσε ο Μελανσόν, δηλώνοντας σε μια απεργιακή συγκέντρωση ότι «Αυτός ο αγώνας αφορά την κοινωνία στην οποία θέλουμε να ζούμε: αν θα είναι ο καθένας για τον εαυτό του ή αν θα είμαστε όλοι μαζί για όλους». Στην ανάγκη να εκφραστεί αυτό το πνεύμα μαζικά αναφέρθηκε ο Ολιβιέ Μπεζανσενό, προτείνοντας η επόμενη μέρα

δράσης να αφορά μια πανεθνική «κάθοδο στο Παρίσι» απεργών από κάθε γωνιά της χώρας.

Ανεξάρτητα από την τελική έκβαση, έχει ήδη σημασία το ότι η μεταρρύθμιση-«ναυαρχίδα» του Μακρόν δεν ήταν ο αστραπιαίος «κοινωνικός θρίαμβος», στον οποίο υπολόγιζε. Ο Μακρόν βγαίνει με βαριά τραύματα. Ωστόσο, η τελική έκβαση θα έχει ασφαλώς σημασία. Το γαλλικό εργατικό κίνημα έχει καταφέρει ήδη να μετατρέψει μια πιθανή του νίκη σε «πύρρειο». Αλλά η «πύρρειος νίκη» του ενός, παραμένει ήττα του άλλου. Η έλλειψη προετοιμασίας (από το Σεπτέμβριο ή και νωρίτερα) σε μια σειρά κλάδους βάρυνε στην καθυστέρηση να πειστούν και να κινητοποιηθούν άλλοι κρίσιμοι κλάδοι (ενέργεια, αυτοκινητοβιομηχανίες, χημικές βιομηχανίες, δημόσιο), όταν οι σιδηροδρομικοί έβαζαν το ζήτημα μιας γενίκευσης της απεργίας διαρκείας επιτακτικά. Είναι ζητούμενο, αν αυτό μπορεί να γίνει κατορθωτό σήμερα –ειδικά καθώς όλη η έκρηξη αυτενέργειας που υποστηρίζει τις περισσότερες μαχητικές δράσεις, που περιγράψαμε παραπάνω, δεν έχει ακόμα αποκτήσει το «κύρος» να αμφισβητήσει την υπαρκτή συνδικαλιστική ηγεσία ως προς την έναρξη και τη λήξη των απεργιών. Όσο κουραστική κι αν γίνεται η διαρκής επανάληψη της ίδιας έκκλησης πολλών Γάλλων αγωνιστών από τις 5 Δεκέμβρη μέχρι σήμερα, παραμένει επιτακτική και το κλειδί: η απεργία πρέπει να γενικευτεί και να γίνει διαρκής...

Ιράκ

Στις 25 Γενάρη, ο πανίσχυρος σίιτης κληρικός Μοκτάντα Αλ Σαντρ απέσυρε τη στήριξη του από τις αντικαθεστωτικές διαδηλώσεις στο Ιράκ. Αν και δήλωσε ότι «πλέον δεν είναι ούτε υπέρ τους, ούτε εναντίον τους», η απόσυρση των οπαδών του έδωσε την ευκαιρία στις κατασταλτικές δυνάμεις να εξαπολύσουν ένα τριήμερο σκληρών επιθέσεων στις καταλήψεις δημόσιων χώρων (τις οποίες περιφρουρούσαν αποτελεσματικά ως τότε οι «σαντρίστες»). Στις 31 Γενάρη, ο απρόβλεπτος ηγέτης έκανε νέα στροφή, καλώντας τους οπαδούς του «πίσω στους δρόμους». Την επομένη, ορίστηκε πρωθυπουργός ο Μοχάμεντ Αλαουί, που έχει την αποδοχή του Αλ Σαντρ. Ο Αλαουί έχει θητεία ως βουλευτής και υπουργός (άρα απορρίπτεται από πολλούς ως «μέλος του συστήματος»), αλλά επιχειρεί να εμφανιστεί ως «πρωθυπουργός της εξέγερσης». Στην πρώτη ομιλία του, ευχαρίστησε και εξύμνησε τους διαδηλωτές, υποσχέθηκε να ικανοποιήσει τα αιτήματά τους και τους κάλεσε να... συνεχίσουν να διαδηλώνουν!

Η «ληστεία του αιώνα»

Του Πάνου Πέτρου

Μετά από δύο χρόνια προετοιμασίας, η διακυβέρνηση Τραμπ παρουσίασε δημόσια τη λεγόμενη «Λύση του Αιώνα» στο παλαιστινιακό, στα πλαίσια της επίσκεψης του Νετανιάχου στις ΗΠΑ. Ένας Αμερικανός ηγέτης, που αντιμετωπίζει δικαστικού τύπου έρευνα στο Κογκρέσο, παρουσίασε σε έναν Ισραηλινό ηγέτη, που διώκεται για υποθέσεις διαφθοράς, το σχέδιο που επεξεργάστηκε ο γαμπρός του πρώτου και συνεργάτης εταιρειών που κάνουν δουλειές στους παράνομους ισραηλινούς εποίκισμούς, για τη λύση μιας από τις μεγαλύτερες αδικίες των τελευταίων δεκαετιών.

Το περιεχόμενο ήταν ακριβώς τόσο σάπιο, όσο περιμέναμε όλοι όσοι παρακολουθούσαμε την πολιτική Τραμπ στο παλαιστινιακό. Η επιμονή του Τραμπ να παρουσιάζει το σχέδιό του ως «win-win» και τους Παλαιστίνιους σχεδόν ως ηλίθιους που δεν το καταλαβαίνουν, προσθέτει απλά προσβολή στην οργή που προκαλεί η λεγόμενη «Λύση του Αιώνα», που ο (επιεικώς...) μετριοπαθής Μαχμούντ Αμπάς χαρακτήρισε «χαστούκι του Αιώνα».

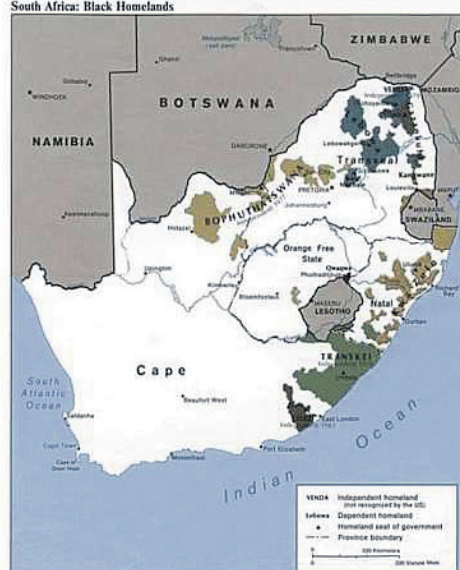
Στο σχετικό ντοκουμέντο, ακόμα και η ρητορική που συνοδεύει τα συγκεκριμένα βήματα, ορίζοντας το «πλαίσιο» κι επιχειρηματολογώντας υπέρ του σχεδίου, είναι η πιο προκλητικά μονομερής υιοθέτηση των πλέον εξωφρενικών πτυχών της σιωνιστικής αφήγησης για τη «σύγκρουση». Διαβάζοντάς το κανείς, πιστεύει ότι το πτωχό, τίμιο, φιλειρηνικό Ισραήλ κάνει διαρκείς παραχωρήσεις όλα αυτά τα χρόνια(!) παρά τις «νόμιμες διεκδικήσεις» του σε όλη την ιστορική Παλαιστίνη(!) και τις «θεμιτές» ανησυχίες για την ασφάλειά του(!), ενώ οι Παλαιστίνιοι «πετάνε διαδοχικές ευκαιρίες που τους προσφέρθηκαν»...

Η πλήρης αναθεώρηση της ιστορικής αλήθειας είναι φυσικά αναγκαστική, για να μπορέσουν οι εμπνευστές αυτού του τερατουργήματος να το υποστηρίξουν. Πρόκειται για ρητή αναγνώριση όλων των (εγκληματικών και παράνομων) τετελεσμένων που έχει διαμορφώσει το σιωνιστικό εποίκιστικό σχέδιο στην ιστορική Παλαιστίνη όλες αυτές τις δεκαετίες. Το σχέδιο του Τραμπ επικυρώνει τη σημερινή κατάσταση κατοχής-απαρτχάιντ, με-

ISRAELI APARTHEID

SOUTH AFRICAN APARTHEID

τονομάζει τα «παλαιστινιακά εδάφη» σε «παλαιστινιακό κράτος» και απαιτεί από τους Παλαιστίνιους να αποδεχθούν τη συντριβή της υπόθεσής τους.

Όλα στο Ισραήλ!

Σχεδόν το σύνολο των εδαφών της Δυτικής Όχθης, που έχει εποίκισει το Ισραήλ, αναγνωρίζονται ως δικά του εδάφη, στα οποία συμπεριλαμβάνεται και η Κοιλάδα του Ιορδάνη. Η περίφημη «αύξηση των παλαιστινιακών εδαφών» αφορά κυρίως ένα σύμπλεγμα (παλαιστινιακών) κοινοτήτων, που είχε απομείνει στα βόρεια σύνορα του υπαρκτού Κράτους του Ισραήλ, και κάποιες ερμητικές εκτάσεις κοντά στη Χερσόνησο του Σινά. Η κατεχόμενη Ιερουσαλήμ προορίζεται να γίνει «ενιαία κι αδιαίρετη» πρωτεύουσα του Ισραήλ. Στους Παλαιστίνιους παραχωρούνται

κάτι χωριά έξω από την ιστορική πόλη, που ήδη είναι αποκλεισμένα από το ρατσιστικό τείχος της ντροπής, και τους προτείνεται να μετονομαστούν σε «Αλ Κουντς» και αυτό να θεωρηθεί «χρήση της Ιερουσαλήμ και ως παλαιστινιακή πρωτεύουσα»!

Το νέο «κράτος» θα είναι πλήρως αποστρατιωτικοποιημένο με το Ισραήλ να διατηρεί την πλήρη στρατιωτική κυριαρχία σε όλη την ιστορική Παλαιστίνη. Προϋπόθεση για την ειρήνη τίθεται η αποστρατιωτικοποίηση της Γάζας και ο αφοπλισμός της Χαμάς και των οργανώσεων της αντίστασης. Η όποια επικοινωνία του παλαιστινιακού «κράτους» με τον έξω κόσμο δεν προβλέπεται γεωγραφικά και επίσης είναι υπό τον έλεγχο του Ισραήλ («πρόσβαση» σε κάποια λιμάνια και κάποιους δρόμους, που θα ελέγχονται

από τις ισραηλινές αρχές, οι οποίες διατηρούν και το μονοπώλιο του ελέγχου της θάλασσας).

Ακυρώνονται οριστικά τα δικαιώματα των Παλαιστίνιων προσφύγων στην επιστροφή, αλλά ακόμα και στη διεκδίκηση αποζημίωσης. Πλέον αντιμετωπίζονται ως «πρόβλημα» των αραβικών κρατών που τους φιλοξενούν ή του νέου παλαιστινιακού «κράτους», ενώ το Ισραήλ απαλλάσσεται από κάθε ευθύνη απέναντί τους για τη ζημιά που τους προκάλεσε. Μιλώντας για ιστορικές ευθύνες, το κείμενο Τραμπ καλεί τους Παλαιστίνιους να εγκαταλείψουν οριστικά κάθε πρόθεση παραπομπής του Ισραήλ στη Χάγη για τα εγκλήματα που έχει διαπράξει όλες αυτές τις δεκαετίες (βαφτίζονται... «δικαστικός πόλεμος»).

Τι προσφέρεται στους Παλαιστίνιους; Ο τίτλος «κράτος», κάποια τούνελ και γέφυρες(!) για να «ενοποιηθούν» τα κατακερματισμένα εδάφη τους, και 50 δισ. δολάρια σε «επενδύσεις» από «συνεργικά κράτη»... Τι ζητά από το Ισραήλ; Ένα τετράχρονο «πάγωμα» των εποίκισμών και την... ανοχή του στο γεγονός ότι θα συνεχίσουν να υπάρχουν οι Παλαιστίνιοι, στοιβαγμένοι σε κάποιες γωνίες γης...

Απαρτχάιντ

Οι ΗΠΑ δίδαξαν πρώτες τις μεθοδολογίες της εποίκιστικής αποικιοκρατίας, από την ίδρυσή τους. Δεν είναι τυχαίο ότι το έθνος που εξολόθρευσε τους ιθαγενείς Ινδιάνους δίνει συμβουλές στο Κράτος του Ισραήλ. Η πιο εύστοχη δηλητηριώδης ατάκα στο δημόσιο σχολιασμό του «χάρτη» που ανάρτησε στο τουίτερ ο Ντόναλντ Τραμπ ήταν «θα έχει και παλαιστινιακό καζίνο;» –μια αναφορά στους «καταυλισμούς» στους οποίους υποχρεώθηκαν να μείνουν οι εναπομείναντες Ινδιάνοι στις ΗΠΑ, διάσημοι για τα καζίνα τα οποία προτάθηκαν από τις αμερικανικές κυβερνήσεις ως «αντίτιμο» (κάτι σαν τις «επενδύσεις» που προτείνονται στους Παλαιστίνιους). Ο «χάρτης» του Τραμπ και το πλαίσιο του σχεδίου θυμίζει κι ένα άλλο ιστορικό προηγούμενο: Τα Μπαντουστάν στη Νότια Αφρική του ρατσιστικού Απαρτχάιντ, οι νησίδες που παραχωρήθηκαν στους μαύρους ως δικά τους υποτιθέμενα «κυρίαρχα κράτη», για να νομιμοποιηθεί η πλήρης αποστέρηση του δικαιώματός τους στην αυτοδιάθεση.

Η B'Tselem, ισραηλινή οργάνωση ανθρωπίνων δικαιωμάτων, δήλωσε ότι αυτό που προσφέρεται στους Παλαιστίνιους

Ιταλία

Ο Σαλβίνι είχε πάρει προσωπικά την προεκλογική εκστρατεία στην Εμίλια Ρομάνια, την ιστορική «κόκκινη» περιφέρεια (υπό τον έλεγχο του ΚΚ και έπειτα της κεντροαριστεράς συνεχώς από το 1945 και μετά). Ως το Νοέμβριο η συμμαχία της ακροδεξιάς Λέγκα με το κόμμα του Μπερλουσκόνι και τους νεοφασίστες Αδελφούς της Ιταλίας ήταν δημοσκοπικά φαβορί για μια νίκη με βαρύ συμβολισμό. Μεσολάβησε το «κίνημα της σαρδέλας», που κατέβασε χιλιάδες αντιφασίστες και αντιρατσιστές στους δρόμους των ιταλικών πόλεων. Οι προβλέψεις άρχισαν να μιλάνε για «ντέρμπι», αλλά το τελικό αποτέλεσμα ήταν η απόλυτη δημοσκοπική ανατροπή: 51% για το κεντροαριστερό Δημοκρατικό Κόμμα ενάντια στο 43% του συνασπισμού Δεξιάς και ακροδεξιάς. Η συμμετοχή στις εκλογές αυξήθηκε κατά 30 μονάδες, στο 67%, ένα δείγμα αντι-ακροδεξιού «εκλογικού συναγερμού», μιας και το Δημοκρατικό Κόμμα δεν εμπνέει γενικά τέτοιο λαϊκό ενθουσιασμό εδώ και χρόνια...

Βρετανία

Με τους κυβερνητικούς πανηγυρισμούς για την... «εθνική απελευθέρωση» της Βρετανίας στις 31 Γενάρη ολοκληρώθηκε η πρώτη –πολύ μακρά– φάση της περιπέτειας του Brexit. Τώρα αρχίζουν οι νέες περιπέτειες (της χάραξης νέας πορείας, των σχέσεων με την ΕΕ, των «μετασχημάτων» σε Σκωτία και Βόρεια Ιρλανδία) και σταδιακά τελειώνει και ο «μήνας του μέλιτος» για τον Μπόρις Τζόνσον...

στην Παλαιστίνη

«δεν είναι ούτε δικαιώματα, ούτε κράτος, αλλά μια μόνιμη κατάσταση απαρχαίντ».

Είναι προφανές ότι η πρόταση απορρίπτεται. Είναι απαίτηση πλήρους παράδοσης, καταπατά κάθε έννοια διεθνούς δικαίου, όπως και κάθε «κόκκινη γραμμή» των Παλαιστινίων, ακόμα και τις πιο χλωμές της εποχής των συμφωνιών του Όσλο... Όσο «εκτός πραγματικότητας» κι αν δείχνει φαινομενικά ο Τραμπ, όταν εκστομίζει διάφορα απίθανα περί «καλής λύσης για όλους», είναι προφανές ότι τα έμπειρα στελέχη του Λευκού Οίκου ήξεραν καλά ότι καταθέτουν μια πρόταση που είναι αδύνατο να γίνει δεκτή από τους Παλαιστίνιους. Άρα γιατί η δημοσιοποίηση αυτού του εκτρώματος;

Αιτίες

Είναι σίγουρο (όσον αφορά τη χρονική συγκυρία) ότι είναι προεκλογικό δώρο στον Νετανιάχου, που έχει χτίσει την προεκλογική του εκστρατεία στην υπόσχεση μιας επιθετικής «λύσης» (προσαρτήσεις εποίκισμών, πρωτεύουσα Ιερουσαλήμ κ.ο.κ.). Αλλά και ο τάχα «κεντρώος» (πρώην στρατηγός) Γκανζ ήταν καλεσμένος στην Ουάσινγκτον και δεν υστερεί σε προεκλογικές αντιπαλαιστινικές κραυγές. Είναι επίσης δεδομένο ότι αφορά γενικότερη «δήλωση προθέσεων» εκ μέρους της διακυβέρνησης Τραμπ με πολλαπλούς αποδέκτες: η εποχή των (υποκριτικών) συναίνεσεων γύρω από το «Διεθνές Δίκαιο», τον ΟΗΕ κλπ τελειώνει και το παλαιστινιακό αποτελεί τον απόλυ-

το συμβολισμό. Είναι μια ανοιχτή πληγή που κρατάει δεκαετίες και που η «διεθνής κοινότητα» υποκρίνεται ότι επιχειρεί να το λύσει «με διάλογο». Εκεί μπορεί να παρουσιαστεί η ωμότητα του δόγματος Τραμπ, που καλεί σε εγκατάλειψη των «φύλλων συκής» και αντικατάσταση των περιορισμών της εποχής των «πολυμερών συναινέσεων» με την ωμή δύναμη και τις διμερείς διαπραγματεύσεις με «ειλικρινή» παρουσίαση του γυμνού συμφέροντος. Στην ίδια την εισαγωγή του κειμένου, η περιφρόνηση απέναντι στις αποφάσεις του ΟΗΕ («επιδέχονται πολλές αναγνώσεις και δεν έλυσαν το ζήτημα») είναι ενδεικτική.

Αλλά το πιο σοβαρό αφορά τις προθέσεις της Ουάσινγκτον για την ίδια την Παλαιστίνη. Εκεί που ο στόχος παραμένει να γίνει αποδεκτή η απαίτηση παράδοσης. Και συνοδεύεται από μια απειλή: «Αν δεν γίνει σήμερα δεκτό [το πάγωμα ακόμα περισσότερων εποίκισμών], τότε η ελπίδα τους να αποκτήσουν το οποιοδήποτε κράτος τελειώνει». Είναι ένα δείγμα του πιο γενικόλογου «είναι η τελευταία σας ευκαιρία, ή αλλιώς...». Με δεδομένο ότι η λύση απορρίπτεται, οφείλει να σημάνει συναγερμός για το «ή αλλιώς...» και η έμμεση αναφορά σε νέα ακόμα μεγαλύτερη αρπαγή γης (που συνεπάγεται νέο βίαιο ξεριζωμό Παλαιστινίων) λειτουργεί ως προειδοποίηση.

Η Χαμάς έχει ήδη απορρίψει προφανώς το σχέδιο και μένει να φανεί πώς θα επιλέξει να αντιδράσει. Όσον αφορά τη Φατάχ (και συνεπώς την PLO), προς το

παρόν αναζητά διεθνή στήριξη, ενώ απειλεί με την αυτοδιάλυση της Παλαιστινιακής Αρχής. Η αλήθεια είναι ότι η ύπαρξη της Π.Α. παύει να έχει νόημα, μαζί με τη φενάκη ότι αποτέλεσε ποτέ ένα κάποιο «πρόπλασμα» παλαιστινιακού «κράτους». Ακόμα και η πλέον συμβιβαστική ηγεσία (του Αμπάς) υποχρεώνεται να μπει σε αυτή τη συζήτηση (με ό,τι συνέπειες έχει και ως προς τον τερματισμό της κατάπτυστης «συνεργασίας στην ασφάλεια» με τον Ισραηλινό στρατό, αλλά και ως προς την πίεση στο Ισραήλ «να αναλάβει τις ευθύνες του» ως δύναμη κατοχής που εξουσιάζει τον πληθυσμό).

Όσον αφορά το διεθνές πεδίο, είναι ακόμα νωρίς. Μεγάλες δυνάμεις που υποκρίνονται ότι είναι με μια κάποια δίκαιη λύση (όπως η ΕΕ), ή φιλοδοξούν να εμφανιστούν ως νέοι «μεσάζοντες που συνομιλούν και με τις δυο πλευρές» (όπως η Ρωσία) καλούνται να τοποθετηθούν. Προς το παρόν κρατούν χαμηλούς τόνους (ο Νετανιάχου ήδη επισκέφτηκε τον Πούτιν) και η συζήτηση που επιδιώκει ο Αμπάς στον ΟΗΕ θα είναι ένα πρώτο μέτρημα για όλους. Τα ίδια –και με ιδιαίτερο βάρος– αφορούν τα αραβικά κράτη. Δυνάμεις όπως η Αίγυπτος, η Ιορδανία, η Σαουδική Αραβία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα είχαν εκπέμψει πιο αμφίσημα μηνύματα («να εξεταστεί η πρόταση»), που δείχνουν την πρόθεσή τους «να κλείσει» το παλαιστινιακό για να μπορέσουν ανοιχτά να συμμαχήσουν επίσημα με το Ισραήλ απέναντι «στην ιρανική απειλή». Αλλά ο Αρα-

βικός Σύνδεσμος υποχρεώθηκε τελικά να απορρίψει ομόφωνα το σχέδιο Τραμπ. Είναι σαφές ότι οι περισσότερες κυβερνήσεις δύσκολα θα δηλώσουν πρόθυμα συμφωνία σε αυτό το εξόφθαλμα μονομερές σχέδιο. Αλλά είναι επίσης σαφείς οι προθέσεις τους –κανείς δεν πρόκειται να πάει εύκολα σε σύγκρουση με τις ΗΠΑ για χάρη του παλαιστινιακού λαού.

Αντίσταση

Απέναντι στην απειλή του «ή αλλιώς...», απέναντι σε όποιες σκέψεις αποδοχής μιας σάπιας λύσης, το βάρος πέφτει και πάλι στο διεθνές κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Η στάση του Αραβικού Συνδέσμου, με δεδομένους του μύχιους πόθους αντιδραστικών δυνάμεων όπως οι Σαούντ ή η δικτατορία Σίσι, δείχνει ότι υπάρχει ακόμα ο φόβος του «αραβικού πεζοδρομίου». Αυτούς τους φόβους πρέπει να ξυπνήσουμε και στις πρωτεύουσες του «δυτικού κόσμου». Η κλιμάκωση της καμπάνιας για διεθνή απομόνωση του Ισραήλ πρέπει να στείλει ισχυρό μήνυμα ότι «δεν συναινούμε!», ότι δεν θα αποδεχθούμε ως «τετελεσμένο» και «νέο φυσιολογικό» την ολοκλήρωση ενός σχεδίου εποίκιστικής αποικιοκρατίας και απαρχαίντ στην εποχή μας. Άλλωστε, ό,τι κι αν σχεδιάζουν σε Ουάσινγκτον και Τελ Αβίβ, ό,τι κι αν εύχονται κρυφά στο Ριάντ και το Κάιρο ή τη Μόσχα και το Παρίσι, το παλαιστινιακό δεν μπορεί να κλείσει.

Όπως έγραψε ο Ομάρ Καρί, στο Electronic Intifada, για τις απειλές Αμερικανού αξιωματούχου ότι «αλλιώς θα χάσουν την τελευταία ευκαιρία για κράτος»:

«Ε και; Τι κι αν χαθεί αυτή η ευκαιρία; Το Ισραήλ θα παραμείνει υποχρεωμένο να ζει με 6 εκατομμύρια Παλαιστίνιους. Αυτό είναι το γεγονός που διαφεύγει από όλους όσους πιστεύουν ότι το μόνο που μετράει είναι η δύναμη: Τίποτα δεν πρόκειται να τελειώσει, αν δεν πουν οι Παλαιστίνιοι ότι τελείωσε. Ούτε ένα λεπτό πριν από αυτό». Ο Παλαιστίνιος αρθρογράφος αποδίδει το νόημα ενός συνθήματος γραμμένο στο Τείχος του Απαρχαίντ στην κατεχόμενη Παλαιστίνη που όταν λέει «το να υπάρχεις σημαίνει ότι αντιστέκεσαι» δεν κάνει (μόνο) κάποια ηρωική επίκληση, αλλά κυριολεκτεί.

Ένα άλλο, διεθνές, διαχρονικό σύνθημα θα συνεχίσει να στοιχειώνει τους σχεδιαστές της «Λύσης του Αιώνα» και τους επίδοξους συνενόχους τους: Ό,τι κι αν κάνουν, δεν θα υπάρξει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη!

Ενάντια σε πλωτά φράγματα και ΜΑΤ – Άσυλο για όλους/ες **Azadî! Ελευθερία!**

Ο δίκαιος ξεσηκωμός των προσφύγων στη Μυτιλήνη (θα έπρεπε να) επαναφέρει στο επίκεντρο της συζήτησης, για την κατάσταση στα νησιά του Αιγαίου, τα μεγάλα θύματα της πολιτικής εγκλωβισμού τους στα πλαίσια της συμφωνίας Ελλάδας-ΕΕ-Τουρκίας.

Ο δημόσιος διάλογος είχε καθοριστεί από μια ύποπτη υπερευαίσθησία απέναντι στις ανησυχίες (ή «ανησυχίες») των ντόπιων, την ίδια ώρα που αντιμετώπιζε τους ίδιους τους πρόσφυγες ως μπαλάκι και «πρόβλημα», αν όχι ως «απειλή». Η αρχική διαδήλωση των 2.000 προσφύγων και οι επακόλουθες κινητοποιήσεις στο λιμάνι ή στο δημοτικό θέατρο της Μυτιλήνης υπενθύμιζαν ότι η εξέγερση είναι η φωνή εκείνων που δεν εισακούγονται. Και η φωνή των προσφύγων, όταν διεκδίκησαν την ευκαιρία τους να εισακουστεί επί τέλους και αυτή, είπε ένα μόνο πράγμα: Azadî! Ελευθερία!

Αυτή η κραυγή αγωνίας αντιμετώπιστηκε με καταστολή. Διμοιρίες των ΜΑΤ επιχειρήσαν να κόψουν το δρόμο στους διαδηλωτές, με ρίψεις χημικών και κρότου λάμψης μέχρι και μέσα στον καταυλισμό του Καρά Τεπέ, ενώ τη δεύτερη μέρα κινητοποιήσεων η αστυνομία διέλυσε άλλη μια ειρηνική συγκέντρωση μερικών εκατοντάδων προσφύγων στο λιμάνι. Η κυβέρνηση, αντί να ακούσει τις φωνές απελπισίας για τις άθλιες συνθήκες στη Μόρια και για τις διαδικασίες ασύλου, είχε ως πρώτη αντίδραση την αποστολή δύο επιπλέον διμοιριών ΜΑΤ.

Μετά τις δηλώσεις Μηταράκη, που επικαλούνταν την «ασφάλεια των πολιτών» και έκανε λόγο για «υποκινητές», ήρθε και

η δήλωση του κυβερνητικού εκπροσώπου: «Είναι αυτονόητο ότι παραβατικές συμπεριφορές δεν συνάδουν με τη διαδικασία παροχής ασύλου. Επιπλέον οι ελληνικές αρχές ενισχύουν τα μέτρα φύλαξης και ερευνούν το ενδεχόμενο υποκίνησης τέτοιων αντιδράσεων».

Η ρητορική «νόμου και τάξης» και η αναζήτηση «υπόπτων» στις τάξεις των αλληλέγγυων έδειξαν τον πραγματικό τους στόχο από τις προσαγωγές που έγιναν. Σύμφωνα με την «Εφημερίδα των Συντακτών», προσήχθησαν στη διάρκεια των γεγονότων τέσσερις γιατροί που φρόντισαν ανθρώπους με αναπνευστικά προβλήματα, ένας δημοσιογράφος από ξένο δίκτυο κι ένας φωτορεπόρτερ επίσης από το εξωτερικό. Λίγες μέρες πριν, η κυβέρνηση είχε άλλωστε προχωρήσει στην ικανοποίηση μόνο ενός αιτήματος από τη (υπερβολικά «συμπεριληπτική») λίστα που κατέθεσαν οι τοπικοί άρχοντες ως «αιτήματα των κατοίκων των νησιών»: τον αυστηρότερο έλεγχο των ΜΚΟ, που μπο-

ρεί να λειτουργήσει ως μέσο πειθάρχησης των εργαζομένων και συνάδει με την τάση ποινικοποίησης της αλληλεγγύης.

Όσοι αναζητούν «υποκινητές» ή εκφράζουν «φόβο συγκρούσεων», ας μην ψάχνουν στις γραμμές των προσφύγων και των αλληλέγγυων. «Υποκινητής» του ξεσηκωμού των προσφύγων είναι η κυβερνητική αναληψία και η αθλιότητα που έχει επιβάλει. «Υποκινητές», που είναι υπεύθυνοι για τη δημιουργία «κλίματος σύγκρουσης», είναι οι τοπάρχες που κρύβονται πίσω από το γενικό αίτημα της «αποσυμφόρησης», για να το στρέψουν συστηματικά σε ρατσιστική κατεύθυνση («θέλουμε πίσω τα νησιά μας!»), με φύλαξη συνόρων, επιστροφές στην Τουρκία κ.ο.κ.), είναι κάτι «λεβέντες» που βάρεσαν ως συναγερμό τις καμπάνες της εκκλησίας, όταν μερικές εκατοντάδες πρόσφυγες πέρασαν από το χωριό της Μόριας, επιστρέφοντας στον καταυλισμό τους, είναι πολιτικά στελέχη που πρωτοστατούν σε «δράσεις» όπως η κατάληψη της Γενικής

Γραμματείας Αιγαίου με όρους εμφανώς «απάντησης» στην κινητοποίηση των προσφύγων κ.ο.κ.

Η Αριστερά, τα συνδικάτα, οι δυνάμεις της αλληλεγγύης οφείλουν να στηρίξουν τις διεκδικήσεις των προσφύγων, να βρεθούν στο πλευρό τους και να καλέσουν σε κοινό αγώνα όσους ντόπιους ενδιαφέρονται ειλικρινά για τη μεταφορά των ταλαιπωρημένων αυτών ανθρώπων σε ανθρώπινες εγκαταστάσεις και συνθήκες. Στην ηπειρωτική Ελλάδα, έχουμε να φωνάξουμε ξανά «σπάστε το ρατσιστικό σύμφωνο Ελλάδας-ΕΕ-Τουρκίας». Και απέναντι στους σχεδιασμούς για ενίσχυση της «φύλαξης των συνόρων» (ακόμα και με πλωτά φράγματα!) που θα φέρει νέους θανάτους και που ενισχύει το κλίμα ότι αυτοί οι κυνηγημένοι άνθρωποι αποτελούν κάποιου είδους «απειλή», πρέπει να ξαναπούμε «καλοδεχούμενοι οι πρόσφυγες!». Με επόμενο μεγάλο σταθμό την 21 Μάρτη, μέρα διεθνών κινητοποιήσεων ενάντια στο ρατσισμό.

Τις ίδιες περίπου μέρες με τα πρόσφατα γεγονότα, δικαζόταν σε δεύτερο βαθμό η υπόθεση των 32 ανθρώπων, κυρίως αφγανικής καταγωγής, που καταδικάστηκαν τον Απρίλη του 2018 για επικίνδυνη σωματική βλάβη σε βάρος αστυνομικών, όταν τον Ιούλη του 2017 είχαν δεχτεί οι ίδιοι μια βάρβαρη επίθεση δυνάμεων της ΕΛΑΣ. Ειρωνεία της τύχης είναι ότι η υπόθεση επανήλθε αυτές τις μέρες στην επικαιρότητα, θυμίζοντας ότι ήταν Ιουλίου του 2017, όταν οι πρόσφυγες διαδήλωναν για τις άθλιες συνθήκες στη Μόρια κι αντιμετώπιζαν καταστολή. Δηλαδή επί διακυβέρνησης του ίδιου ΣΥΡΙΖΑ που σήμερα κατηγορεί την κυβέρνηση ως «μόνη υπεύθυνη»...

Αντιρατσιστική εκδήλωση

λισμού του αντιρατσιστικού κινήματος.

Παραθέτουμε κάποια από μια ολόκληρη σειρά ερωτημάτων, που προκύπτουν από την ύλη του βιβλίου, που μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν την αφετηρία ενός γόνιμου και ανοικτού διαλόγου:

1) Το μεταναστευτικό/προσφυγικό σαν ένα πολύ επίμονο παγκόσμιο φαινόμενο που θα τροφοδοτείται συνέχεια όχι μόνο από διαφορετικές οικονομικές ή πολιτικές αιτίες, αλλά σαν μια γενικευμένη ανθρωπιστική κρίση που θα πλήττει δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπους. Έτσι η διάκριση μεταξύ μεταναστών και προσφύγων χάνει το νόημά της. Παραμένει παρ' όλα αυτά σαν όπλο διαίρεσης και διαχείρισης των κατατρεγμένων ανθρώπων μαζών από τις καπιταλιστικές ολιγαρχίες της Δύσης. Η ελληνική κυβέρνηση έχει επιδείξει εξαιρετική ικανότητα και κυνισμό στο να ξεχωρίζει τα «ανθρώπινα κοπάδια» στα hot spots των νησιών σ' αυτούς που διαθέτουν «προσφυγικό προφίλ» και σ' αυτούς που δεν έχουν και γι' αυτό φυλακίζονται για άμεση απέλαση.

2) Η καταγραφή των μεταναστών/προσφύγων με κριτήριο τους κλάδους παραγωγής όπου εργάζονται και τον ρόλο τους

στα πλαίσια των επιχειρήσεων, αναδεικνύει την εικόνα του πιο ταξικού κομματιού των εργαζομένων ανθρώπων στη χώρα. Σχεδόν το 90% ανήκει στην κατηγορία των κατώτερων στρωμάτων των μισθωτών, μοιρασμένοι στους κλάδους τουρισμού, οικιακής εργασίας, οικοδομές, βιοτεχνίες και σαν εργάτες γης. Ενώ μόνο 1,5% είναι εργοδότες! Κατά τη γνώμη μας αυτή είναι η «βάση αναφοράς» που πρέπει να έχει μια ριζοσπαστική αντιρατσιστική πολιτική. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι υποτιμούμε τη σημασία και την αξία της ανθρωπιστικής προσέγγισης του ζητήματος, κάτι που δεν θα ξεχάσουν ποτέ οι απλοί άνθρωποι της αλληλεγγύης και οι πρόσφυγες. Ούτε είμαστε αδιάφοροι στην αντίληψη για την προτεραιότητα των ανθρωπίνων και πολιτικών δικαιωμάτων των μεταναστών/προσφύγων που έχει ένα τμήμα του αντιρατσιστικού κινήματος. Όμως το ζήτημα είναι πριν απ' όλα ζήτημα ταξικής ενότητας και αλληλεγγύης της εργατικής τάξης της χώρας μας, μεταξύ γηγενών και αλλοδαπών εργατών.

3) Βάζοντας έτσι το ζήτημα, το ερώτημα των συνδικάτων αποκτά πρωτεύουσα σημασία, γιατί είναι η βασική οργάνωση

αλληλοβοήθειας και συλλογικής δράσης των εργαζομένων, παρά τη γραφειοκρατική τους παραμόρφωση. Έχουν επιδείξει θαυμάσια παραδείγματα αλληλεγγύης κυρίως στους χώρους της παιδείας (σχολεία ανοικτά για τα προσφυγόπουλα) και υγείας (δημόσια δωρεάν υγεία για όλους, χωρίς αποκλεισμούς και εξαιρέσεις), αλλά συνολικά κυριαρχεί η απάθεια και η μικρή ενασχόληση με τα προβλήματα επιβίωσης των μεταναστών εργατών.

4) Τα συνδικάτα στη χώρα μας, από τα πρωτοβάθμια μέχρι τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ, θα μπορούσαν να ξανασταθούν στα πόδια τους, δυναμωμένα από το νέο αίμα των μεταναστών εργατών. Απαράβατος όρος γι' αυτό θα ήταν μια μεγάλη εκστρατεία εγγραφής νέων μελών. Θα ήταν ιδιαίτερα τιμητικό για τη ΓΣΕΕ να στρατολογήσει χιλιάδες πακιστανούς, μπαγκλαντέζους και ινδούς εργάτες γης, που δουλεύουν σε καθεστώς «σκλάβων εργατών» στις καπιταλιστικές φάρμες στη χώρα.

Για όλα αυτά τα θέματα και ακόμη περισσότερα, σας προσκαλούμε στην ανοικτή συζήτηση στην παρουσίαση του βιβλίου του Α. Καψάλη...

Του Παναγιώτη Λίλλη

Το βιβλίο του Α. Καψάλη «Τα ελληνικά συνδικάτα μπροστά στην πρόκληση των σύγχρονων μεταναστευτικών ροών» αποτελεί ένα

απαραίτητο πέρασμα σε μια εφ' όλης της ύλης συζήτηση, στρατηγικού προσανατο-